NEIL GAIMAN

MITOLOGIA NORDICĂ

ARTHUR

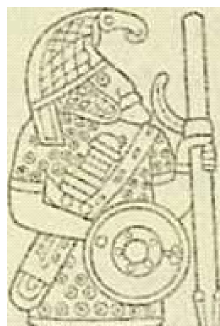
Neil Gaiman

Mitologie nordică

Traducere din engleză de Alex Moldovan

ARTHUR

Pentru Everett,
povești de demult pentru un băiat
din zilele noastre

Introducere

A avea niște mituri preferate e la fel de dificil ca a avea un stil preferat de gătit (în unele seri poate îți dorești mâncare thailandeză, în altele sushi, iar în altele tânjești după mâncarea cu care ai crescut acasă). Dar, dacă ar trebui să spun care sunt miturile mele preferate, probabil că ar fi cele scandinave.

Prima mea întâlnire cu Asgardul și cu locuitorii lui a avut loc pe când eram copil. N-aveam mai mult de șapte ani și citeam aventurile Marelui Thor descrise de autorul american de benzi desenate Jack Kirby în poveștile ilustrate de Kirby și Stan Lee, cu dialoguri de Larry Lieber, fratele lui Stan Lee. În viziunea lui Kirby, Thor era puternic și chipeș, Asgardul un oraș SF falnic, cu clădiri impunătoare și edificii periculoase, Odin era înțelept și nobil, Loki era o creatură sardonică, purta un coif cu coarne și era răul întruchipat. L-am iubit pe bălaiul Thor, cel imaginat de Kirby, înarmat cu ciocan, și am vrut să aflu mai multe despre el.

Am împrumutat un exemplar din *Miturile scandinavilor* de Roger Lancelyn Green, pe care l-am citit și recitit cu încântare și nedumerire: în viziunea acestuia, Asgardul nu mai era orașul futurist al lui Kirby, ci un palat viking și o mână de clădiri din pustietatea înghețată; Odin, tatăl suprem, nu mai era blând, înțelept și irascibil, ci genial, imposibil de cunoscut și periculos; Thor era la fel de puternic ca Marele Thor din benzile desenate, cu ciocanul la fel de puternic, însă… ei bine, la drept vorbind, nu era cel mai deștept dintre zei; iar Loki, fără să fie malefic, nu era tocmai o forță a binelui. Loki era… complicat.

În plus, am aflat că zeii nordici au parte de propria apocalipsă: Ragnarokul, apusul zeilor, sfârșitul tuturor lucrurilor. Zeii urmau să se lupte cu uriașii gheții și aveau să moară cu toții.

Ragnarokul avusese deja loc? Urma să vină? Nu știam pe-atunci. Nici acum nu sunt sigur.

Ce-i face pe zei și pe uriașii gheții niște eroi tragici, sau niște ticăloși tragici, e faptul că lumea și povestea au un sfârșit, precum și felul în care se sfârșește lumea și în care renaște. Pentru mine, Ragnarokul a făcut ca lumea scandinavă să reziste, să mi se pară ciudat de prezentă și actuală, în vreme ce alte sisteme de credințe, mult mai bine documentate, păreau să

aparțină trecutului, ca niște lucruri vechi.

Miturile scandinave sunt miturile unui ținut rece, cu nopți lungi, lungi de iarnă și zile nesfârșite de vară, miturile unor oameni care nu aveau pe deplin încredere în zeii lor și nici nu-i plăceau, deși îi respectau și se temeau de ei. Din câte știm, zeii din Asgard provin din Germania, s-au răspândit în Scandinavia și apoi în colțurile de lume dominate de vikingi – în Orkney și Scoția, în Irlanda și în nordul Angliei, unde invadatorii au lăsat în urmă locuri ce poartă numele lui Thor sau Odin. În engleză, numele zeilor se regăsesc în zilele săptămânii. Îi poți întâlni pe Tyr cel fără o mână (fiul lui Odin), pe Odin, Thor și Frigg, regina zeilor, în zilele de marți, respectiv miercuri, joi și vineri[1].

Putem observa urmele unor mituri și religii mai vechi în războiul și în poveștile despre armistițiul încheiat între zeii din clanurile Vanir și Aesir. Cei din tribul Vanir par să fie zei ai naturii, frați și surori, mai puțin războinici, dar probabil nu mai puțin periculoși decât cei din tribul Aesir.

E foarte probabil, cel puțin ca ipoteză demnă de crezare, că erau triburi care se închinau zeilor din tribul Vanir și triburi care îi slăveau pe zeii din tribul Aesir și că cei care se închinau zeilor din tribul Aesir au invadat ținuturile locuite de cei care se închinau zeilor din tribul Vanir și împreună au ajuns la compromisuri și înțelegeri. Zeii din tribul Vanir, cum ar fi Freya și Frey, soră și frate, locuiesc în Asgard împreună cu cei din tribul Aesir. Istoria, religia și miturile se întrepătrund, iar noi nu putem decât să ne întrebăm, să ne închipuim și să ne dăm cu presupusul, ca niște detectivi care pun cap la cap detaliile unei fărădelegi de mult uitate.

Sunt atâtea povești scandinave pe care nu le cunoaștem, atâtea lucruri pe care nu le știm. Tot ce avem sunt niște mituri care ajuns la noi sub forma basmelor, sub formă repovestită, în poezii, în proză. Au fost scrise după ce creștinismul a pus capăt închinării la zeii scandinavi, iar unele povești au ajuns la noi fiindcă oamenii s-au temut că, dacă poveștile nu vor fi conservate, unele metafore – folosite de poeți pentru a face referire la evenimente din anumite mituri – își vor pierde sensul; lacrimile Freyei, de exemplu, era un mod poetic de-a spune „aur“. În unele povești, zeii scandinavi sunt descriși ca oameni sau ca regi sau ca eroi din vechime, astfel încât poveștile să

[1] În engleză, *Tuesday, Wednesday, Thursday* și *Friday.* (N. Tr.)

poată fi spuse într-o lume creștină. Anumite povești și poezii pomenesc de alte povești sau fac trimitere la alte povești pe care pur și simplu nu le avem.

E ca și cum singurele povești rămase despre zeii și semizeii Greciei și Romei ar fi cele despre faptele lui Tezeu și Hercule.

Am pierdut foarte multe.

Există multe zeițe scandinave. Le știm numele și câteva dintre atribute și puteri, dar poveștile, miturile și ritualurile n-au ajuns până la noi. Mi-ar plăcea să pot repovesti poveștile despre Eir, căci ea a fost doctorița zeilor, despre Lofn, Mângâietoarea, zeița scandinavă a căsătoriilor, sau despre Sjofn, o zeiță a iubirii. Asta ca să nu mai vorbim de Vor, zeița înțelepciunii. Pot inventa povești, dar nu pot spune poveștile lor. Acestea sunt pierdute sau îngropate sau uitate.

Am făcut tot posibilul să repovestesc aceste mituri și povești într-un mod cât mai exact și cât mai interesant.

Din când în când, detaliile din unele povești se contrazic. Dar eu sper că reușesc să conturez imaginea unei lumi și a unor vremuri. Repovestind aceste mituri, am încercat să mă văd pe mine în trecut, în ținuturile unde aceste povești au fost spuse pentru întâia oară, în lungile nopți de iarnă, probabil la lumina aurorei boreale, sau afară, dimineața foarte devreme, în lumina nesfârșită din toiul verii, în fața unor oameni care voiau să știe ce-a mai făcut Thor, ce este un curcubeu, cum să-și trăiască viața și de unde vine poezia de proastă calitate.

Am fost surprins, după ce am terminat poveștile și le-am citit cronologic, să descopăr că totul părea o călătorie, de la gheața și focul din care ia naștere universul la focul și gheața care aduc sfârșitul lumii. De-a lungul călătoriei întâlnim oameni pe care i-am recunoaște dacă i-am vedea, oameni ca Loki, Thor și Odin, și oameni despre care vrem să știm mult mai multe (preferata mea e Angerbrode, soția uriașă a lui Loki, care dă naștere copiilor monstruoși și care apare sub formă de fantomă după ce Balder este ucis).

N-am îndrăznit să mă întorc la povestitorii mitului nordic a căror operă mi-e dragă, la Roger Lancelyn Green și Kevin Crossley-Holland, și să le recitesc poveștile. In schimb, mi-am petrecut timpul cu diverse traduceri ale *Eddei în proză* a lui Snorri Sturluson și ale *Eddei în versuri*, cuvinte vechi de nouă sute și mai bine de ani, culegând și alegând poveștile pe care

voiam să le repovestesc și modul în care aveam s-o fac, creând din proză și poezii versiuni ale miturilor. (Vizita lui Thor la Hymir, de exemplu, așa cum o povestesc eu aici, e un hibrid: ea începe în *Edda în versuri* la care se adaugă detalii despre aventura lui Thor la pescuit din versiunea lui Snorri.)

Exemplarul meu ponosit din *Dicționarul de mitologie scandinavă*, de Rudolf Simek, tradus de Angela Hali, mi-a fost mereu neprețuit, l-am consultat tot timpul, mi-a deschis ochii și mi-a oferit informații.

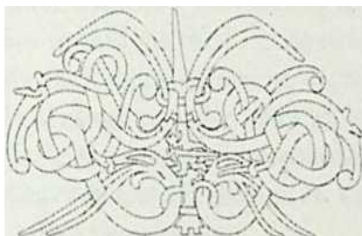
Multe mulțumiri vechii mele prietene Alisa Kwitney pentru ajutorul pe care mi l-a acordat la redactare. A fost ca o cutie de rezonanță fabuloasă, mereu meticuloasă și sinceră, de ajutor, sensibilă și inteligentă. Datorită ei s-a scris această carte, în mare parte fiindcă și-a dorit să citească următoarea poveste, ajutându-mă să-mi fac timp s-o scriu, îi sunt incredibil de recunoscător. Îi mulțumesc lui Stephanie Monteith, care, cu ochii ei de vultur și cu cunoștințele despre lumea scandinavă, a observat câteva lucruri pe care altfel le-aș fi omis. Îi mulțumesc și lui Amy Cherry de la Editura Norton, care, cu opt ani în urmă, la un prânz în cinstea zilei mele de naștere, mi-a sugerat că poate ar trebui să repovestesc unele mituri și care a fost, în situația dată, cel mai răbdător editor din lume.

Toate greșelile, concluziile eronate și opiniile ieșite din comun din acest volum îmi aparțin doar mie și nu-mi doresc să fie învinovățit altcineva de ele. Sper că am repovestit aceste povești cu sinceritate, însă procesul a fost creativ și plin de bucurie.

Asta e bucuria pe care ți-o oferă miturile. Distracția constă în a le povesti tu însuți – lucru pe care vă încurajez să-l faceți și voi, cei care citiți aceste rânduri. Citiți poveștile din carte, apoi însușiți-vi-le și, în serile întunecoase și reci de iarnă sau într-o seară de vară când soarele nu mai apune, povestiți-le prietenilor ce s-a întâmplat când a fost furat ciocanul lui Thor sau cum a obținut Odin miedul poeziei pentru zei…

Neil Gaiman
Lisson Grove, Londra
mai 2016

ÎN ROLURILE PRINCIPALE

În mitologia scandinavă apar numeroși zei și zeițe. Pe câțiva îi veți întâlni în această carte. Majoritatea poveștilor însă sunt despre doi zei, Odin și fiul său Thor, precum și despre fiul unui uriaș, Loki pe numele lui, care locuiește în Asgard alături de tribul Aesir.

Odin

Cel mai însemnat și mai vechi dintre zei este Odin.

Odin cunoaște multe taine. Și-a pierdut un ochi în schimbul înțelepciunii. Mai mult de-atât, pentru a înțelege runele și pentru putere, el s-a sacrificat pe sine lui însuși.

S-a spânzurat de arborele lumii, Yggdrasil, și a rămas atârnat acolo vreme de nouă nopți. Coastele i-au fost străpunse de vârful unei sulițe, rănindu-l grav. Vânturile l-au prins în strânsoarea lor, biciuindu-i trupul spânzurat. N-a mâncat nimic vreme de nouă zile și nouă nopți, nici n-a băut. A stat acolo singur, în suferință, așteptând ca viața să se scurgă încet din el.

Îi era frig, agoniza și era la un pas de moarte când sacrificiul a dat roade. Era un fruct amar: în extazul agoniei și-a coborât privirea, iar runele i s-au dezvăluit. Le-a aflat și le-a înțeles sensul și puterea. Frânghia s-a rupt atunci, iar el a căzut, țipând, din copac.

Înțelegea magia. Acum lumea era a lui.

Odin are multe nume. El este tatăl suprem, stăpânul celor răpuși, zeul spânzurătorii. I se spune Grimnir și Cel de-al Treilea. În fiecare țară are alt nume (pentru că lumea i se închină sub diferite forme și în mai multe limbi, dar întotdeauna Odin e cel căruia oamenii i se închină).

Călătorește din loc în loc deghizat, pentru a vedea lumea așa cum o văd oamenii. Când se află printre noi, arată ca un bărbat înalt care poartă mantie și pălărie.

Are doi corbi cărora le zice Hugin și Munin, semnificând „cunoașterea” și „memoria”. Aceste păsări zboară de colo colo prin toată lumea în căutare de noutăți și se întorc la Odin cu cunoștințe despre toate cele. I se așază pe umeri și-i șoptesc la ureche.

Când stă pe tronul său înalt de la Hlidskjalf, vede tot ce mișcă, în toate colțurile lumii. Nu i se poate ascunde nimic.

A adus războiul în lume: luptele încep prin aruncarea unei sulițe în armata inamică, lupta și victimele fiindu-i închinate lui Odin. Supraviețuiești prin bunăvoința lui, iar dacă pieri înseamnă că te-a trădat.

Dacă mori eroic în bătălie, walkiriile, frumoasele fecioare războinice care adună sufletele bravilor căzuți, te iau și te duc în marele palat numit Valhalla. Odin te așteaptă în Valhalla, unde vei bea, vei mânca și vei lupta sub comanda lui.

Thor

Thor, fiul lui Odin, e zeul fulgerelor. El e sincer, în vreme ce Odin e viclean; e bun la suflet, în vreme ce tatăl său e necinstit.

E uriaș, cu barba roșie și voinic, fiind de departe cel mai puternic dintre toți zeii. Puterea îi e amplificată de centura puterii, Megingjord: când o poartă, puterea i se dublează.

Arma lui Thor e Mjollnir, un ciocan extraordinar, făurit de pitici. Veți afla povestea lui. Trolii, uriașii gheții și uriașii munților tremură cu toții la vederea lui Mjollnir, fiindcă i-a ucis pe mulți dintre frații și prietenii lor. Thor poartă mănuși de fier, care-1 ajută să prindă mai bine mânerul ciocanului.

Mama lui Thor a fost Jord, zeița pământului. Fiii lui Thor sunt Modi, cel furios, și Magni, cel puternic. Fiica lui Thor e Thrud, cea puternică.

Soția lui e Sif, cea cu părul de aur. Ea a avut un fiu, Ullr, înainte să se căsătorească cu Thor, iar Thor e tatăl vitreg al lui Ullr. Ullr e un zeu care vânează cu arcul și săgețile, și este zeul cu schiuri.

Thor e apărătorul Asgardului și al Midgardului.

Există multe povești despre Thor și aventurile lui. Pe unele le veți găsi aici.

Loki

Loki e foarte chipeș. Este înșelător, convingător, plăcut și de departe cel mai viclean, subtil și șiret dintre locuitorii din Asgard. Ce păcat că poartă în el atâta întuneric: atâta furie, atâta invidie, atâta dorință.

Loki e fiul lui Laufey, care mai era cunoscută și sub numele de Nal, sau Acul, pentru că era subțire, frumoasă și tăioasă la vorbă. Se spune că tatăl lui a fost Farbauti, un uriaș; numele lui înseamnă „cel ce dă lovituri periculoase”, iar Farbauti era periculos, după cum o spune și numele.

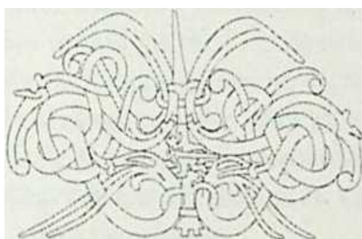
Loki se plimbă pe cer cu pantofi zburători și își poate schimba înfățișarea ca să semene cu oricine sau ca să arate ca un animal, însă adevărata lui armă e mintea. Este mai viclean, mai subtil, mai înșelător decât orice zeu sau uriaș. Nici măcar Odin nu e la fel de viclean ca Loki.

Loki și Odin sunt frați de sânge. Ceilalți zei nu știu când sau cum a apărut Loki în Asgard. E prietenul lui Thor și trădătorul lui Thor. Este tolerat de zei, probabil pentru că stratagemele și planurile lui i-au salvat de atâtea ori de câte i-au băgat în belea.

Loki face lumea mai interesantă, dar și mai puțin sigură. El este tatăl monștrilor, sursa tuturor nenorocirilor, zeul viclean.

Loki bea prea mult, iar când bea nu-și poate controla vorbele, gândurile sau faptele. Loki și copiii lui vor fi prezenți la venirea Ragnarokului, sfârșitul a tot ce există, și atunci nu vor lupta de partea zeilor din Asgard.

ÎNAINTE
DE ÎNCEPUT
ȘI DUPĂ

I

Înainte de început nu exista nimic – nici pământ, nici ceruri, nici stele, nici cer: era doar o lume încețoșată, fără formă, și lumea focului ce arde mereu.

La nord era Niflheim, lumea întunecată. Aici, unsprezece râuri otrăvitoare traversează ceața, toate izvorând din același puț aflat în centrul lumii, vârtejul ce vuiește numit Hvergelmir. Niflheim era mai rece ca gheața, iar ceața tulbure ce învăluia totul era apăsătoare. Cerul era ascuns de negură și pământul era umbrit de pâcla rece.

La sud era Muspell. Muspell era focul. Toate străluceau și ardeau acolo. Muspell era luminoasă, în vreme ce Niflheim era cenușie; era lavă topită, în vreme ce lumea ceții era înghețată. Tărâmul era cuprins de focul asurzitor al unui fierar; nu exista pământ solid, nici cer. Doar scântei și jeturi de căldură, roci topite și tăciuni aprinși.

În Muspell, la marginea focului, unde ceața se transformă în lumină, unde se termină pământul, stătea Surtr, care exista dinaintea zeilor și stă acolo și acum. Are în mână o sabie în flăcări, iar lava ce clocotește și ceața înghețată sunt totuna pentru el.

Se spune că numai de Ragnarok, adică la sfârșitul lumii, își va părăsi Surtr postul. Va porni din Muspell cu sabia lui în flăcări și va pârjoli lumea, iar zeii vor pieri de mâna lui unul câte unul.

II

Între Muspell și Niflheim era un vid, un loc gol al neființei, un loc fără formă. Râurile din lumea ceții au curs în acest vid numit Ginnungagap, „golul ce se cască“. De-a lungul timpului, aceste râuri otrăvite s-au solidificat treptat, transformându-se în ghețari uriași, în zona dintre foc și ceață. Gheața aflată la nord de vid a fost acoperită de ceață înghețată și bucăți de grindină, dar în sud, unde ghețarii au ajuns pe tărâmul focului, tăciunii și scânteile din Muspell s-au întâlnit cu gheața, iar vânturile calde de pe tărâmul focului au făcut ca aerul de deasupra gheții să fie blând și plăcut ca o zi de primăvară.

Când gheața și focul s-au întâlnit, gheața s-a topit și în noile

ape rezultate a apărut viața: o ființă mai mare decât lumile, mai mare decât orice uriaș care a existat sau va exista vreodată. Nu era nici mascul, nici femelă, ci amândouă deodată.

Această creatură a fost strămoșul tuturor uriașilor și își spunea Ymir.

Ymir n-a fost singura ființă vie ce-a apărut din topirea gheții: a mai fost și o vacă ciută, mai mare decât orice închipuire. Lingea blocurile sărate de gheață ca să se hrănească și să se adape, iar laptele-i curgea în râuri din cele patru ugere. Cu laptele acesta s-a hrănit Ymir.

Uriașul a băut lapte și a crescut.

Ymir i-a spus vacii Audhumla.

Limba roz a vacii a scos la iveală oameni din blocuri de gheață: în prima zi doar părul unui bărbat, a doua zi capul, iar a treia zi s-a văzut tot corpul.

Era Buri, strămoșul zeilor.

Ymir s-a culcat și, în timp ce dormea, a născut: de la subsuoara stângă a lui Ymir s-au născut un uriaș și o uriașă, iar din picioarele sale s-a născut un uriaș cu șase capete. Din acești copii ai lui Ymir se trag toți uriașii.

Buri și-a ales o nevastă pe una dintre aceste uriașe și împreună au avut un fiu, căruia i-au spus Bor. Bor s-a căsătorit cu Bestia, fiica unui uriaș, și împreună au avut trei fii: Odin, Vili și Ve.

Odin, Vili și Ve, cei trei fii ai lui Bor, s-au făcut mari. Pe măsură ce creșteau, au văzut în depărtare flăcările din Muspell și întunericul din Niflheim, dar au știut că fiecare dintre locurile astea ar fi însemnat pentru ei moartea. Cei trei frați erau prinși pentru totdeauna în Ginnungagap, marele gol dintre foc și ceață. Era ca și cum n-ar fi fost nicăieri.

Nu erau nici mare, nici nisip, nici iarbă, nici pietre, nici pământ, nici copaci, nici cer, nici stele. În momentul acela nu existau nici lumea, nici cerul, nici pământul. Golul nu era nicăieri: doar un loc pustiu ce aștepta să fie umplut cu viață și existență.

Era timpul creației. Ve, Vili și Odin s-au uitat unul la altul și s-au sfătuit despre ce trebuia făcut acolo, în vidul Ginnungagap. Au vorbit despre univers și despre viață și despre viitor.

Odin, Vili și Ve l-au ucis pe uriașul Ymir. Trebuiau s-o facă. Altfel n-ar fi putut crea lumile.

Acesta a fost începutul tuturor lucrurilor, moartea ce-a făcut posibilă viața.

L-au înjunghiat pe marele uriaș. Sângele s-a scurs din cadavrul lui Ymir în cantități inimaginabile; râuri de sânge sărat ca marea și gri ca oceanele s-au revărsat într-un potop atât de neașteptat, atât de puternic și atât de adânc, încât i-a măturat și i-a înecat pe toți uriașii. (Un singur uriaș, Bergelmir, nepotul lui Ymir, și soția sa au supraviețuit, pentru că s-au cocoțat pe o cutie de lemn care i-a purtat ca o barcă. Toți uriașii pe care-i vedem astăzi și de care ne temem se trag din ei.)

Odin și frații lui au creat pământul din carnea lui Ymir. Au pus oasele lui Ymir unele peste altele și au făcut munții și stâncile.

Pietrele și pietricelele, nisipul și pietrișul pe care le vedeți, toate au fost dinții lui Ymir și fragmente de oase rupte și zdrobite de Odin, Vili și Ve în lupta cu uriașul.

Mările care înconjoară lumile? Toate au fost sângele și sudoarea lui Ymir.

Priviți spre cer: vă uitați în craniul lui Ymir. Stelele pe care le vedeți noaptea, planetele, toate cometele și stelele căzătoare sunt scântei ce s-au ridicat din focul din Muspell. Norii pe care îi vedeți ziua? Au fost cândva creierul lui Ymir, și cine știe ce gânduri au chiar și acum.

III

Lumea e un disc plat, iar marea o înconjoară de la un capăt la altul. Uriașii trăiesc la marginea lumii, lângă mările adânci.

Pentru a-i ține în frâu pe uriași, Odin, Vili și Ve au ridicat un zid din genele lui Ymir și l-au amplasat în jurul centrului lumii. Au numit tărâmul din interiorul zidului Midgard.

Midgardul era pustiu. Ținuturile erau frumoase, dar nimeni nu străbătea pajiștile și nu pescuia în apele limpezi, nimeni nu explora munții stâncoși și nu se uita la nori.

Odin, Vili și Ve știau că o lume nu este lume dacă nu e locuită. S-au plimbat de colo colo în căutarea oamenilor, dar n-au găsit pe nimeni. În cele din urmă, pe o limbă stâncoasă de la malul mării, au găsit doi bușteni aduși de maree și azvârliți pe țărm.

Primul buștean era un lemn de frasin. Frasinul este rezistent și frumos și rădăcinile lui se înfig adânc în pământ. Se ciopleşte cu ușurință, nu se rupe și nu crapă. Lemnul de frasin e bun

pentru meșterit mânere la unelte sau sulițe.

Al doilea buștean pe care l-au găsit pe plajă, atât de aproape de celălalt, încât mai-mai că se atingeau, era o bucată dintr-un ulm. Ulmul este frumos, iar lemnul lui e suficient de dur pentru a face din el scânduri și grinzi rezistente; poți construi o casă sau o sală din lemn de ulm.

Zeii au luat cei doi bușteni. I-au ridicat pe nisip, la înălțimea unui om. Odin i-a ținut și le-a insuflat pe rând viață. De-acum nu mai erau niște bușteni neînsuflețiți pe plajă: acum erau vii.

Vili i-a înzestrat cu voință; i-a înzestrat cu inteligență și voință. Acum se puteau mișca și puteau avea dorințe.

Ve a cioplit buștenii. Le-a dat formă omenească. Le-a cioplit urechi, ca să poată auzi, și ochi, ca să poată vedea, și buze, ca să poată vorbi.

Cei doi bușteni stăteau pe plajă, doi oameni goi. Ve i-a cioplit unuia organe genitale masculine, în celuilalt i-a cioplit organe genitale feminine.

Cei trei frați au făcut haine pentru femeie și bărbat, cu care să se acopere și care să le țină de cald în aerul umed de pe plaja de la capătul lumii.

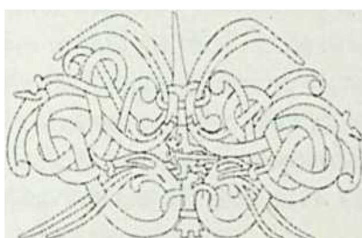
La sfârșit, le-au dat nume celor doi oameni pe care i-au creat: pe bărbat l-au numit Ask, sau frasin; pe femeie au numit-o Embla, sau ulm.

Ask și Embla au fost tatăl și mama noastră, ai tuturor: fiecare om își datorează viața părinților, părinților acestora și părinților părinților acestora. Dacă ne întoarcem în timp suficient de mult, vedem că strămoșii noștri au fost Ask și Embla.

Embla și Ask au rămas în Midgard, la adăpostul zidului făcut de zei din genele lui Ymir. În Midgard și-au ridicat case ferite de uriași și monștri și de toate pericolele ce pândesc în ținuturile pustii. În Midgard și-au putut crește copiii în pace.

De aceea Odin e numit tatăl suprem. Fiindcă a fost tatăl zeilor și pentru că a suflat viață în bunicii bunicilor bunicilor noștri. Fie că suntem zei sau muritori, Odin e tatăl nostru, al tuturor.

YGGDRASIL ȘI CELE NOUĂ LUMI

Frasinul Yggdrasil e un frasin măreț, arborele perfect și cel mai arătos dintre toți și, de asemenea, cel mai mare.

Crește între cele nouă lumi și le unește pe toate. Este cel mai voluminos dintre arbori și cel mai frumos. Vârfurile ramurilor sale se ridică deasupra cerului.

Este atât de mare, încât rădăcinile lui străbat în trei lumi și este hrănit de trei fântâni.

Prima rădăcină, și cea mai adâncă, pătrunde până în lumea subpământeană Niflheim, tărâmul ce există de dinaintea celorlalte tărâmuri. În centrul lumii întunecate este izvorul învolburat, Hvergelmir, care face un zgomot ca un ceainic în clocot. În apele lui trăiește dragonul Nidhogg, care roade fără încetare rădăcina din adâncuri.

Cea de-a doua rădăcină pătrunde în tărâmul uriașilor gheții, în fântâna lui Mimir.

Pe cele mai înalte ramuri ale arborelui lumii așteaptă un vultur care știe multe lucruri și un uliu care s-a cocoțat între ochii vulturului.

O veveriță pe nume Ratatosk trăiește pe ramurile copacului lumii. Duce mai departe bârfele și mesajele de la Nidhogg, înfiorătorul mâncător de cadavre, până la vultur și înapoi. Veverița îi păcălește pe amândoi și se amuză stârnindu-le furia.

Există patru cerbi care pasc pe ramurile uriașe ale arborelui lumii, devorând frunzele și scoarța. La baza arborelui o sumedenie de șerpi mușcă din rădăcini.

Te poți urca în arborele lumii. De acest copac s-a spânzurat Odin ca un gest de sacrificiu, transformând arborele lumii într-o spânzurătoare, el devenind zeul spânzurătorii.

Zeii nu escaladează arborele lumii. Ei circulă între lumi folosindu-se de Bifrost, podul-curcubeu. Numai zeii pot traversa curcubeul; podul le-ar pârjoli picioarele uriașilor gheții care ar încerca să se cațăre până în Asgard.

Cele nouă lumi sunt următoarele:

Asgard, casa tribului Aesir. Aici își are Odin căminul.

Alfheim, locul în care trăiesc elfii luminii. Elfii luminii sunt frumoși ca soarele sau stelele.

Nidavellir, numită uneori și Svartalfheim, unde piticii (cunoscuți și ca elfii întunericului) trăiesc în adâncul munților și-

și construiesc remarcabilele creații.

Midgard, lumea femeilor și bărbaților, lumea care ne este cămin.

Jotunheim, tărâmul bântuit de uriașii gheții și de uriașii muntelui, unde aceștia trăiesc și unde-și au palatele.

Vanaheim, unde locuiește tribul Vanir. Cei din clanurile Aesir și Vanir sunt zei uniți prin tratate de pace și mulți dintre zeii din tribul Vanir trăiesc în Asgard, alături de cei din tribul Aesir.

Niflheim, lumea întunecată a cețurilor.

Muspell, lumea focului, unde sălășluiește Surtr.

Și mai este tărâmul numit după conducătorul lui: Hel, unde ajung morții care nu au murit luptând vitejește.

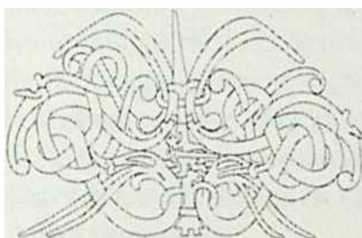
Ultima rădăcină a arborelui lumii ajunge într-un izvor de pe tărâmul zeilor, Asgard, căminul tribului Aesir. Zeii țin sfat aici în fiecare zi și tot aici se vor întâlni în ultimele zile ale lumii, înainte de-a porni la lupta finală de Ragnarok. Izvorul este numit fântâna lui Urd.

Există trei surori, nornele, fecioarele înțelepte. Ele se îngrijesc de fântână, se asigură că rădăcinile lui Yggdrasil sunt acoperite cu noroi și îngrijite. Fântâna îi aparține lui Urd; ea este soarta și destinul. Ea reprezintă trecutul. Cu ea stau Verdandi – numele ei înseamnă „devenire” – și reprezintă prezentul și Skuld, al cărei nume înseamnă „ceea ce este plănuit” și domeniul ei e viitorul.

Nomele decid ce se va întâmpla în viața ta. Mai există și alte norne pe lângă cele trei. Norne uriașe și norne elfi, norne pitice și norne din tribul Vanir, norne bune și norne rele, iar soarta îți e decisă de acestea. Unele norne le oferă oamenilor o viață bună, altele o viață grea sau o viață scurtă sau una complicată.

Ele îți modelează soarta, acolo, lângă fântâna lui Urd.

CAPUL LUI MIMIR
ȘI OCHIUL LUI ODIN

Fântâna lui Mimir se află în Jotunheim, pe tărâmul uriașilor. Apa bolborosește și se ridică la suprafață din adâncuri și-l hrănește pe Yggdrasil, arborele lumii. Mimir cel înțelept, păzitorul memoriei, știe multe lucruri. Fântâna lui e fântâna înțelepciunii și, când lumea era tânără, obișnuia să bea în fiecare dimineață din fântână, sorbind din cornul numit Gjallerhorn după ce îl scufunda în apă.

Demult, tare demult, pe când lumile erau tinere, Odin și-a pus mantia cea lungă și pălăria și, deghizat în călător, a pornit-o prin tărâmul uriașilor, riscându-și viața pentru a ajunge la Mimir, în căutarea înțelepciunii.

— O înghițitură de apă din fântâna ta, unchiule Mimir, a spus Odin. Asta e tot ce-ți cer.

Mimir a scuturat din cap. Nimeni nu putea bea din fântână în afară de Mimir. N-a spus nimic: rar greșesc cei ce tac.

— Sunt nepotul tău, a spus Odin. Mama mea, Bestia, a fost sora ta.

— Nu-i suficient, a spus Mimir.

— O gură. O gură din apa fântânii tale, Mimir, mă va face înțelept. Care ți-e prețul?

— Ochiul tău e prețul, a spus Mimir. Ochiul tău pentru apă.

Odin nu l-a întrebat dacă glumește. Călătoria pe care o făcuse prin ținutul uriașilor ca să ajungă la fântâna lui Mimir fusese lungă și plină de pericole. Odin fusese dispus să-și riște viața ca să ajungă acolo. Era dispus să facă mai mult ca să obțină înțelepciunea pe care și-o dorea.

Chipul lui Odin era netulburat.

— Dă-mi un cuțit, e tot ce-a spus.

După ce-a făcut ce trebuia să facă, și-a așezat cu grijă ochiul în apă. Ochiul îl privea fix din apă. Odin a umplut cornul Gjallerhorn cu apă din fântâna lui Mimir și l-a dus la buze. Apa era rece. A golit cornul. Înțelepciunea i-a pătruns în trup. Vedea mai departe și mai clar cu un singur ochi decât văzuse vreodată cu amândoi.

De atunci Odin a primit și alte nume: Blindr, i-au spus, zeul orb, și Hoarr, cel fără un ochi, și Baleyg, cel cu ochiul în flăcări.

Ochiul lui Odin a rămas în fântâna lui Mimir, păstrat în apa ce hrănește frasinul lumii, de unde nu vede nimic și totul în același timp.

Timpul trecea. Pe la sfârșitul războiului dintre clanurile Aesir și Vanir, când făceau schimb de războinici și conducători, Odin l-a trimis pe Mimir la tribul Vanir ca sfătuitor al zeului Hoenir din tribul Aesir, care avea să fie noul conducător al tribului Vanir.

Hoenir era înalt și chipeș și arăta ca un rege. Când Mimir era cu el și-l sfatuia, Hoenir chiar vorbea ca un rege și lua decizii înțelepte. Dar, când Mimir nu era cu el, Hoenir părea incapabil să ia o decizie, iar cei din tribul Vanir s-au săturat în scurt timp de asta. S-au răzbunat, dar nu pe Hoenir, ci pe Mimir: i-au tăiat lui Mimir capul și i l-au trimis lui Odin.

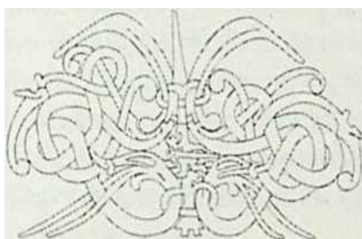
Odin nu s-a înfuriat. A frecat capul lui Mimir cu niște ierburi ca să nu putrezească și a rostit farmece și incantații asupra lui, pentru că nu voia să piară cunoașterea lui Mimir. La scurt timp, Mimir a deschis ochii și a vorbit cu el. Sfatul lui Mimir a fost bun, la fel ca întotdeauna.

Odin a dus capul lui Mimir înapoi la fântâna de sub arborele lumii și l-a așezat acolo, lângă ochiul lui, în apele cunoașterii viitorului și trecutului.

Odin i-a dat cornul Gjallerhorn lui Heimdall, străjerul zeilor. În ziua în care va sufla în Gjallerhorn, zeii se vor trezi oriunde se vor afla, indiferent cât de adânc vor dormi.

Heimdall va sufla în Gjallerhorn o singură dată, de Ragnarok, la sfârșitul tuturor lucrurilor.

COMORILE ZEILOR

I

Soția lui Thor era frumoasa Sif. Ea facea parte din tribul Aesir. Thor o iubea pentru naturalețea, pentru ochii ei albaștri, pentru pielea ei deschisă la culoare, pentru buzele ei roșii și pentru zâmbetul ei și-i plăcea părul ei lung, foarte lung, de culoarea unui câmp de orz la sfârșitul verii.

Thor s-a trezit și a privit-o pe Sif dormind. S-a scărpinat în barbă. Apoi a bătut-o ușurel cu mâna lui uriașă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat-o el.

Ea a deschis ochii de culoarea cerului de vară.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea și apoi și-a mișcat capul cu un aer uimit.

Și-a dus degetele la scalpul roz și golaș și l-a pipăit. S-a uitat îngrozită la Thor.

— Părul meu, atât a spus.

Thor a dat din cap.

— A dispărut, a spus el. Te-a lăsat cheală.

— Cine? a întrebat Sif.

Thor n-a spus nimic. Și-a pus centura puterii, Megingjord, care-i dubla puterea enormă.

— Loki, a spus. Loki a făcut-o.

— De ce spui asta? a întrebat Sif, frecându-și înnebunită capul chel, de parcă asta i-ar fi adus părul înapoi.

— Pentru că, a răspuns Thor, de fiecare dată când ceva rău se întâmplă, primul lucru la care mă gândesc este că e vina lui Loki. Așa economisesc timp.

Când Thor a găsit ușa lui Loki încuiată, a trecut prin ea făcând-o arșice. L-a luat pe Loki pe sus și a zis doar atât:

— De ce?

— Ce de ce?

Loki avea pe chip o expresie nevinovată.

— Părul lui Sif. Părul auriu al soției mele. Era atât de frumos. De ce l-ai tăiat?

Loki a făcut fețe-fețe: viclenie și ipocrizie, cruzime și confuzie. Thor l-a scuturat cu putere pe Loki. Loki și-a coborât privirea, străduindu-se să pară rușinat.

— A fost distractiv. Eram beat.

Thor s-a încruntat.

— Părul era mândria lui Sif. Oamenii vor crede că a fost rasă în cap drept pedeapsă. Că a făcut ceva ce nu trebuia, că a făcut-

o cu cineva cu care n-ar fi trebuit să se încurce.

— Mă rog, da. Asta e, a spus Loki. Probabil *chiar* vor crede asta. Și, din păcate, fiindcă i-am tăiat părul de la rădăcină, va rămâne cheală toată viața…

— Nu, nici vorbă.

Thor a ridicat ochii spre Loki, pe care acum îl ținea mult deasupra capului, cu chipul întunecat de furie.

— Ba mă tem că da. Din fericire există pălării și eșarfe…

— Nu va rămâne cheală toată viața, a zis Thor. Pentru că Loki, fiu al lui Laufey, dacă nu-i pui părul la loc chiar acum, o să-ți rup toate oasele. Până la ultimul. Și, dacă părul nu-i crește cum trebuie, mă voi întoarce și-ți voi rupe iar toate oasele. Și iar. Dacă fac asta zilnic, o sa devin chiar priceput, a zis el părând să se înveselească.

— Nu! a spus Loki. Nu-i pot pune părul la loc. Nu merge așa.

— Astăzi, a zis Thor căzut pe gânduri, probabil îmi va lua o oră să-ți rup toate oasele. Dar pun pariu că dacă exersez o să reușesc s-o fac în cincisprezece minute. O să fie interesant să aflăm.

S-a apucat să-i rupă primul os.

— Piticii! a țipat Loki.

— Poftim?

— Piticii! Ei pot face orice. Ar putea să-i facă lui Sif păr auriu, pe care să și-l poată pune pe cap și care să crească normal, un păr auriu desăvârșit. Ar putea face asta. Jur!

— Atunci, a spus Thor, fă bine și du-te să vorbești cu ei.

Și i-a dat drumul lui Loki de deasupra capului, iar acesta s-a prăvălit pe podea.

Loki s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat în grabă, înainte ca Thor să-i mai rupă vreun os.

Și-a pus pantofii cu care putea umbla prin aer și s-a dus în Svartalfheim, unde își au piticii atelierele. Cei mai ingenioși meșteri, a decis el, erau cei trei pitici cunoscuți ca fiii lui Ivaldi.

Loki a coborât în fierăria lor de sub pământ.

— Bună ziua, fii ai lui Ivaldi. Am întrebat și mi s-a spus că Brokk și Eitri, fratele lui, sunt cei mai mari meșteri pitici care au existat vreodată, a zis Loki.

— Ba nu, a spus unul dintre fiii lui Ivaldi. Noi suntem. Noi suntem cele mai mari meșteri.

— Sunt convins că Brokk și Eitri pot face comori la fel de

minunate ca cele pe care le faceți voi.

— Minciuni! a zis cel mai înalt dintre fiii lui Ivaldi. Nu le-aș da împiedicaților ălora niciun cal să-l potcovească.

Cel mai mic și cel mai înțelept dintre fiii lui Ivaldi a ridicat din umeri.

— Orice-ar face ei noi putem face mai bine.

— Am auzit că v-au lansat o provocare, a spus Loki. Trei comori. Zeii din tribul Aesir vor judeca cine a făcut cele mai minunate comori. O, și apropo, una dintre comorile pe care trebuie să le faceți este un păr de un auriu desăvârșit, care crește încontinuu.

— Putem face asta, a zis unul dintre fiii lui Ivaldi. Nici măcar Loki nu l-ar putea deosebi de un păr adevărat.

Loki a traversat muntele pentru a se întâlni cu un pitic pe nume Brokk, la atelierul pe care-l împărțea cu fratele lui, Eitri.

— Fiii lui Ivaldi fac trei comori ca daruri pentru zeii din Asgard, a zis Loki. Zeii vor evalua comorile. Fiii lui Ivaldi doresc să-ți transmit că sunt siguri că tu și fratele tău, Eitri, nu puteți face vreun lucru la fel de valoros ca ei. V-au numit „împiedicați incompetenți”.

Brokk nu era prost.

— Îmi sună dubios, Loki, a zis el. Ești sigur că nu ți-ai băgat coada? Pare a fi genul de chestie pe care-ai face-o tu, să bagi zâzanie între mine și Eitri și băieții lui Ivaldi.

Loki arăta cum nu se poate mai nevinovat și părea uimitor de inocent.

— N-am niciun amestec, a zis el nevinovat. M-am gândit că ar trebui să știi.

— Și n-ai nimic de câștigat? a întrebat Brokk.

— Absolut nimic.

Brokk a dat din cap și și-a ridicat privirea spre Loki. Fratele lui Brokk, Eitri, era marele meseriaș, dar Brokk era cel mai deștept și cel mai hotărât dintre ei.

— Ei bine, atunci ne măsurăm bucuroși îndemânarea cu fiii lui Ivaldi și ne supunem judecății zeilor. Pentru că n-am nicio îndoială că Eitri poate crea lucruri mai bune și mai bine meșteșugite decât gașca lui Ivaldi. Dar hai să avem o miză personală, Loki. Ce zici?

— La ce te gândești? a întrebat Loki.

— La capul tău, a zis Brokk. Dacă câștigăm acest concurs, îți

luăm capul, Loki. Se întâmplă multe în capul ăla al tău și sunt convins că Eitri ar putea face un dispozitiv minunat din el. O mașină gânditoare, poate. Sau o călimară.

Loki a continuat să zâmbească, dar s-a crispat în sinea lui. Ziua începuse atât de bine. Însă trebuia să se asigure că Eitri și Brokk vor pierde concursul; zeii aveau oricum să se aleagă cu șase lucruri minunate de la pitici, iar Sif avea să-și primească părul de aur. Trebuia să se descurce. Doar era Loki.

— Desigur, a zis el. Capul meu. Nicio problemă.

De partea cealaltă a muntelui, fiii lui Ivaldi lucrau la comori. Loki nu-și făcea griji în privința lor. Dar trebuia să se asigure că Brokk și Eitri n-aveau să câștige, fie ce-o fi.

Brokk și Eitri au intrat în fierărie. Întunericul de acolo era luminat doar de o lumină portocalie venită de la cărbunii aprinși. Eitri a luat o piele de porc de pe un raft și a băgat-o în foc.

— Am păstrat pielea asta pentru așa ceva, a zis el.

Brokk doar a încuviințat din cap.

— Bun, a spus Eitri. Tu stai la foale, Brokk. Suflă în foale. Focul trebuie să fie tare, să fie tare tot timpul, altfel n-o să iasă. Suflă! Suflă!

Brokk a început să sufle în foale, trimițând un jet de aer bine oxigenat în inima cuptorului, încălzindu-1. Mai făcuse asta de multe ori. Eitri doar l-a urmărit până când a fost mulțumit că va fi totul pe placul lui.

Eitri a plecat să creeze în afara fierăriei. Când a dat să iasă, o insectă mare și neagră a intrat în zbor. Nu era streche, nici tăun; era mai mare. A intrat și a dat ocol încăperii, fiind clar că punea ceva la cale.

Brokk auzea ciocanele folosite de Eitri în afara fierăriei și sunetele pe care le scotea când pilea, răsucea, îndoia și lovea.

Musca mare și neagră – era cea mai mare și mai neagră muscă pe care ați văzut-o vreodată – a aterizat pe dosul palmei lui Brokk.

Brokk avea ambele mâini pe burduf. Nu s-a oprit din suflat ca să strivească musca. Musca l-a înțepat tare pe Brokk de dosul palmei.

Brokk a suflat în continuare.

Ușa s-a deschis și Eitri a intrat și și-a scos cu grijă lucrarea în cuptor. Părea să fie un mistreț imens, cu peri de aur strălucitor.

— Bravo, a spus Eitri. Dacă ar fi fost un pic mai cald sau mai

rece se chema că ne-am pierdut timpul de pomană.

— Bravo și ție, a zis Brokk.

Musca neagră clocotea de ciudă și supărare în colțul tavanului.

Eitri a luat un lingou de aur și l-a băgat în foc.

— Bun, a zis el. Piesa următoare o să-i impresioneze. Când dau semnalul, suflă din foale și, orice ar fi, să nu încetinești, nici să nu te grăbești, nici să nu te oprești. E treabă migăloasă.

— Am înțeles, a spus Brokk.

Eitri a ieșit și s-a pus pe lucru. Brokk a așteptat până a auzit semnalul lui Eitri și a început să sufle din foale.

Musca cea neagră a dat ocol cu grijă încăperii, apoi a aterizat pe gâtul lui Brokk. Insecta s-a tras grațioasă la o parte din calea unui pârâiaș de sudoare pentru că aerul din fierărie era fierbinte și închis. L-a pișcat pe Brokk de gât cât a putut de tare. Sângele stacojiu s-a unit cu sudoarea de pe gâtul lui Brokk, dar piticul nu s-a oprit din suflat.

Eitri s-a întors. A scos din foc o brățară incandescentă. I-a dat drumul în apa din vasul de piatră pentru răcire. Când a scufundat-o, din apă au ieșit aburi. Brățara s-a răcit, devenind pe dată portocalie, apoi de un roșu aprins, apoi, pe măsură ce se răcea, aurie.

— Se numește Draupnir, a spus Eitri.

— Picurătoarea? E un nume ciudat pentru o brățară, a spus Brokk.

— Nu și pentru asta, a zis Eitri și i-a explicat lui Brokk ce făcea ca brățara să fie specială.

— Acum, a zis Eitri, de mult mi-am pus în minte să fac ceva. Capodopera mea. Dar e mai complicat decât în cazul celorlalte două. Așa că tu trebuie să…

— Să suflu și să nu mă opresc din suflat? a întrebat Brokk.

— Corect, a spus Eitri. Chiar mai tare decât până acum. Nu schimba ritmul că se duce totul de râpă.

Eitri a luat un lingou de fontă brută, mai mare decât orice lingou pe care-1 văzuse vreodată musca neagră (care era Loki), și l-a băgat în foc.

A ieșit din încăpere și i-a strigat lui Brokk să înceapă să sufle din foale.

Brokk a început să sufle, și ciocanele lui Eitri, care se apucase să tragă, să îndoaie și să lipească, au început să răsune.

Loki, prefăcut în muscă, a hotărât că a pierdut prea mult timp. Capodopera lui Eitri avea să-i impresioneze pe zei și, dacă zeii erau suficient de impresionați, el își pierdea capul. Loki a aterizat între ochii lui Brokk și a început să-l piște pe pitic de pleoape. Piticul a suflat mai departe, deși îl usturau ochii. Loki l-a pișcat și mai adânc, și mai tare, cu disperare. Piticului îi curgea sânge din pleoape, îi pătrundea în ochi și i se scurgea pe față, orbindu-1.

Brokk, privind printre gene, a scuturat din cap încercând să îndepărteze musca. Și-a smucit capul într-o parte și-n cealaltă. Și-a strâmbat gura și a încercat să sufle spre muscă. Niciun rezultat. Musca îl pișcă întruna și piticul nu mai vedea nimic de sânge. A simțit o durere ascuțită în tot capul.

Brokk a numărat și, într-un moment de pauză, a ridicat mâna de pe foale și a dat după muscă atât de repede și cu atâta forță, că Loki de-abia a scăpat cu viață. Brokk a apucat din nou foalele și a continuat să sufle.

— Destul! a strigat Eitri.

Musca neagră zbura șovăielnic prin încăpere. Eitri a deschis ușa, lăsând musca să iasă.

Eitri s-a uitat la fratele lui dezamăgit. Fața lui Brokk era plină de sânge și sudoare.

— Nu știu ce-ai făcut, dar din cauza ta era să se ducă totul de râpă. Spre sfârșit, temperatura a variat mult, a spus Eitri. Cert e că n-a ieșit atât de impresionant cum am sperat. Vom vedea.

Loki, luându-și adevărata înfățișare, a intrat pe ușa deschisă.

— Deci sunteți pregătiți pentru concurs? a întrebat el.

— Brokk e gata să pornească spre Asgard și să le prezinte zeilor darurile făcute de mine și să-ți ia capul, a spus Eitri. Eu prefer să stau aici, în fierărie, și să meșteresc.

Brokk s-a uitat la Loki pe sub pleoapele umflate.

— De-abia aștept să-ți iau capul, a spus Brokk. Totul a devenit foarte personal.

II

În Asgard, trei zei ședeau pe tronurile lor: Odin, tatăl suprem, cel fără un ochi, Thor cel cu barbă roșcată, zeul tunetelor, și frumosul Frey, zeul recoltei de vară. Ei aveau să fie judecătorii.

Loki stătea în fața lor, lângă cei trei fii aproape identici ai lui

Ivaldi.

Brokk, cu barba lui neagră și cu un aer trist, era singur și stătea mai într-o parte, cu lucrurile pe care le-a adus acoperite cu un cearșaf.

— Deci, a spus Odin, ce trebuie să judecăm?

— Comorile, a răspuns Loki. Fiii lui Ivaldi au făcut niște cadouri pentru tine, mărețe Odin, pentru Thor și pentru Frey, și la fel au făcut și Eitri și Brokk. Voi veți hotărî care dintre cele șase e cea mai minunată comoară. Eu însumi vă voi prezenta darurile făcute de fiii lui Ivaldi.

I-a arătat lui Odin o suliță numită Gungnir. Era o suliță frumoasă pe care erau sculptate rune complicate.

— Străpunge orice, iar când o arunci își găsește întotdeauna ținta, a zis Loki.

La urma urmei, Odin avea doar un ochi și, uneori, nu țintea prea bine.

— Și, mai mult de-atât, cine depune un jurământ pe această suliță nu-l poate încălca.

Odin a ridicat sulița.

— E grozavă, a zis el.

— Iar aici, a spus Loki cu mândrie, avem un păr auriu. Făcut din aur adevărat. Se prinde de capul persoanei care are nevoie de el și crește și se comportă ca un păr natural. O sută de mii de fire de aur.

— O să-l încerc eu, a spus Thor. Sif, vino aici.

Sif s-a ridicat și a pășit în față, cu capul acoperit. Și-a dat jos baticul. Zeii au icnit la vederea capului golaș al lui Sif, chel și roz, iar ea și-a așezat cu grijă peruca de aur făcută de pitici și a scuturat din cap. Zeii au văzut cum peruca s-a lipit de scalp făcând-o pe Sif să arate mai luminoasă și mai frumoasă ca niciodată.

— Impresionant, a spus Thor. Bravo!

Cu părul fluturând, Sif a ieșit în lumina soarelui, ca să le arate prietenelor părul ei cel nou.

Ultimul dintre darurile fiilor lui Ivaldi era mic și împachetat ca o bucată de pânză. Loki a întins cârpa în fața lui Frey.

— Ce e? Arată ca o eșarfa de mătase, a spus Frey, indiferent.

— Așa este, a zis Loki. Dar, dacă o desfaci, o să vezi că este o corabie pe nume *Skidbladnir.* Vântul îi va bate mereu în pânze, oriunde s-ar duce. Și, deși este uriașă, cea mai mare corabie

posibilă, se poate împături, după cum bine vezi, ca s-o poți băga în traistă.

Frey a fost impresionat, iar Loki s-a simțit ușurat. Erau trei daruri excelente.

A venit rândul lui Brokk. Avea pleoapele roșii și umflate și pe gât avea o ditamai mușcătura de insectă. Loki s-a gândit că Brokk părea prea încrezut ținând cont ce lucruri remarcabile făcuseră fiii lui Ivaldi.

Brokk a luat brățara de aur și a așezat-o în fața înaltului tron al lui Odin.

— Această brățară se numește Draupnir, Picurătoarea, a spus Brokk. Pentru că în fiecare a noua noapte din ea vor picura opt brățări de aur la fel de frumoase. Poți recompensa oamenii cu ele sau le poți pune la păstrare și averea îți va spori.

Odin a cercetat brățara apoi și-a pus-o pe mână, sus pe biceps. Brățara strălucea.

— E grozavă, a zis el.

Loki și-a amintit că Odin spusese același lucru și despre suliță.

Brokk s-a apropiat de Frey. A ridicat o bucată de pânză scoțând la iveală un mistreț uriaș cu peri din aur.

— E un mistreț pe care fratele meu l-a făcut pentru tine, ca să-ți tragă carul, a spus Brokk. Va goni pe cer și pe deasupra mării mai iute decât cel mai rapid cal. Nu va fi noapte prea întunecată pe care să n-o lumineze cu perii lui de aur, pentru ca tu să vezi ce faci. Nu va obosi niciodată și nu te va dezamăgi niciodată. Îl cheamă Gullenbursti, cel cu peri de aur.

Frey a părut impresionat. Dar, și-a spus Loki, corabia magică ce se împăturea ca o bucată de pânză era mai impresionantă ca un mistreț de neoprit care strălucea în noapte. Capul lui Loki era în siguranță. Ultimul dar pe care Brokk îl avea de prezentat era cel pe care Loki știa că reușise să-l saboteze.

De sub pânză Brokk a scos un ciocan și l-a așezat în fața lui Thor.

Thor s-a uitat la el și a pufnit.

— Mânerul e cam scurt, a zis el.

Brokk a dat din cap.

— Da, a spus el. E greșeala mea. Eu am suflat în foale. Dar, înainte să-l respingi, lasă-mă să-ți spun ce-l face unic. Se numește Mjollnir, creatorul de fulgere. În primul rând, nu se poate rupe – indiferent cât de tare-ai lovi cu el, ciocanul nu

pățește nimic.

Thor părea interesat. Rupsese deja multe arme de-a lungul anilor, de obicei pentru că lovise diverse lucruri cu ele.

— Dacă arunci ciocanul, nu ratează niciodată ținta.

Thor părea din ce în ce mai interesat. Pierduse multe arme excelente fiindcă le aruncase în lucruri care-1 enervaseră și ratase, și urmărise multe arme cum dispăruseră pentru totdeauna în depărtare.

— Indiferent cât de tare sau cât de departe îl arunci, se va întoarce mereu în mâna ta.

Thor zâmbea de-acum. Iar zeul tunetului nu zâmbea prea des.

— Poți schimba mărimea ciocanului. Se face mai mare sau se face atât de mic, încât îl poți ascunde sub cămașă dacă dorești.

Thor a bătut încântat din palme și în Asgard s-a auzit un tunet.

— Și totuși, după cum ai observat, a încheiat Brokk, din păcate, mânerul ciocanului e într-adevăr prea scurt. E vina mea. N-am suflat cum trebuie în foale în timp ce fratele meu, Eitri, îl făurea.

— Faptul că mânerul e scurt e o problemă lipsită de importanță, ce ține de aspect, a spus Thor. Ciocanul acesta ne va proteja de uriașii gheții. E cel mai minunat dar pe care l-am văzut vreodată.

— Va proteja Asgardul. Ne va proteja pe toți, a fost de acord Odin.

— Dacă aș fi un uriaș, m-aș teme de Thor daca l-aș vedea cu ciocanul acesta, a zis Frey.

— Da. E un ciocan excelent. Dar, Thor, ce zici de păr? Noul păr auriu minunat al lui Sif! a întrebat Loki cu oarecare disperare în glas.

— Poftim? O, da. Soția mea are un păr foarte frumos, a spus Thor. Acum arată-mi cum să fac ciocanul să se mărească și să se micșoreze, Brokk.

— Ciocanul lui Thor e chiar mai grozav decât minunata mea suliță și excelenta mea brățară, a spus Odin, dând din cap.

— Ciocanul e mai mare și mai impresionant decât corabia și mistrețul meu, a recunoscut Frey. Cu el, zeii din Asgard vor fi în siguranță.

Zeii l-au bătut pe Brokk pe spate și i-au spus că el și Eitri au făcut cel mai bun cadou pe care l-au primit vreodată.

— Mă bucur să aflu asta, a spus Brokk.

S-a întors spre Loki.

— Așa deci, a zis Brokk. Pot să-ți tai capul, fiu al lui Laufey, și să-l duc cu mine acasă. Eitri va fi foarte bucuros, îl putem transforma în ceva util.

— Eu... îmi voi răscumpăra capul, a spus Loki. Am comori pe care ți le pot da.

— Eitri și cu mine avem deja câte comori vrem, i-a răspuns Brokk. Noi *facem* comori. Nu, Loki. Îți vreau capul.

Loki s-a gândit un moment, apoi a spus:

— N-ai decât să mi-1 iei. Dacă mă prinzi.

Loki a făcut un salt în aer și a fugit mult deasupra capetelor lor. În câteva clipe s-a făcut nevăzut.

Brokk s-a uitat la Thor.

— Poți să-l prinzi?

Thor a ridicat din umeri.

— N-ar trebui s-o fac, a zis el. Însă mi-ar plăcea mult să încerc ciocanul.

În scurt timp, Thor s-a întors ținându-1 strâns pe Loki. Loki avea o căutătură plină de furie neputincioasă.

Piticul Brokk și-a scos cuțitul.

— Vino aici, Loki, a spus el. O să-ți tai capul.

— Desigur, a spus Loki. Poți, desigur, să-mi tai capul. Dar – și aici fac apel la mărețul Odin – dacă-mi tai și din gât înseamnă că încâlci termenii înțelegerii noastre care-ți dă dreptul doar asupra capului meu.

Odin și-a înclinat capul.

— Loki are dreptate, a spus el. Nu ai dreptul să-i tai gâtul.

Brokk era nervos.

— Dar nu-i pot tăia capul fără să-i tai gâtul, a zis el.

Loki părea mulțumit de sine.

— Vezi tu, a spus el, dacă oamenii și-ar alege cu grijă cuvintele, n-ar mai îndrăzni să se pună cu Loki, cel mai înțelept, cel mai deștept, cel mai viclean, cel mai inteligent, cel mai arătos...

Brokk i-a făcut o sugestie lui Odin, în șoaptă.

— Așa ar fi corect, a încuviințat Odin.

Brokk a scos o fâșie de piele și un cuțit. A înfășurat bucata de piele în jurul gurii lui Loki și a încercat să străpungă pielea cu vârful cuțitului.

— Nu merge, a spus Brokk. Nu te taie cuțitul.

— S-ar putea să fi fost înțelept și să mă fi protejat împotriva lamelor de cuțit, a zis Loki cu modestie. Pentru cazul în care treaba asta cu „nu-mi poți tăia capul” n-ar fi funcționat. Mă tem că nicio lamă nu mă poate tăia!

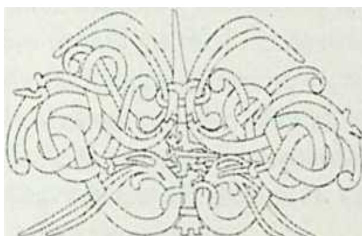
Brokk a mormăit și a scos o sulă – una ascuțită, folosită în pielărie – și a găurit bucata de piele, de jur-împrejurul buzelor lui Loki. Apoi, cu un fir rezistent, i-a cusut lui Loki buzele.

Brokk a plecat, lăsându-1 pe Loki cu gura cusută, incapabil să se plângă.

Pentru Loki, durerea de-a nu putea vorbi era chiar mai mare decât durerea de-a avea buzele cusute de-o bucată de piele.

Acum știți cum au primit zeii comorile lor minunate. Din vina lui Loki. Până și ciocanul lui Thor a apărut din vina lui Loki. Așa era el. Îl urai chiar și atunci când îi erai cel mai recunoscător, și-i erai recunoscător chiar și atunci când îl urai.

MEȘTERUL CONSTRUCTOR

Thor plecase spre răsărit ca să lupte cu trolii. În absența lui, în Asgard era mai multă liniște, însă tărâmul era neprotejat. Asta se întâmpla la începuturi, la scurt timp după învoirea dintre clanurile Aesir și Vanir, când zeii încă își construiau căminul și Asgardul era nepăzit.

— Nu ne putem baza mereu pe Thor, a spus Odin. Avem nevoie de apărare. Vor veni uriașii. Vor veni trolii.

— Ce propui? a întrebat Heimdall, paznicul zeilor.

— Un zid, a zis Odin. Suficient de înalt ca să nu poată fi trecut de uriașii gheții. Suficient de gros ca să nu poată fi trecut nici de cel mai puternic trol.

— Ridicarea unui astfel de zid, a spus Loki, atât de înalt și de gros, ne-ar lua ani de zile.

Odin a încuviințat.

— Și totuși, a zis el, avem nevoie de un zid.

A doua zi, în Asgard a apărut un străin. Era un individ corpolent, îmbrăcat ca un fierar, în spatele căruia venea târâș un cal – un armăsar uriaș și sur, cu un spate lat.

— Umblă vorba că vrei să construiești un zid, a spus străinul.

— Zi mai departe, a spus Odin.

— Pot eu să-ți construiesc un zid, a zis străinul. Ți-1 construiesc așa de înalt, că n-o să poată fi trecut nici de cel mai înalt uriaș, așa de gros, că n-o să poată trece prin el nici cel mai puternic trol. Îl construiesc așa de temeinic, piatră pe piatră, că nicio furnică n-o să aibă pe unde să treacă, îți construiesc un zid care o să reziste un milion de ani.

— O să-ți ia mult să construiești așa un zid, a spus Loki.

— Ba deloc, a răspuns străinul. Pot să-l construiesc în trei anotimpuri. Mâine e prima zi de iarnă. O să-mi ia doar o iarnă, o vară și încă o iarnă să-l construiesc.

— Și dacă e să-l faci, a întrebat Odin, ce vrei în schimb?

— Plata pe care o cer e mică pentru ce ofer, a răspuns bărbatul. Doar trei lucruri. Primul, o vreau de soție pe frumoasa zeiță Freya.

— Asta nu-i deloc o plată mică, a spus Odin. Și nu m-ar surprinde ca Freya să aibă un cuvânt de spus în legătură cu asta. Care sunt celelalte două lucruri?

Străinul a rânjit obraznic.

— Dacă îți construiesc zidul, a spus el, vreau mâna zeiței Freya și mai vreau soarele care strălucește pe cer ziua și luna

care luminează noaptea. Astea sunt cele trei lucruri pe care mi le vor da zeii dacă construiesc zidul.

Zeii s-au uitat la Freya. Ea n-a zis nimic, dar avea buzele strânse și chipul alb de furie. La gât purta colierul piticilor Brising, care sclipea ca luminile nordului pe pielea ei, iar părul îi era legat cu fir de aur, care era aproape la fel de strălucitor ca părul însuși.

— Du-te și așteaptă afară, i-a spus Odin străinului.

Bărbatul a plecat, nu înainte să întrebe unde putea găsi hrană și apă pentru armăsarul lui, pe care îl chema Svadilfari, adică „cel ce face o călătorie nefastă”.

Odin și-a frecat fruntea. Apoi s-a întors și s-a uitat la toți zeii.

— Ei bine? a întrebat Odin.

Zeii au început să vorbească.

— Liniște! a strigat Odin. Pe rând!

Fiecare zeu și zeiță avea o părere și toți credeau același lucru: că Freya, soarele și luna erau prea importante și prea valoroase pentru a fi date pe mâna unui străin, chiar dacă el putea să le construiască în trei anotimpuri zidul de care aveau nevoie.

Freya mai avea un gând. După ea, bărbatul ar fi trebuit bătut pentru impertinența de care dăduse dovadă și apoi alungat din Asgard.

— Deci, a spus Odin, tatăl suprem, hotărârea a fost luată. Spunem nu.

Într-un colț, cineva a tușit sec. Gestul era menit să atragă atenția, iar zeii s-au întors să vadă cine tușise. Au dat cu ochii de Loki care s-a uitat la ei, le-a zâmbit și a ridicat un deget ca și cum ar fi avut ceva important de spus.

— Trebuie să vă atrag atenția, a spus el, că treceți cu vederea un lucru extrem de important.

— Nu cred că am trecut nimic cu vederea, băgătorule de zâzanie, a spus Freya cu asprime.

— Treceți cu toții cu vederea, a zis el, că străinul acesta ne propune ceva de-a dreptul imposibil, ca s-o spunem pe șleau. Nimeni nu poate construi în optsprezece luni un zid atât de înalt și de gros precum cel pe care l-a descris. Niciun uriaș sau un zeu n-ar putea face asta, ca să nu mai vorbim de un muritor. Îmi pun gâtul că așa stau lucrurile.

Toți zeii au dat din cap mormăind, impresionați de cele auzite. Toți cu excepția Freyei, care părea furioasă.

— Sunteți nebuni, a spus ea. Mai ales tu, Loki, pentru că te crezi tare deștept.

— Ce spune el că poate face, a zis Loki, e o treabă imposibilă. Așa că iată ce vă propun: să fim de acord cu cererile lui și cu prețul, dar să-i punem condiții dure – să nu-l ajute nimeni la construirea zidului și în loc de trei anotimpuri îi dăm doar unul în care să-l ridice. Dacă în prima zi de vară este vreo bucățică de zid neterminată – și va fi – atunci nu-i plătim nimic.

— De ce-ar fi de acord cu asta? a întrebat Heimdall.

— Și cum ne-ar avantaja asta față de situația de-a nu avea deloc un zid? a întrebat Frey, fratele Freyei.

Loki a încercat să-și ascundă iritarea. *Oare toți zeii erau proști?* A început să le explice ca unor copilași.

— Fierarul va începe să construiască zidul. Nu-l va termina. Va lucra timp de șase luni, fără plată, la un lucru imposibil de realizat. La finele celor șase luni îl vom alunga – poate îl vom și altoi pentru îngâmfarea sa –, dar apoi ne vom folosi de munca lui pentru a construi un zid în următorii trei ani. Nu riscăm s-o pierdem pe Freya, cu atât mai puțin soarele și luna.

— De ce-ar fi de-acord să-l construiască într-un singur anotimp? a întrebat Tyr, zeul războiului.

— Poate nu va fi de-acord, a spus Loki. Dar pare arogant și sigur pe el, genul care nu refuză o provocare.

Toți zeii au mormăit și l-au bătut pe Loki pe spate și i-au spus că era un tip foarte șiret și că era bine că era șiret și se afla de partea lor, iar acum fundația zidului avea să fie construită pe degeaba, și s-au felicitat unul pe celălalt pentru cât erau de deștepți și cât de pricepuți la negocieri.

Freya n-a spus nimic. Își făcea de lucru cu darul piticilor Brising, colierul de lumină. Era același pe care i-l furase Loki, luându-și înfățișare de focă, pe când ea se scălda, și pe care Heimdall, prefăcut și el în focă, i-l recuperase după ce se luptase cu Loki. Nu avea încredere în Loki. Nu-i plăcea turnura pe care o luase discuția.

Zeii l-au chemat pe meșter înăuntru.

Acesta s-a uitat la zei. Toți păreau binedispuși, rânjeau și-și dădeau ghionturi amuzați. Doar Freya nu zâmbea.

— Deci? a întrebat constructorul.

— Ai cerut trei anotimpuri, a zis Loki. Noi îți dăm doar unul. Mâine e prima zi de iarnă. Dacă nu termini până în prima zi de

vară, pleci fără nicio plată. Dar, dacă termini zidul, așa de înalt, gros și de netrecut cum ne-am înțeles, atunci vei primi tot ce-ai cerut: luna, soarele și pe frumoasa Freya. Nu te poate ajuta nimeni să construiești zidul; trebuie să-l construiești singur.

Câteva clipe străinul n-a spus nimic. S-a uitat în zare și a părut să cântărească vorbele și condițiile puse de Loki. Apoi s-a uitat la zei și a ridicat din umeri.

— Ați spus că nu pot primi ajutor din afară. Aș vrea ca Svadilfari, calul meu, să mă ajute să aduc pietrele aici, pietrele pe care le voi folosi să construiesc zidul. Consider că e o cerere rezonabilă.

— E rezonabilă, a fost de acord Odin, iar ceilalți zei au dat din cap, fiind de-acord că un cal era bun la tras pietroaie.

Apoi au făcut cu toții, zeii și străinul, cele mai tainice jurăminte, să nu se trădeze unii pe ceilalți. Au jurat pe armele lor, au jurat pe Draupnir, brățara de aur a lui Odin, și au jurat pe Gungnir, sulița lui Odin, iar jurământul pe Gungnir nu putea fi încălcat.

A doua zi dimineața, la răsăritul soarelui, zeii s-au adunat să-l vadă pe bărbat la treabă. Acesta a scuipat în palme și a început să sape șanțul în care avea să pună primele pietre.

— Sapă adânc, a spus Heimdall.

— Sapă repede, a zis Frey, fratele Freyei.

— Da, mă rog, e clar că e un săpător redutabil de șanțuri și tranșee, a spus Loki în silă. Dar gândiți-vă câte pietre va trebui să aducă. Una e să sapi un șanț. Cu totul altceva să cari pietre de la kilometri depărtare, fără niciun ajutor și apoi să faci zidul așezând piatră lângă piatră atât de strâns, încât să nu poată trece nicio furnică, atât de mare, încât să fie mai înalt decât un uriaș.

Freya l-a privit dezgustată pe Loki, dar n-a zis nimic.

Când soarele a apus, constructorul s-a suit pe cal și a pornit spre munte să adune primele pietre. Calul trăgea după el un căruț gol, o sanie joasă care aluneca pe pământul moale. Zeii i-au privit îndepărtându-se. Luna, palidă, era sus pe cerul începutului de iarnă.

— Se va întoarce într-o săptămână, a spus Loki. Sunt curios să văd câte pietre poate căra calul. Pare puternic.

Zeii s-au îndreptat spre sala de ospețe și au râs și s-au veselit, dar Freya nu râdea.

Înainte de ivirea zorilor a nins, a cernut ușor, ca un avertisment al ninsorilor puternice ce aveau să cadă în acea iarnă.

Heimdall, căruia nu-i scăpa nimic și vedea tot ce se apropia de Asgard, i-a trezit pe zei cu noaptea-n cap. S-au adunat lângă șanțul pe care-l săpase străinul cu o zi înainte. În lumina zorilor, l-au văzut pe meșter apropiindu-se de ei alături de cal.

Calul trăgea hotărât douăzeci de blocuri din granit, atât de grele, încât sania săpa urme adânci în pământul negru.

Când bărbatul i-a văzut pe zei, le-a făcut cu mâna și le-a dat vesel binețe. A arătat spre soarele ce răsărea și le-a făcut zeilor cu ochiul. Apoi a deshămat calul și l-a lăsat să pască, iar el s-a apucat să care singur primul bloc de granit în șanțul pe care-1 săpase.

— Chiar că-i un cal puternic, a zis Balder, cel mai frumos dintre zeii din tribul Aesir. Niciun cal obișnuit nu poate trage după el pietre atât de grele.

— E mai puternic decât ne-am închipuit, a spus Kvasir cel înțelept.

— Ah, a zis Loki. Calul o să obosească în curând. A fost prima lui zi de muncă. N-o să poată căra la fel de multe pietre în fiecare noapte. Și vine iarna. Zăpada va fi groasă, viscolul îl va orbi și drumul spre munte va fi dificil. N-aveți de ce să vă faceți griji. Totul merge conform planului.

— Te urăsc atât de mult, a spus Freya, care stătea lângă Loki fără să zâmbească.

A luat-o pe jos spre Asgard, în lumina zorilor, și n-a mai stat să vadă cum construia străinul fundația zidului.

În fiecare noapte, meșterul și calul și căruțul gol porneau spre munte. În fiecare dimineață, se întorceau, iar calul trăgea după el alte douăzeci de blocuri din granit, fiecare bloc mai mare decât cel mai înalt bărbat.

În fiecare zi zidul se înălța, iar seara era mai mare și mai impunător decât fusese înainte.

Odin i-a chemat la el pe zei.

— Zidul se înalță repede, a spus el. Și noi am făcut un jurământ, pe brățară și pe armă, care nu poate fi încălcat, că, dacă termină zidul la timp, îi dăm soarele și luna și pe frumoasa Freya de soție.

Kvasir cel înțelept a spus:

— Niciun om nu poate face munca acestui meșter. Bănuiesc că e mai mult decât un om.

— Un uriaș, a spus Odin. Poate.

— De-ar fi fost Thor aici, a oftat Balder.

— Thor zdrobește troli cu ciocanul la răsărit, a zis Odin. Și, chiar de-ar fi să se întoarcă, jurămintele făcute sunt puternice și ne obligă.

Loki a încercat să-i liniștească.

— Suntem ca niște babe, ne facem griji din nimic. Meșterul n-are cum să termine zidul până în prima zi de vară, chiar dacă e cel mai puternic uriaș din țară. E imposibil.

— Mi-aș dori ca Thor să fi fost aici, a spus Heimdall. El ar ști ce-i de făcut.

A nins, dar zăpada adâncă nu l-a oprit pe meșter și nu l-a încetinit pe Svadilfari, calul său. Armăsarul cel sur trăgea sania, plină ochi cu pietre, prin troiene și prin viscol, pe dealuri abrupte și la vale, prin defileuri înghețate.

Zilele au început să fie tot mai lungi.

În fiecare dimineață se lumina de zi tot mai repede. Zăpada a început să se topească și pământul umed, dezgolit, era moale și lipicios, ca noroiul care ți se lipește de cizme și te trage în jos.

— Calul n-o să poată trage pietre prin noroiul ăsta, a spus Loki. Se va afunda în mocirlă și-și va pierde echilibrul.

Dar Svadilfari nu și-a pierdut echilibrul și era de neoprit chiar și pe noroiul cel mai gros și mai moale, și a tras pietrele în Asgard, deși căruțul era atât de greu, încât a săpat șanțuri adânci în dealuri. Constructorul urca pietrele la zeci de metri înălțime și așeza fiecare piatră la locul ei.

Noroiul s-a uscat și au răsărit florile de primăvară: podbalul galben, puzderie de anemone albe – și zidul construit în jurul Asgardului era o lucrare minunată, impozantă. Odată terminat, avea să fie de nestrăpuns: niciun uriaș, niciun trol, niciun pitic, niciun muritor n-avea să poată trece de el. Iar străinul a continuat să muncească, mereu binedispus. Nu părea să-i pese de ploaie sau ninsoare, cum nu-i păsa nici calului său. În fiecare dimineață soseau cu pietrele din munte; în fiecare zi constructorul așeza un rând nou de pietre peste cel de dinainte.

Era ultima zi de iarnă și zidul era aproape gata.

Zeii s-au așezat pe tronurile lor și au stat la sfat.

— Soarele, a spus Balder. Am dat soarele.

— Am pus luna pe cer ca să marcăm zilele și săptămânile anului, a spus Bragi, zeul poeziei, supărat. Acum s-a terminat cu luna.

— Și cu Freya cum rămâne, ce ne facem fără Freya? a întrebat Tyr.

— Dacă acest constructor este într-adevăr un uriaș, a spus Freya, cu o voce glacială, atunci mă mărit cu el și îl urmez în Jotunheim, și va fi interesant de văzut pe cine o să urăsc mai mult: pe el, că m-a luat de-aici, sau pe voi, pentru că m-ați dat.

— Hai, nu fi așa, a vrut Loki să zică, dar Freya l-a întrerupt.

— Dacă uriașul acesta mă ia, și cu mine odată și soarele, și luna, atunci cer doar un singur lucru de la zeii din Asgard.

— Orice, a zis Odin, tatăl suprem, care nu scosese o vorbă până atunci.

— Până plec, aș vrea să-l văd ucis pe cel ce a provocat această nenorocire, a spus Freya. Cred că așa ar fi corect. Dacă eu trebuie să merg pe tărâmul uriașilor gheții, dacă soarele și luna vor fi smulse de pe cer și lumea va fi scufundată în întuneric pe vecie, atunci trebuie sacrificată viața celui care ne-a adus aici.

— Ah, a spus Loki. Arătatul cu degetul e un lucru complicat. Cine își mai amintește cu precizie cine ce-a propus? Din câte-mi amintesc, toți zeii sunt de vină în egală măsură pentru această nefericită greșeală. Toți am propus asta, cu toții am fost de acord…

— *Tu* ai propus, a spus Freya. *Tu* i-ai convins pe netoții ăștia să accepte. Și vreau să te văd mort până plec din Asgard.

— Cu toții am… a început Loki să spună, dar văzând expresiile de pe fețele tuturor zeilor prezenți n-a mai zis nimic.

—Loki, fiu al lui Laufey, a spus Odin, acesta e rezultatul sfatului tău prost.

— La fel de prost ca toate celelalte sfaturi ale tale, a spus Balder.

Loki l-a săgetat cu privirea.

— Trebuie ca meșterul să piardă pariul, a spus Odin. Fără să ne încălcăm jurământul. Trebuie să dea greș.

— Nu știu ce te-aștepți să fac eu, a spus Loki.

—Nu aștept nimic de la tine, a spus Odin. Dar, dacă constructorul ăsta reușește să termine zidul până la sfârșitul zilei de mâine, atunci vei avea parte de o moarte dureroasă și

lentă, o moarte cruntă și rușinoasă.

Loki s-a uitat pe rând la zei și și-a văzut moartea pe chipul tuturor, a văzut furie și ranchiună. N-a văzut milă sau iertare.

Moartea avea să fie cruntă, într-adevăr. Dar care era alternativa? Ce putea face? Nu îndrăznea să-l atace pe meșter. Pe de altă parte…

Loki a dat din cap.

— Las’ pe mine.

A ieșit și niciunul dintre zei n-a încercat să-l oprească. Constructorul terminase de așezat pietrele în zid. A doua zi, în prima zi de vară, la răsăritul soarelui, avea să termine zidul și să plece din Asgard cu plata promisă. Mai avea nevoie de doar douăzeci de blocuri de granit. A coborât de pe schela lui grosolană de lemn și și-a fluierat calul.

Svadilfari păștea, ca de obicei, în iarba înaltă de la liziera pădurii, la mai bine de jumătate de kilometru de zid, dar venea întotdeauna când auzea fluieratul stăpânului.

Meșterul a apucat frânghiile cu care lega cărutul gol și s-a pregătit să le prindă de calul lui sur. Soarele coborâse pe cer, dar avea să apună abia peste câteva ore, iar discul lunii era șters, însă era și el acolo, sus pe cer. În curând amândoi aștrii aveau să fie ai lui, lumina mare și cea mică, precum și doamna Freya, care era mai frumoasă decât soarele și luna la un loc. Dar constructorul nu se grăbea să se bucure de câștiguri până nu punea mâna pe ele. Lucrase din greu multă vreme, cât fusese iarna de lungă…

Și-a fluierat din nou calul. Ciudat – nu mai fusese nevoit să-l fluiere de două ori. Îl vedea pe Svadilfari, care scutura din cap și țopăia printre florile sălbatice din lunca primăvăratică. Calul făcea un pas în față și unul în spate, parcă ar fi simțit ceva ispititor în aerul cald al serii de primăvară, dar nu putea să-și dea seama ce miros era acela.

— Svadilfari! a strigat constructorul și armăsarul a ciulit urechile și a pornit-o iute în galop peste pajiște, îndreptându-se spre constructor.

Constructorul a văzut că armăsarul se îndreaptă spre el și a fost mulțumit. Pe pajiște se auzea tropotul copitelor, iar ecoul se oprea în înaltul zid de granit, iar pentru o clipă constructorul și-a închipuit că o herghelie întreagă de cai venea spre el.

Nu, și-a zis constructorul, e un singur cal.

A clătinat din cap, înțelegându-și greșeala. Nu era doar un cal. Nu erau doar patru copite. Erau *opt*...

Celălalt cal era o iapă roaibă. Constructorul și-a dat seama imediat că era o iapă – n-a fost nevoie să i se uite între picioare. Fiecare curbă, fiecare părticică a corpului ei, totul era feminin la calul acela roib. Svadilfari a schimbat direcția în timp ce alerga pe pajiște, apoi a încetinit, s-a ridicat pe picioarele dinapoi și a nechezat strașnic.

Iapa roaibă nu l-a băgat în seamă. S-a oprit din alergat de parcă el nici n-ar fi fost acolo, și-a lăsat capul în jos și părea să pască în timp ce Svadilfari se apropia, dar, când a ajuns la vreo zece metri de ea, a luat-o la fugă îndepărtându-se de el, întâi la pas, apoi la galop, cu armăsarul sur pe urme încercând s-o prindă, mereu la câțiva pași în spatele ei, dând s-o ciupească cu dinții de crupă și de coadă, dar fără succes.

Au alergat pe pajiște împreună în lumina blândă și aurie a sfârșitului de zi, calul sur și cel maro, amândoi lucind de sudoare. Era aproape ca un dans.

Constructorul a bătut din palme cu putere și a fluierat și l-a strigat pe Svadilfari pe nume, dar armăsarul nu l-a băgat în seamă.

Constructorul a luat-o la fugă vrând să prindă calul și să-i bage mințile-n cap, dar iapa roaibă parcă știa ce-avea el de gând, fiindcă a încetinit și și-a frecat urechile și coama de capul armăsarului și apoi a fugit către liziera pădurii ca urmărită de lupi. Svadilfari s-a luat după ea și în câteva clipe s-au pierdut amândoi în întunecimea pădurii.

Constructorul a înjurat și a scuipat și a așteptat să i se întoarcă armăsarul.

Umbrele erau tot mai lungi, dar nici urmă de Svadlifari.

Constructorul s-a întors la căruț. S-a uitat spre pădure. Apoi a scuipat în palme, a apucat frânghiile și a început să tragă după el căruțul peste lunca plină de iarbă și flori de primăvară, către cariera din munte.

Nu s-a întors în zori. Soarele era deja sus pe cer când a revenit constructorul în Asgard, trăgând după el căruțul.

Avea zece blocuri de granit în căruț, mai mult nu putea, și trăgea și se opintea și blestema pietrele, dar cu fiecare pas era tot mai aproape de zid.

Frumoasa Freya stătea în poartă, privindu-l.

—Ai doar zece blocuri de piatră, a zis ea. Îți mai trebuie încă pe-atâtea ca să termini zidul.

Constructorul n-a spus nimic. A tras în continuare blocurile spre poarta neterminată, cu chipul împietrit. De-acum nu mai zâmbea și nu mai făcea cu ochiul.

— Thor se întoarce de la răsărit, a zis Freya. În curând va fi aici.

Zeii din Asgard au ieșit să se uite la constructorul care trăgea pietrele spre zid. S-au așezat protector alături de Freya.

La început au privit în liniște, apoi au început să zâmbească, să chicotească și să pună întrebări.

— Hei! a strigat Balder. Primești soarele doar dacă termini zidul. Crezi că o să pleci acasă cu soarele?

— Și luna, a spus Bragi. Ce păcat că nu ai calul cu tine. Ți-ar fi cărat toate pietrele de care ai nevoie.

Și zeii au râs.

Atunci constructorul a dat drumul căruțului și s-a întors spre zei.

— Ați trișat! a zis el, roșu la față de efort și mânie.

— N-am trișat, a spus Odin. Nu mai mult decât ai trișat tu. Crezi că te-am fi lăsat să construiești zidul dacă am fi știut că ești un uriaș?

Constructorul a ridicat o piatră cu o singură mână și a lovit-o de o alta, spărgând în două blocul de granit. S-a întors spre zei, cu câte o jumătate de bloc în fiecare mână, și s-a făcut de șase, nouă, cincisprezece metri. Fața i s-a schimonosit; nu mai semăna cu străinul pașnic și cumpătat care sosise în Asgard cu un anotimp în urmă. Acum chipul îi era ca o stâncă de granit, schimonosită și modelată de mânie și ură.

— Sunt un uriaș al muntelui, a spus el. Iar voi, zeilor, nu sunteți altceva decât niște trișori și vă încălcați jurămintele cu josnicie. Dacă aș avea calul, aș termina zidul acum. Aș lua-o pe minunata Freya și soarele și luna drept răsplată. Și v-aș lăsa aici pe întuneric și în frig și fără frumusețe, ca să nu aveți nimic care să vă înveselească.

— N-a fost încălcat niciun jurământ, a spus Odin. Dar acum niciun jurământ nu te poate proteja de noi.

Uriașul muntelui a urlat de furie și a luat-o la goană spre zei, cu câte o bucată de granit în fiecare mână pe post de armă.

Zeii s-au dat la o parte și de-abia atunci a văzut uriașul cine

se afla în spatele lor: un zeu uriaș, cu barbă roșcată, musculos, cu mănuși de fier și cu un ciocan de fier pe care l-a învârtit în aer o singură dată și căruia i-a dat drumul când a ajuns în dreptul uriașului.

A fulgerat din senin, apoi a urmat un tunet surd când ciocanul a zburat din mâna lui Thor.

Uriașul muntelui a văzut cum ciocanul se apropia de el, devenind din ce în ce mai mare, apoi n-a mai văzut nimic, niciodată.

Zeii au terminat singuri de construit zidul, deși le-a luat multe săptămâni să taie și să care de la carierele din vârful munților ultimele zece blocuri de granit și să le aducă până în Asgard și să le așeze la locul lor, deasupra porții. Acestea nu erau la fel de bine tăiate și nici la fel de bine așezate ca blocurile pe care le tăiase și le așezase meșterul constructor.

Unii zei au fost de părere că ar fi trebuit să-l fi lăsat pe constructor să se apropie și mai mult de finalizarea zidului înainte să fie ucis de Thor. Thor a mărturisit că s-a bucurat că zeii l-au așteptat cu ceva distractiv de făcut la întoarcerea acasă de la răsărit.

În mod ciudat, pentru că nu-i stătea în fire, Loki n-a fost prezent ca să primească laude pentru rolul pe care-1 jucase în ademenirea calului Svadilfari. Nimeni nu știa unde era, deși erau unii care vorbeau de o minunată iapă roaibă care fusese văzută pe pajiștile ce se întindeau mai jos de Asgard.

Loki nu s-a arătat la față aproape tot anul și când a apărut din nou era însoțit de un mânz sur.

Era un mânz frumos, deși avea opt picioare în loc de patru, cum era normal, și se ținea după Loki peste tot, își freca botul de el și se purta cu Loki de parcă ar fi fost mama lui. Și, bineînțeles, chiar era.

Mânzul s-a făcut mare și a fost numit Sleipnir, un imens armăsar sur, cel mai rapid și cel mai puternic cal ce a existat și va exista vreodată, un cal mai iute ca vântul.

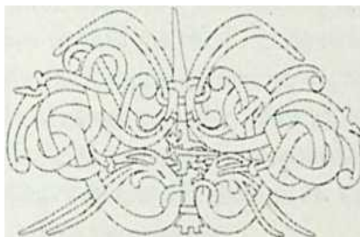
Loki i l-a dăruit lui Odin pe Sleipnir, cel mai grozav cal cunoscut zeilor și oamenilor.

Mulți oameni admirau calul lui Odin, dar numai cei curajoși pomeneau de obârșia lui în prezența lui Loki, și nimeni n-a îndrăznit vreodată să aducă vorba despre asta a doua oară. Loki era în stare de orice ca să-ți facă viața un calvar dacă te auzea

vorbind despre cum l-a ademenit pe Svadlifari departe de stăpânul lui și cum i-a salvat pe zei de consecințele ideii lui nefericite. Loki își cultiva ranchiuna.

Aceasta e povestea despre cum s-au ales zeii cu zidul.

COPIII LUI LOKI

Loki era frumos și știa asta. Oamenii voiau să-l placă, voiau să-l creadă, însă nu se putea pune bază pe el și era plin de sine, în cel mai fericit caz, răutăcios sau hain, în cel mai rău caz. S-a însurat cu o femeie pe care o chema Sigyn, care fusese fericită și frumoasă când Loki îi făcuse curte și se însurase cu ea, dar care acum arăta mereu de parcă se aștepta să primească vești proaste. I-a făcut lui Loki un fiu, pe Narfi, și la scurt timp i-a mai făcut un fiu, pe Vali.

Uneori Loki dispărea pentru multă vreme, iar atunci Sigyn arăta de parcă se aștepta să primească cele mai groaznice vești, dar Loki se întorcea mereu la ea, cu un aer pus pe șotii și vinovat, dar parcă și foarte mândru de el.

De trei ori a plecat, de trei s-a întors în cele din urmă.

Când Loki s-a întors pentru a treia oară în Asgard, Odin l-a chemat la el.

— Am avut un vis, a spus zeul bătrân și înțelept, fără de-un ochi. Tu ai copii.

— Am un fiu, pe Narfi. E băiat bun, deși trebuie să mărturisesc că nu-i dă mereu ascultare tatălui său, și mai am un fiu, pe Vali, ascultător și cumpătat.

— Nu despre ei vorbesc. Mai ai trei copii, Loki. Te-ai furișat și ți-ai petrecut timpul pe tărâmul uriașilor gheții în compania uriașei Angrboda. Și ea ți-a făcut trei copii. I-am văzut cu ochiul minții în somn, și în viziunile mele ei apar drept cei mai mari dușmani ai zeilor în vremurile ce-au să vină.

Loki n-a zis nimic. S-a străduit să pară rușinat, dar n-a reușit decât să pară mândru de el.

Odin i-a chemat pe zei la el, cu Tyr și Thor în frunte, și le-a spus că vor călători departe, până în Jotunheim, Tărâmul Uriașilor, pentru a-i aduce în Asgard pe copiii lui Loki.

Zeii au străbătut tărâmul uriașilor, înfruntând multe pericole, până au ajuns la castelul Angrbodei. Aceasta nu se aștepta să-i vadă acolo și-și lăsase copiii să se joace în sala cea mare. Zeii au fost șocați când au văzut ce erau copiii lui Loki și ai Angrbodei, dar nu s-au lăsat descurajați. Au luat copii și i-au legat și pe cel mai mare l-au cărat între ei, legat de trunchiul decojit al unui pin, iar celui de-al doilea copil i-au pus o botniță împletită din nuiele și i-au trecut o frânghie în jurul gâtului pe

post de lesă, în vreme ce al treilea copil mergea posomorât pe lângă ei și le dădea fiori.

Cei din dreapta celui de-al treilea copil vedeau mergând alături de ei o tânără frumoasă, în timp ce cei din stânga se străduiau să nu se uite la ea, fiindcă vedeau o fată moartă, cu pielea și carnea înnegrite de putreziciune.

— Ai observat? l-a întrebat Thor pe Tyr la întoarcere, în a treia zi a călătoriei lor prin tărâmul uriașilor gheții.

Rămăseseră peste noapte într-un mic luminiș, iar Tyr scărpina, cu mâna lui dreaptă uriașă, gâtul păros al celui de-al doilea copil al lui Loki.

— Ce?

— Nu ne urmăresc uriașii. Nici măcar mama creaturilor nu s-a luat după noi. De parcă *vor* să-i ducem din Jotunheim pe copiii lui Loki.

— Vorbești prostii, a zis Tyr, dar spunând asta l-au trecut fiorii, deși stătea lângă foc.

După încă două zile grele au ajuns acasă la Odin.

— Aceștia sunt copiii lui Loki, a spus Tyr cu asprime.

Primul dintre copiii lui Loki era legat de trunchiul unui pin și era deja mai lung decât pinul de care era legat. Îl chema Jormungundr și era un șarpe.

— I-au crescut multe picioare în zilele cât l-am cărat încoace, a spus Tyr.

Thor a zis:

— Ai grijă. Poate scuipa un venin negru care arde. A împroșcat cu venin către mine, dar a ratat. De-aia i-am legat capul de copac.

— E abia un copil, a spus Odin. Încă mai crește. O să-l trimitem undeva unde nu poate răni pe nimeni.

Odin a dus șarpele pe malul mării care se întindea între toate tărâmurile, marea care înconjura Midgard, și acolo, pe mal, l-a eliberat pe Jormungundr și l-a privit cum se târăște și se strecoară sub valuri și se îndepărtează înot șerpuind.

Odin s-a uitat după el cu unicul lui ochi până a dispărut la orizont și s-a întrebat dacă a procedat corect. Nu putea ști. Făcuse așa cum îi apăruse în vise, dar visele sunt greu de descifrat chiar și pentru cei mai înțelepți zei.

Șarpele avea să crească sub apele cenușii ale oceanului lumii până când va ajunge să dea ocol pământului. Oameni aveau să-l

numească pe Jormungundr șarpele din Midgard.

Odin s-a întors în sala cea mare și i-a poruncit fiicei lui Loki să facă un pas în față.

S-a uitat la fată: pe partea dreaptă, obrazul îi era roz și alb, ochiul îi era verde ca ochii lui Loki, buzele îi erau pline și roșii; pe partea stângă, fața îi era pătată și ridată, tumefiată de semnele morții, ochiul orb era putred și albicios, gura fără buze era uscată și întinsă peste dinții maronii.

— Cum îți zice, fată? a întrebat tatăl suprem.

— Îmi zice Hel, a spus ea, cu voia ta, tată suprem.

— Ești un copil politicos, a spus Odin. Trebuie să recunosc asta.

Hel n-a spus nimic, doar s-a uitat la el cu ochiul ei verde, rece ca un cub de gheață, și cu ochiul ei albicios și stricat și mort, și Odin a văzut cât era de neînfricată.

— Ești vie? a întrebat-o el pe fată. Sau ești moartă?

— Eu sunt eu, Hel, fiica Angrbodei și a lui Loki, a spus ea. Și cel mai mult și mai mult îmi plac morții. Sunt creaturi simple și-mi vorbesc cu respect. Viii se uită la mine cu silă.

Odin s-a uitat la fată și și-a amintit de vise. Apoi Odin a spus:

— Copila asta va domni peste cel mai întunecat dintre locurile întunecate și peste morții din toate cele nouă lumi. Va fi regina acelor suflete amărâte care mor de moarte nedemnă – de boală sau de bătrânețe, în accidente sau la naștere. Războinicii care mor în luptă vor veni întotdeauna aici la noi, în Valhalla. Dar morții care mor în alte moduri vor fi ai ei, să-i țină companie în întuneric.

Pentru prima dată de când fusese luată de lângă mama ei, Hel a zâmbit cu jumătate de gură.

Odin a luat dus-o pe Hel jos, în lumea lipsită de lumină și i-a arătat o sală imensă unde avea să-și primească supușii și a urmărit-o cum își boteza lucrurile.

— Bolului îi voi zice Foame, a spus Hei.

A luat un cuțit.

— Acestuia îi zice Foamete. Iar patului meu îi zice Pat de Boală.

Așa au rezolvat cu doi dintre copiii lui Loki cu Angrboda. Unul în ocean, altul în întunericul de sub pământ. Dar ce puteau face cu al treilea?

Când l-au adus din tărâmul uriașilor pe cel de-al treilea și cel

mai mic dintre copiii lui Loki, era cât un cățeluș, iar Tyr îl scărpinase pe gât și pe cap și se jucase cu el după ce îi dăduse jos botnița din nuiele. Era un pui de lup, cenușiu cu negru, cu ochii de culoarea chihlimbarului.

Puiul de lup se hrănea cu carne crudă, dar vorbea cum vorbește un om, în limba oamenilor și a zeilor, și era tare mândru. Micuța fiară se numea Fenrir.

Și creștea cu repeziciune. Acum era cât un lup, apoi cât un urs, apoi cât un elan.

Toți zeii era intimidați de el, cu excepția lui Tyr. Acesta încă se mai juca cu el și se hârjoneau și-i dădea cu mâna lui să mănânce în fiecare zi. Și cu fiece zi ce trecea lupul mânca tot mai mult și cu fiece zi ce trecea lupul creștea și se făcea tot mai fioros și mai puternic.

Odin se uita plin de presimțiri negre cum creștea copilul-lup, fiindcă în visele sale lupul era prezent la sfârșitul lumii și ultimele lucruri pe care le zărise Odin în visele lui despre viitor fuseseră ochii de topaz și colții albi ai Lupului Fenris.

Zeii au stat la sfat și au hotărât să-l lege pe Fenrir.

Au meșterit niște lanțuri și niște cătușe grele în fierăriile zeilor și s-au dus cu ele la Fenrir.

— Aici! au zis zeii, vrând parcă să-i propună un joc nou.

— Ai crescut atât de repede, Fenrir. E timpul să-ți testezi puterea. Avem aici cele mai grele lanțuri și cătușe. Crezi că le poți rupe?

— Cred că pot, a spus Lupul Fenris. Legați-mă.

Zeii au înfășurat lanțurile uriașe în jurul lui Fenrir și i-au încătușat labele. El a stat nemișcat în tot acest timp. Zeii și-au zâmbit în timp ce-1 legau pe lupul uriaș.

— Acum! a strigat Thor.

Fenrir s-a încordat și și-a întins mușchii picioarelor și lanțurile s-au rupt ca niște crengi uscate.

Marele lup a urlat la lună, un urlet de triumf și bucurie.

— V-am rupt lanțurile, a spus el. Nu uitați asta.

— Nu vom uita, au zis zeii.

A doua zi, Tyr s-a dus să-i ducă lupului carnea.

— Am rupt lanțurile, a spus Fenrir. Le-am rupt cu ușurință.

— Așa este, a zis Tyr.

— Crezi că mă vor mai pune la încercare? Cresc și cu fiece zi sunt tot mai puternic.

— Te vor pune din nou la încercare. Pun pariu pe mâna mea dreaptă că așa va fi, a spus Tyr.

Lupul tot creștea, iar zeii erau în fierării, meșterind un lanț nou. Fiecare inel al lanțului era așa de greu, că un om nu-l putea ridica. Metalul din care era făcut lanțul era cel mai dur metal pe care-l găsiseră zeii: fier din pământ amestecat cu fier căzut din cer. I-au zis lanțului Dromi.

Zeii au târât lanțul până la locul unde dormea Fenrir.

Lupul a deschis ochii.

— Iar? a întrebat el.

— Dacă poți scăpa din aceste lanțuri, au spus zeii, atunci renumele și puterea ta vor fi cunoscute în toate lumile. Vei fi înconjurat de slavă. Dacă un lanț ca acesta nu-ți rezistă, atunci puterea ta e mai mare decât a oricăruia dintre zei sau uriași.

Fenrir a dat din cap și s-a uitat la lanțul numit Dromi, care era mai mare decât orice lanț făcut vreodată, mai rezistent decât cea mai rezistentă legătură.

— Fără pericol nu poate exista glorie, a spus lupul după câteva clipe. Cred că pot rupe aceste legături. Puneți-mă în lanțuri.

L-au pus.

Marele lup s-a întins și s-a încordat, dar lanțul a rezistat. Zeii s-au uitat unul la altul și în priviri începea să li se citească victoria, dar lupul a început atunci să se zvârcolească, să dea din picioare și să-și încordeze fiecare mușchi și fiecare nerv. Îi scânteiau ochii și dinții îi scânteiau și avea botul plin de spume.

Mârâia când se zvârcolea. Se zbătea cu toată puterea.

Zeii s-au dat înapoi fără să vrea, și bine au făcut, fiindcă lanțul a crăpat și apoi s-a rupt cu atâta forță, că bucățele din el au zburat în aer și ani buni zeii au tot găsit bucăți înfipte în trunchiurile copacilor uriași sau pe stâncile munților.

— Da! a strigat Fenrir și a urlat victorios ca un lup și ca un om.

Din câte și-a dat seama, zeii care l-au urmărit chinuindu-se nu păreau să se bucure de victoria sa. Nici măcar Tyr. Fenrir, copilul lui Loki, a cugetat la asta și la alte lucruri.

Lupul Fenris se făcea tot mai mare și era tot mai flămând cu fiece zi ce trecea.

Odin a cugetat și a cântărit și s-a gândit. Avea parte de toată înțelepciunea fântânii lui Mimir, precum și de înțelepciunea pe care o dobândise când se spânzurase de arborele lumii, un

sacrificiu pe care și-l adusese sieși. În cele din urmă l-a chemat la el pe elful luminii, Skirnir, mesagerul lui Frey, și i-a vorbit de lanțul numit Gleipnir. Skirnir a trecut călare peste podul-curcubeu către Svar- talfheim, cu instrucțiuni pentru pitici despre cum să creeze un lanț nemaiîntâlnit.

Piticii au ascultat comanda lui Skirnir și s-au înfiorat și și-au spus prețul. Skirnir a fost de-acord, așa cum fusese instruit de Odin să facă, deși prețul cerut de pitici era mare. Piticii au strâns laolaltă materialele de care aveau nevoie pentru a face lanțul Gleipnir.

Acestea au fost cele șase lucruri pe care le-au strâns piticii laolaltă:

În primul rând, urmele de labă ale unei pisici.
În al doilea rând, barba unei femei.
În al treilea rând, rădăcinile unui munte.
În al patrulea rând, tendoanele unui urs.
În al cincilea rând, răsuflarea unui pește.
În al șaselea și ultimul rând, scuipatul unei păsări.

Toate acestea au fost folosite la făurirea lanțului Gleipnir. (Ziceți că n-ați văzut asemenea lucruri? Bineînțeles că n-ați văzut. Piticii le-au folosit la făurirea lanțului.)

Când piticii și-au terminat treaba, i-au dat lui Skirnir o cutie de lemn. În cutie se afla ceva ce semăna cu o panglică lungă de mătase, netedă și moale la atingere. Era aproape transparentă și nu cântărea mai nimic.

Skirnir s-a întors călare în Asgard, cu cutia la el. A ajuns seara târziu, după apusul soarelui. Le-a arătat zeilor ce a adus de la atelierul piticilor și aceștia au fost uimiți de ce-au văzut.

Zeii s-au dus cu toții pe malul Lacului Negru și l-au strigat pe Fenrir pe nume. Acesta a venit în fugă, cum vine un câine când este chemat, iar zeii s-au minunat cât de mare și de puternic era.

— Ce se întâmplă? a întrebat lupul.

— Am primit cea mai rezistentă legătură dintre toate, i-au spus. Nici măcar tu nu vei putea s-o rupi.

Lupul s-a înfoiat.

— Eu pot rupe orice lanț, le-a spus el cu mândrie.

Odin a desfăcut palma ca să-i arate lanțul Gleipnir. Sclipea în lumina lunii.

— Asta? a întrebat lupul. Floare la ureche.

Zeii au tras de el ca să-i arate cât de rezistent era.

— Nu-l putem rupe, i-au spus.

Lupul s-a uitat printre gene la fâșia de mătase pe care o țineau zeii, ce strălucea ca o dâră lăsată de melc sau ca lumina lunii pe valuri, și s-a întors cu spatele, lipsit de interes.

— Nu, a spus el. Mie să-mi aduceți lanțuri adevărate, cătușe adevărate, dintre acelea grele, dintre acelea uriașe, și lăsați-mă să-mi dovedesc puterea.

— Acesta e Gleipnir, a spus Odin. E mai rezistent decât orice lanț sau cătușă. Ți-e frică, Fenrir?

— Frică? Nici vorbă. Dar ce se întâmplă dacă rup o panglică subțire ca asta? Crezi că voi obține renume și faimă? Că oamenii se vor aduna și vor spune: „Știți cât de puternic și forțos e Lupul Fenris? Atât e de puternic, că a rupt o panglică de mătase!“ Nu voi avea parte de glorie dacă voi rupe lanțul Gleipnir.

— Ți-e frică, a spus Odin.

Măreața fiară a adulmecat aerul.

— Simt miros de trădare și înșelăciune, a spus lupul, cu ochii lui de chihlimbar sclipind în lumina lunii. Și, deși cred că Gleipnir al vostru e doar o panglică, nu sunt de acord să mă legați cu el.

— Tu? Tu, care ai rupt cele mai rezistente, cele mai mari lanțuri care au existat vreodată? Ți-e frică de fâșia asta? a întrebat Thor.

— Nu mi-e frică de nimic, a mârâit lupul. Cred că mai degrabă vouă vă e frică de mine, creaturi mărunte.

Odin s-a scărpinat în barbă.

— Nu ești prost, Fenrir. Dar nu-ncape vorbă de trădare. Însă îți înțeleg reținerea. Numai un războinic curajos ar fi de-acord să fie legat cu legături pe care nu le poate rupe. Te asigur, ca părinte al zeilor, că dacă nu ești în stare să rupi o fâșie ca asta – o panglică de mătase, așa cum spui – noi zeii nu avem niciun motiv să ne temem de tine și te vom elibera și te vom lăsa să pleci în pace.

Lupul a mârâit prelung.

— Minți, tată suprem. Minți de îngheață apele. Dacă ar fi să mă legi cu niște legături pe care să nu le pot rupe, nu cred că m-ai mai elibera. Cred că m-ai lăsa aici. Cred că ai de gând să mă abandonezi și să mă trădezi. Nu sunt de acord să pui panglica aia pe mine.

— Ce vorbe frumoase și curajoase, a spus Odin. Vorbe cu care ascunzi teama care te transformă într-un laș, Lupule Fenris. Te temi să fii legat cu panglica asta de mătase. Ajunge cu explicațiile.

Cu limba scoasă, lupul a început să râdă, dezgolindu-și colții ascuțiți, mari cât brațul unui om.

— În loc să te îndoiești de curajul meu, te provoc să-mi dovedești că nu este trădare la mijloc. Poți să mă legi dacă unul dintre voi își bagă mâna în gura mea. Eu o s-o prind ușor între dinți, dar n-o s-o mușc. Dacă n-ai de gând să mă trădezi, o să-mi deschid gura odată ce mă voi elibera sau îmi vei da drumul, iar mâna va scăpa neatinsă. Am zis. Jur că dacă am o mână în gură poți să mă legi cu panglica. Deci a cui va fi mâna?

Zeii s-au uitat unul la altul. Balder s-a uitat la Thor, Heimdall s-a uitat la Odin, Hoenir s-a uitat la Frey, dar n-au schițat niciun gest. Apoi Tyr, fiul lui Odin, a oftat, a făcu un pas înainte și a ridicat mâna dreaptă.

— Îmi bag eu mâna în gura ta, Fenrir, a spus Tyr.

Fenrir s-a culcat pe-o parte, iar Tyr și-a băgat mâna dreaptă în gura lui, așa cum făcea când Fenrir era un cățeluș și se jucau împreună. Fenrir a închis ușor botul până ce dinții au atins încheietura mâinii lui Tyr, fără să-i străpungă pielea, și a închis ochii.

Zeii l-au legat cu Gleipnir. Panglica ce aducea cu dâra sclipitoare lăsată de-un melc i-a cuprins lupului trupul, legându-i picioarele, de nu mai putea să se miște.

— Așa, a zis Odin. Acum, Lupule Fenris, rupe legătura. Arată-ne cât ești de puternic.

Lupul s-a întins și s-a zvârcolit; a împins și și-a încordat toți nervii și mușchii ca să rupă panglica cu care era legat. Dar, cu fiecare mișcare, sarcina părea tot mai dificilă, cu fiecare încordare, panglica sclipitoare devenea tot mai rezistentă.

La început, zeii au surâs. Apoi au chicotit. În cele din urmă, când au fost siguri că fiara era imobilizată și că erau în afara oricărui pericol, zeii au râs.

Numai Tyr nu scotea niciun sunet. Nu râdea. Simțea ascuțimea dinților Lupului Fenris pe încheietura mâinii, umezeala și căldura limbii Lupului Fenris pe palmă și degete.

Fenrir a încetat să se mai zbată. Stătea nemișcat. Dacă zeii aveau de gând să-l elibereze, acum era momentul.

Dar zeii au râs mai tare. Hohotele bubuitoare ale lui Thor, mai puternice decât un tunet, se amestecau cu râsul sec al lui Odin și cu râsul cristalin al lui Balder…

Fenrir s-a uitat la Tyr. Tyr i-a întors curajos privirea. Apoi Tyr a închis ochii și a dat din cap.

— Fă-o, a șoptit el.

Fenrir a retezat mâna lui Tyr de la încheietură. Tyr n-a scos niciun sunet. Pur și simplu și-a prins ciotul mâinii drepte cu mâna stângă și a strâns cât de tare a putut ca să oprească șuvoiul de sânge care țâșnea.

Fenrir s-a uitat cum zeii au apucat capătul lanțului Gleipnir și l-au trecut printr-o stâncă mare cât un munte și l-au prins în pământ. Apoi s-a uitat cum au luat altă piatră și au folosit-o pe post de ciocan pentru a înfige stânca în pământ, mai adânc decât cel mai adânc ocean.

— Odin, trădătorule! a strigat lupul. Dacă nu m-ai fi mințit, aș fi fost prietenul zeilor. Dar frica te-a trădat. Te voi ucide, Tată al Zeilor. Voi aștepta până la sfârșitul sfârșitului și voi mânca soarele și voi mânca luna. Dar plăcerea cea mai mare va fi să te ucid pe tine.

Zeii au avut grijă să nu se apropie de fălcile lui Fenrir, dar în timp ce băgau stânca mai adânc, Fenrir s-a răsucit și s-a repezit la ei. Zeul aflat cel mai aproape de el a avut prezență de spirit și și-a înfipt sabia în cerul gurii Lupului Fenris. Mânerul săbiei s-a blocat în mandibula lupului, înțepenindu-i fălcile să nu și le mai poată închide vreodată.

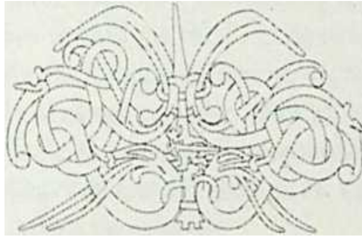
Lupul a mârâit nearticulat și din gură i-a curs salivă, formând un râu. Dacă n-ai fi știut că e lup, ai fi zis că e un munte mai mic cu o peșteră din care curge un râu.

Zeii au plecat din locul acela în care râul de salivă curgea la vale în lacul întunecat, fără să mai scoată o vorbă, dar când au ajuns la o distanță sigură au început din nou să râdă, s-au bătut unul pe celălalt pe spate și au zâmbit larg cum fac cei care cred că au făcut un lucru foarte inteligent.

Tyr nici n-a zâmbit, nici n-a râs. Și-a legat strâns ciotul cu o bucată de pânză și s-a întors pe jos împreună cu ceilalți zei în Asgard, ținându-și părerile pentru sine.

Aceștia au fost, așadar, copiii lui Loki.

NEOBIȘNUITA NUNTĂ A FREYEI

Thor, zeul tunetului, cel mai măreț din tribul Aesir, cel mai puternic, cel mai curajos, cel mai viteaz în luptă, nu se trezise de tot, dar avea senzația că ceva nu era în regulă. A întins mâna după ciocanul pe care-l ținea mereu la îndemână în timp ce dormea.

A bâjbâit cu ochii închiși. A căutat pe pipăite mânerul confortabil și familiar al ciocanului.

Nici urmă de ciocan.

Thor a deschis ochii. S-a ridicat în fund. S-a ridicat în picioare. A făcut câțiva pași prin cameră.

Ciocanul, nicăieri. Ciocanul dispăruse.

Ciocanul lui Thor se numea Mjollnir. Fusese meșterit pentru Thor de piticii Brokk și Eitri. Era una dintre comorile zeilor. Când Thor lovea ceva cu el, lucrul acela era distrus. Dacă îl arunca în ceva, ciocanul nu rata niciodată ținta și revenea mereu în zbor în mâna lui. Putea să-l micșoreze, ca să-l ascundă sub cămașă, și-l putea face mare la loc. Era un ciocan perfect în toate privințele, cu o singură excepție: avea mânerul un pic cam scurt, ceea ce însemna că Thor trebuia să-l manevreze cu o singură mână.

Ciocanul îi proteja pe zeii din Asgard de toate pericolele care îi amenințau pe ei și întreaga lume. Uriași ai gheții și căpcăuni, troli și monștri de tot felul, cu toții se temeau de ciocanul lui Thor.

Thor își iubea ciocanul. Iar ciocanul pur și simplu nu mai era la locul lui.

Când ceva mergea prost, Thor făcea anumite lucruri. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se întrebe dacă era vina lui Loki. Thor a cugetat. Nu credea că Loki ar fi îndrăznit să-i fure ciocanul. Așa că a făcut următorul lucru pe care-1 făcea când ceva mergea prost: s-a dus să-i ceară sfatul lui Loki.

Loki era șiret. Loki avea să-i spună ce era de făcut.

— Să nu mai spui nimănui, i-a spus Thor lui Loki, dar ciocanul zeilor a fost furat.

— Asta, a zis Loki strâmbându-se, nu-i o veste bună. Să văd ce pot afla.

Loki s-a dus la Freya. Freya era cea mai frumoasă dintre zei. Părul auriu îi cădea pe umeri sclipind în lumina dimineții. Cele două feline ale Freyei se plimbau prin încăpere, nerăbdătoare să se înhame la car. La gât îi strălucea colierul piticilor Brising,

auriu și ca părul lucitor, făcut pentru Freya de piticii din adâncuri.

— Aș vrea să-mi împrumuți mantia de pene, a spus Loki. Cea cu care se poate zbura.

— Nici nu mă gândesc, a spus Freya. Mantia aceea e cel mai valoros lucru pe care-l am. Mai valoros decât aurul. Nu te las pe tine să te fâțâi cu ea făcând cine știe ce răutăți.

— Ciocanul lui Thor a fost furat, a zis Loki. Trebuie să-l găsesc.

— Îți aduc mantia, a spus Freya.

Loki și-a pus mantia cu pene și s-a ridicat în aer, prefăcut în șoim. A zburat dincolo de Asgard. A zburat până pe tărâmul uriașilor, atent la orice i s-ar fi părut neobișnuit.

Dedesubt, Loki a zărit un mormânt uriaș pe care stătea, împletind o zgardă de câine, cel mai mare și mai urât căpcăun uriaș pe care-1 văzuse vreodată. Când căpcăunul l-a văzut pe Loki prefăcut în șoim, a rânjit dezgolindu-și dinții ascuțiți și i-a făcut cu mâna.

— Ce mai face tribul Aesir, Loki? Ce noutăți mai ai de la elfi? Și de ce ai venit singur pe tărâmul uriașilor?

Loki a aterizat lângă căpcăun.

— Numai vești proaste din Asgard și numai vești proaste de la elfi.

— Serios? a spus căpcăunul chicotind în barbă, de parcă ar fi fost mulțumit de ceva ce făcuse și s-ar fi crezut tare deștept.

Loki a recunoscut acel chicotit. Uneori făcea și el așa.

— Ciocanul lui Thor a dispărut, a spus Loki. Știi ceva despre asta?

Căpcăunul s-a scărpinat la subsuoară și a mai chicotit o dată.

— Poate că știu, a recunoscut el.

Apoi a zis:

— Ce face Freya? a zis el apoi. E la fel de frumoasă cum se spune?

— Dacă-ți place genul, a răspuns Loki.

— O, îmi place, a spus căpcăunul. Chiar îmi place.

A urmat o pauză stânjenitoare. Căpcăunul a pus zgarda de câine pe o grămadă de zgărzi de câine și s-a apucat să împletească alta.

— Ciocanul lui Thor e la mine, i-a spus căpcăunul lui Loki. L-am ascuns adânc sub pământ, unde să nu-l găsească nimeni, nici măcar Odin. Sunt singurul care-l poate aduce înapoi. Și i-l

voi înapoia lui Thor dacă-mi aduci ce vreau.

— Pot răscumpăra ciocanul, a spus Loki. Îți pot aduce aur și chihlimbar, îți pot aduce comori neprețuite…

— Nu le vreau, a spus căpcăunul. Eu vreau să mă însor cu Freya. Adu-o aici peste opt zile. Vă dau înapoi ciocanul ca dar în noaptea nunții Freyei.

— Cine ești? l-a întrebat Loki.

Căpcăunul a zâmbit dezgolindu-și dinții strâmbi.

— Păi, Loki, fiu al lui Laufey, eu sunt Thrym, mai mare peste căpcăuni.

— Nu mă îndoiesc că putem cădea la învoială, mărețe Thrym, a spus Loki.

S-a înfășurat în mantia de pene și s-a ridicat pe cer cu brațele deschise.

Dedesubtul lui Loki, lumea părea foarte mică: s-a uitat în jos la copaci și la munți, micuți ca niște jucării, iar problemele zeilor au părut minore.

Thor îl aștepta la curtea zeilor și, până s-apuce s-aterizeze, Loki s-a trezit strâns de mâinile uriașe ale lui Thor.

— Ei bine? Ai aflat tu ceva. Citesc asta pe chipul tău. Spune-mi chiar acum tot ce știi. N-am încredere în tine, Loki, și vreau să-mi spui în momentul ăsta ce știi, înainte să pui ceva la cale.

Loki, care își croia planurile și comploturile așa cum alții respiră, s-a amuzat de furia și inocența lui Thor.

— Ciocanul ți-a fost furat de Thrym, mai mare peste căpcăuni, a spus el. L-am convins să ți-l înapoieze, dar cere ceva în schimb.

— Mi se pare corect, a spus Thor. Care-i prețul?

— Mâna Freyei.

— Îi vrea doar mâna? a întrebat Thor plin de speranță.

În fond, avea două mâini și putea fi convinsă să renunțe la una fără prea multă muncă de lămurire. Până la urmă și Tyr trecuse prin asta.

— O vrea cu totul, a spus Loki. Vrea să se însoare cu ea.

— O, a spus Thor. Asta n-o să-i placă. Ei bine, poți să-i dai vestea. Te pricepi să convingi lumea mai bine ca mine când n-am ciocanul în mână.

S-au dus din nou la curtea Freyei.

— Uite-ți mantia de pene, a spus Loki.

— Mulțumesc, a spus Freya. Ai aflat cine a furat ciocanul lui

Thor?

— Thrym, mai marele peste căpcăuni.

— Am auzit de el. O creatură urâtă. Ce vrea în schimb?

— Pe tine, a zis Loki. Vrea să se însoare cu tine.

Freya a dat din cap.

Thor a fost mulțumit să vadă că acceptase ideea cu atâta ușurință.

— Pune-ți coronița de mireasă, Freya, și fă-ți bagajele, a spus el. Pleci cu Loki pe tărâmul uriașilor. Trebuie să te măriți cu Thrym până nu se răzgândește. Vreau ciocanul înapoi.

Freya n-a spus nimic.

Thor a observat pământul cutremurându-se și pereții la fel. Felinele Freyei au mieunat, au sâsâit și au fugit sub un cufăr cu blănuri de unde n-au mai vrut să iasă.

Freya avea pumnii strânși. Colierul piticilor Brising i-a căzut de la gât direct pe podea. N-a părut să bage de seamă. Se uita la Thor și Loki de parcă ar fi fost cei mai mărunți și mai dezgustători paraziți pe care-i căzuseră vreodată ochii.

Thor s-a simțit aproape ușurat când Freya a început să vorbească.

— Drept cine mă luați? a întrebat ea cu voce calmă. Atât de proastă mă credeți? Credeți că pot fi dată deoparte cu atâta ușurință? Că m-aș mărita cu un căpcăun doar ca să vă scot pe voi din belea? Dacă voi credeți c-o să mă duc pe tărâmul uriașilor, c-o să-mi pun coroniță de mireasă și voal și o să mă supun atingerilor și… *poftelor* acelui căpcăun… că m-aș putea căsători cu el… atunci…

N-a mai zis nimic. Pereții s-au mai cutremurat o dată, și Thor s-a temut că o să le cadă în cap clădirea cu totul.

— *Ieșiți afară*, a spus Freya. Ce fel de femeie credeți că sunt?

— Dar… Ciocanul meu, a spus Thor.

— Taci din gură, Thor, a zis Loki.

Thor a tăcut și au plecat.

— E foarte frumoasă când e furioasă, a spus Thor. Înțeleg de ce vrea căpcăunul să se însoare cu ea.

— Taci din gură, Thor, a spus Loki din nou.

Au convocat o adunare a tuturor zeilor în sala mare. Toți zeii și zeițele erau acolo, cu excepția Freyei, care a refuzat să iasă din casă.

Toată ziua au discutat, au dezbătut și au căutat soluții. Fără

nicio îndoială că trebuiau să recupereze ciocanul Mjollnir, dar cum? Fiecare zeu și zeiță a venit cu o propunere, și fiecare propunere a fost desființată de Loki.

Un singur zeu n-a zis nimic: Heimdall, cel care vede departe, care veghează asupra lumii. Nimic nu se întâmplă fără ca Heimdall să vadă, iar uneori vede și evenimente care nu s-au petrecut încă.

— Ei bine? a întrebat Loki. Tu ce zici, Heimdall? Ai vreo propunere?

— Am, a spus Heimdall. Dar n-o să vă placă.

Thor a bătut cu pumnul în masă.

— Nu contează dacă ne place sau nu, a spus el. Suntem zei! Oricare dintre cei adunați aici trebuie să facă orice ca să recupereze ciocanul zeilor, Mjollnir. Spune-ne la ce te-ai gândit și, dacă e o idee bună, o să ne placă.

— N-o să vă placă, a spus Heimdall.

— O să ne placă! a spus Thor.

— Ei bine, a spus Heimdall, cred că ar trebui să-l îmbrăcăm pe Thor ca pe-o mireasă. Să-și pună la gât colierul piticilor Brising. Să poarte coronița de mireasă. Să-și bage ceva pe sub rochie ca să arate ca o femeie. Să-și acopere chipul cu un văl. Să poarte chei care zornăie, cum fac femeile, să se-acopere de bijuterii...

— Nu-mi place! a spus Thor. Oamenii vor crede... ei bine, vor crede că mă îmbrac în haine femeiești. Nici nu-ncape vorbă. Nu-mi place. În niciun caz n-o să port văl de mireasă. Nici vouă nu vă place ideea, nu-i așa? E-o idee foarte proastă. Am barbă. Nu pot să-mi rad barba.

— Taci din gură, Thor, a spus Loki, fiul lui Laufey. E o idee excelentă. Dacă nu vrei ca uriașii să invadeze Asgardul, o să porți văl de mireasă care o să-ți ascundă chipul și barba.

Odin prea-măritul a spus:

— Este, într-adevăr, o idee excelentă. Bravo, Heimdall! Trebuie să recuperăm ciocanul și asta e cea mai bună cale. Zeițe, pregătiți-1 pe Thor pentru noaptea nunții.

Zeițele i-au adus lucruri pe care să le poarte. Frigg și Fulla, Sif, Idunn și celelalte, chiar și Skadi, mama vitregă a Freyei, au venit și l-au ajutat să se gătească. L-au îmbrăcat cu cele mai frumoase haine pe care le-ar purta la nuntă orice zeiță de neam mare. Frigg s-a dus la Freya și s-a întors cu colierul piticilor Brising și i l-a pus lui Thor la gât.

Sif, soția lui Thor, i-a prins la brâu cheile ei.

Idunn și-a adus toate bijuteriile și l-a împodobit pe Thor, care strălucea și sclipea în lumina lumânărilor, și a adus o sută de inele, din aur roșu și aur alb, pe care să și le pună Thor pe degete.

I-au acoperit chipul cu un văl, de i se vedeau doar ochii, iar Var, zeița căsătoriei, i-a pus lui Thor pe cap o diademă strălucitoare: o coroniță de mireasă, de o frumusețe nemaivăzută.

— Nu știu ce să zic de ochi, a spus Var. Nu arată prea feminini.

— Nădăjduiesc că nu, a mormăit Thor.

Var s-a uitat la Thor.

— Dacă trag diadema mai jos, o să-i ascundă ochii, dar tot trebuie să vadă.

— Fă ce poți, a zis Loki.

Și apoi a spus:

— Eu voi fi slujnica ta și te voi însoți pe tărâmul uriașilor, a mai spus apoi.

Loki s-a transformat, devenind, după glas și înfățișare, o tânără slujnică frumoasă.

— Așa. Cum arăt?

Thor a mormăit ceva în barbă, dar poate e mai bine că nu l-a auzit nimeni.

Loki și Thor s-au suit în carul lui Thor, iar țapii care-1 trăgeau, Mârâilă și Scrâșnilă, s-au ridicat pe cer, nerăbdători să pornească la drum. Munții crăpau în două pe unde treceau și pământul de sub ei lua foc.

— Am presimțiri negre în legătură cu povestea asta, a spus Thor.

— Taci, a spus Loki transformat în slujnică. Lăsă-mă pe mine să vorbesc. N-o să uiți, nu-i așa? Dacă vorbești, totul se poate duce de râpă.

Thor a mârâit.

Au aterizat în curte. Niște boi uriași, negri ca smoala, stăteau acolo nepăsători. Erau mai mari decât o casă; aveau vârfurile coarnelor poleite cu aur și curtea puțea de trăsnea a balegă.

Din sala mare s-a auzit o voce bubuitoare:

— Mișcați-vă, neghiobilor! Puneți paie curate pe bănci! Ce credeți că faceți? Adunați-le sau acoperiți-le cu paie, nu le lăsați

acolo să putrezească. Vine Freya, cea mai frumoasă creatură în viață, fiica lui Njord. N-o să-i placă să vadă așa ceva.

Curtea era traversată de o cărare făcută din paie curate și, după ce-au coborât din car, Thor, care era deghizat, și tânăra lui slujnică, adică Loki, au pășit pe paie, ridicându-și fustele ca să nu le târască prin noroi.

Erau așteptați de o uriașă. Aceasta s-a prezentat ca fiind sora lui Thrym, s-a aplecat să-l ciupească de obraz pe Loki și l-a împuns pe Thor cu o unghie ascuțită.

— Deci ea e cea mai frumoasă femeie din lume? Nu pare mare lucru de capul ei. Și când și-a ridicat fusta mi s-a părut că avea gleznele cam groase, ca niște trunchiuri de copaci.

— Lumina îți joacă feste. E cea mai frumoasă dintre zei, a spus cu voce mieroasă Loki. Când o să-și dea jos vălul, te asigur că vei fi uimită de frumusețea ei. Unde e mirele? Unde-i ospățul de nuntă? E așa nerăbdătoare, că de-abia am reușit s-o țin în frâu.

Soarele apunea când au fost conduși la ospățul de nuntă din sala mare.

— Dacă vrea să stau lângă el? i-a șoptit Thor lui Loki.

— Trebuie să stai lângă el. Acolo-i locul miresei.

— Poate-mi pune mâna pe picior, a șoptit Thor alarmat.

— Mă așez eu între voi, a spus Loki. O să-i spun că așa e obiceiul la noi.

Thrym stătea în capul mesei, Loki lângă el, iar Thor ocupa următorul loc pe bancă.

Thrym a bătut din palme și niște servitori uriași și-au făcut apariția. Au adus cinci boi fripți întregi, cât să le ajungă uriașilor; au adus douăzeci de somoni copți întregi, mari cât un băiat de zece ani; de asemenea, au adus zeci de tăvi cu prăjiturele și delicatese pentru femei.

Apoi au apărut alți cinci servitori, fiecare cu câte un butoi de mied, iar butoaiele erau atât de mari, că de-abia le puteau căra.

— Acest ospăț e în cinstea frumoasei Freya! a spus Thrym, și poate că ar mai fi spus și altele, dar Thor se apucase deja de mâncat și de băut și ar fi fost nepoliticos din partea lui Thrym să vorbească în timp ce mireasa se ospăta.

O tavă de prăjiturele pentru femei a fost așezată în fața lui Loki și a lui Thor. Loki a ales cu grijă cea mai mică prăjitură. Tot cu grijă, Thor a adunat toate prăjiturile și, cu un plescăit,

acestea au dispărut sub văl. Celelalte femei, care priviseră cu poftă la prăjituri, s-au uitat urât la frumoasa Freya, dezamăgite.

Dar frumoasa Freya era de-abia la început.

Thor a mâncat un bou întreg, de unul singur. A mâncat șapte somoni întregi, din care n-au mai rămas decât oasele. De câte ori i se aducea o tavă cu prăjiturele, el le devora pe toate, lăsându-le pe celelalte femei cu buza umflată. Uneori Loki îi dădea câte un ghiont pe sub masă, dar Thor îl ignora și continua să mănânce.

Thrym l-a bătut pe Loki pe umăr.

— Scuzați-mă, a spus. Dar minunata Freya tocmai a golit al treilea butoi de mied.

— Nici nu mă mir, a spus Loki transformat în fată.

— Uimitor! N-am mai văzut niciodată o femeie atât de hămesită. N-am mai văzut niciodată o femeie care să mănânce așa de mult și care să bea așa de mult mied.

— Există o explicație simplă, a spus Loki.

A tras adânc aer în piept și s-a uitat la Thor care a înghițit încă un somon întreg scoțând doar șira spinării de sub văl. Parcă s-ar fi uitat la un spectacol de magie. Se întreba și el care era explicația aceea simplă.

— Cu ăsta se fac opt somoni pe care i-a mâncat, a spus Thrym.

— Opt zile și opt nopți! a spus Loki de-odată. N-a mai mâncat de opt zile și opt nopți de nerăbdătoare ce-a fost să vină pe tărâmul uriașilor și să facă dragoste cu noul ei soț. Acum că e lângă tine, în sfârșit mănâncă din nou.

Slujnica s-a întors spre Thor.

— Mă bucur să văd că mănânci din nou, draga mea! a zis ea.

Thor i-a aruncat de sub văl o privire urâtă lui Loki.

— Ar trebui s-o sărut, a spus Thrym.

— Nu te-aș sfătui. Nu încă, a spus Loki, dar Thrym se aplecase deja și țocăia din buze.

Și-a întins o mână uriașă spre vălul lui Thor. Loki, deghizat în slujnică, și-a ridicat brațul să-l oprească, dar prea târziu. Thrym se oprise deja din țocăit și se retrăsese tulburat.

Thrym a bătut-o pe slujnică, adică pe Loki, pe umăr.

— Pot să-ți vorbesc? a întrebat el.

— Desigur.

S-au ridicat și au traversat încăperea.

— De ce are Freya ochii așa de… înspăimântători? a întrebat Thrym. Parcă mocnește un foc în ei. Ăia nu erau ochii unei femei frumoase!

— Bineînțeles că nu, a răspuns mieros femeia, adică Loki. Nici n-ar trebui să te-aștepți la asta. N-a mai dormit de opt zile și opt nopți, mărețe Thrym. A fost atât de mistuită de iubire, că n-a îndrăznit să doarmă, înnebunită să guste din dragostea ta. Arde de dorință pentru tine! Asta ai citit în ochii ei. Dorință arzătoare.

— O, a spus Thrym. Înțeleg, a zâmbit lingându-se pe buze cu o limbă mai mare ca o pernă. Bine, atunci.

S-au întors la masă. Sora lui Thrym se așezase în locul lui Loki, lângă Thor, și bătea darabana cu unghiile în mâna zeului.

— Dacă vrei să-ți fie bine, o să-mi dai mie inelele astea, a zis ea. Toate inelele tale frumușele de aur. O să fii o străină aici. O să ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, altfel o să-ți meargă cam prost așa departe de casă. Ai atâtea inele. Dă-mi și mie câteva ca dar de nuntă. Ce frumoase sunt, așa roșii și aurii…

— Nu e timpul să nuntim? a întrebat Loki.

— Ba da! a spus Thrym.

— Aduceți ciocanul să sfințim mireasa! a urlat Thrym din toți bojocii. Vreau să văd ciocanul Mjollnir așezat în poala frumoasei Freya. Fie ca Var, zeița jurămintelor dintre bărbați și femei, să binecuvânteze și să consfințească dragostea noastră.

Patru uriași au trebuit să care ciocanul lui Thor. L-au adus din străfundurile sălii. Strălucea slab în lumina focului. I l-au pus cu greu în poale lui Thor.

—Așa, a spus Thrym. Acum, lasă-mă să-ți aud frumoasa voce, dragostea mea, porumbelul meu, dulceața mea. Spune-mi că mă iubești. Spune-mi că-mi vei fi mireasă. Spune-mi că mi te dăruiești așa cum s-au dăruit femeile bărbaților, și bărbații femeilor încă de la începutul timpului. Ce zici?

Thor a apucat mânerul ciocanului cu mâna acoperită cu inele de aur. L-a strâns cu încredere. Îl simțea familiar și confortabil. Apoi a început să râdă, un râs grav și puternic.

— Ce spun eu, a zis Thor, cu glas bubuitor, e că n-ar fi trebuit să-mi iei ciocanul!

L-a lovit pe Thrym cu ciocanul doar o dată, dar bine. Căpcăunul a căzut pe pardoseala acoperită cu paie și nu s-a mai ridicat.

Toți uriașii și căpcăunii, oaspeți veniți la o nuntă ce n-avea să mai aibă loc, au căzut doborâți de ciocanul lui Thor. Până și sora lui Thrym, care a primit un cadou neașteptat de nuntă.

Și, când în sală s-a așternut liniștea, Thor a strigat:

— Loki?

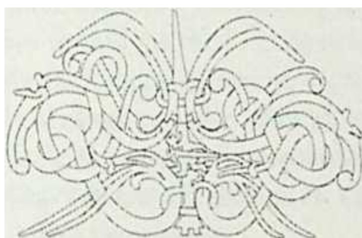
Loki a ieșit de sub masă, cu înfățișarea lui, și a privit măcelul.

— Ce să zic, a spus el, se pare că te-ai ocupat de problemă.

Thor își dădea deja jos hainele femeiești, ușurat. A rămas doar în cămașă, într-o încăpere plină cu uriași morți.

— Gata, n-a fost așa rău cum m-am temut, a spus el vesel. Mi-am recuperat ciocanul. Și am mâncat bine la cină. Să mergem acasă.

MIEDUL POEȚILOR

Vă întrebați vreodată de unde vine poezia? De unde vin cântecele pe care le cântăm și poveștile pe care le spunem? Vă întrebați vreodată cum se face că unii au visuri mărețe, frumoase, și transmit aceste visuri lumii sub formă de poezii, pentru a fi cântate și spuse la nesfârșit, câtă vreme soarele răsare și apune, câtă vreme luna crește și descrește? V-ați întrebat vreodată cum se face că unii oameni creează cântece, poezii și povești frumoase, iar alții nu?

E o poveste lungă, care nu face cinste nimănui: vorbește despre crime, înșelăciune, minciuni și nebunie, despre seducție și urmăriri. Ascultați-o!

Totul a început la scurt timp după facerea lumii, într-un război iscat între zei: tribul Aesir s-a luptat cu tribul Vanir. Zeii din tribul Aesir erau războinici, deprinși cu lupta și cuceririle; cei din tribul Vanir erau mai blânzi, zei și zeițe care erau frați și surori și care făceau pământul să fie fertil și plantele să crească, dar asta nu înseamnă că nu erau puternici.

Zeii din clanurile Vanir și Aesir erau la fel de puternici. Niciuna dintre părți nu putea câștiga războiul. Și, mai mult, în timp ce se războiau, și-au dat seama că aveau nevoie unii de ceilalți: că nu e nicio bucurie să te lupți vitejește dacă nu ai apoi câmpuri și ferme rodnice care să te hrănească la ospățul de după bătălie.

S-au întâlnit să negocieze pacea și, după ce s-au încheiat negocierile, au sărbătorit scuipând cu toții într-un ciubăr, atât zeii din tribul Aesir, cât și cei din tribul Vanir. Și scuipatul lor s-a amestecat, pecetluind înțelegerea.

Apoi au organizat un ospăț. Au mâncat, au băut mied, au chefuit, au glumit, au vorbit, s-au fălit și au râs până s-au stins focurile și soarele s-a ridicat la orizont. Apoi, pe când zeii din clanurile Aesir și Vanir se pregăteau să plece, să-și pună blănurile și pânzeturile și să iasă afară în zăpada înghețată și în ceața dimineții, Odin a spus:

— Ar fi păcat să lăsăm aici scuipatul amestecat.

Frey și Freya, frate și soră, erau liderii tribului Vanir și aveau să locuiască de-acum înainte cu cei din tribul Aesir în Asgard, așa cum se stabilise prin armistițiu. Aceștia au încuviințat din cap.

—Am putea face ceva din el, a spus Frey. Am putea face un om, a spus Freya și și-a băgat mâna în ciubăr.

Când Freya și-a mișcat degetele, scuipatul s-a transformat și a

căpătat formă și, în câteva clipe, a luat înfățișarea unui bărbat care stătea gol în fața lor.

— Tu ești Kvasir, a spus Odin. Știi cine sunt eu?

— Ești Odin, prea-măritul, a spus Kvasir. Ești Grimnir, Cel de-al Treilea. Ai și alte nume, prea multe ca să le înșir aici, dar le știu pe toate și știu poemele, cântecele și metaforele ce vorbesc despre numele tale.

Kvasir, apărut din uniunea dintre clanurile Aesir și Vanir, era cel mai înțelept dintre zei: avea și minte, și inimă. Zeii s-au înghiontit care să fie următorul care să-i pună întrebări, iar răspunsurile oferite au fost, la rândul lor, înțelepte. Observa cu atenție și interpreta corect ce vedea.

În scurt timp, Kvasir s-a uitat la zei și a zis:

— Acum o să pornesc într-o călătorie. Mă duc să văd cele nouă lumi, să văd Midgardul. Mai sunt întrebări care nu mi-au fost puse și care-și așteaptă răspunsul.

— Dar o să te întorci la noi? au întrebat.

— O să mă întorc, a spus Kvasir. La urma urmei, există misterul plasei, care va trebui dezlegat într-o bună zi.

— Poftim? a întrebat Thor.

Dar Kvasir s-a mulțumit să zâmbească și i-a lăsat pe zei să se întrebe ce-a vrut să spună. Și-a pus o pelerină de călătorie și a ieșit din Asgard, traversând podul-curcubeu.

Kvasir a călătorit dintr-un oraș în altul, dintr-un sat în altul. A întâlnit oameni de toate soiurile și s-a purtat frumos cu ei, le-a răspuns la întrebări și n-a fost loc unde să nu fie mai bine după trecerea lui pe acolo.

În vremurile acelea, doi elfi negri locuiau într-o cetate de la malul mării. Se ocupau cu magia și cu alchimia. Ca toți piticii, construiau lucruri minunate, remarcabile, în atelierul și în fierăria lor. Dar erau lucruri pe care nu le făcuseră încă, iar fabricarea acestora îi chinuia. Erau doi frați și se numeau Fjalar și Galar.

Când au auzit că Kvasir vizita un oraș din apropiere, au plecat să-l întâlnească. Fjalar și Galar l-au găsit pe Kvasir în sala cea mare, răspunzând întrebărilor localnicilor, uimindu-i pe toți cei care-l ascultau. Le-a spus oamenilor cum să purifice apa și cum să facă pânză din urzici. Unei femei i-a spus cine anume i-a furat cuțitul și de ce. După ce-a terminat de vorbit și localnicii i-au dat să mănânce, piticii au intrat în vorbă cu el.

— Avem să-ți punem o întrebare care nu ți-a mai fost pusă niciodată, au zis ei. Dar trebuie să-ți vorbim doar ție. Ești bun să ne-nsoțești?

— Vă-nsoțesc, a spus Kvasir.

Au pornit spre cetate. Pescărușii țipau, iar norii cenușii, învolburați aveau aceeași nuanță de gri ca valurile. Piticii l-au condus pe Kvasir la atelierul lor, ascuns bine între zidurile cetății.

— Ce sunt acelea? a întrebat Kvasir.

— Sunt niște cazane. Se numesc Son și Bodn.

— Înțeleg. Și acolo ce este?

— Cum poți să fii atât de înțelept și să nu știi ce sunt toate acestea? E un ceainic. Noi îi spunem Odrerir – cel ce te duce la extaz.

— Și văd că aveți aici găleți cu miere. Miere necăpăcită și lichidă.

— Avem de bună seamă, a spus Fjalar.

Galar avea un aer disprețuitor.

— Dacă ai fi așa de înțelept cum se zice, ai ști ce vrem să te întrebăm înainte să punem întrebarea. Și ai ști la ce folosesc aceste lucruri.

Kvasir a dat din cap cu resemnare.

— Mi se pare, a zis el, că dacă ați fi deopotrivă inteligenți și răi, e posibil să vă fi hotărât să vă ucideți musafirul și să-i lăsați sângele să curgă în cazanele numite Son și Bodn. Apoi să-i încălziți sângele în ceainicul Odrerir. Apoi să adăugați niște miere și să lăsați totul să fermenteze până se transformă în mied – cel mai bun mied, o băutură ce ar îmbăta pe oricine ar gust-o și i-ar dărui celui ce-o gustă darul poeziei și darul învățăturii.

— Suntem inteligenți, a recunoscut Galar. Și probabil sunt unii care cred despre noi că suntem răi.

Nici nu și-a încheiat vorba că i-a și tăiat gâtul lui Kvasir și l-au atârnat de picioare deasupra cazanelor până i s-a scurs și ultima picătură de sânge. Au încălzit sângele și mierea în ceainicul Odrerir și au făcut și alte lucruri care le-au trecut prin cap. Au adăugat fructe de pădure și au amestecat totul cu un băț. Băutura a clocotit și apoi s-a oprit din clocotit și au gustat amândoi și au râs și amândoi frații au descoperit că în ei sălășluiau versul și poezia pe care nu le rostiseră niciodată.

În dimineața următoare s-au arătat zeii.

— Kvasir, au spus ei. Ultima oară a fost văzut cu voi.

— Da, au spus piticii. S-a întors cu noi, dar, când și-a dat seama că suntem doar niște pitici fără minte și lipsiți de înțelepciune, s-a înecat cu propria lui cunoaștere. Măcar de-am fi putut să-i punem niște întrebări.

— Vreți să spuneți c-a murit?

— Da, au spus Fjalar și Galar, și le-au dat zeilor corpul lipsit de sânge al lui Kvasir ca să-l ducă înapoi în Asgard, unde să fie înmormântat ca un zeu și unde, poate, (pentru că zeii nu sunt ca restul și moartea nu e mereu definitivă pentru ei) avea să se reîntoarcă într-o bună zi.

Așa s-au ales piticii cu miedul înțelepciunii și al poeziei, iar cei ce voiau să guste din el trebuiau să se roage de pitici. Dar Galar și Fjalar le dădeau mied doar celor pe care îi plăceau, și nu le plăcea de nimeni în afară de ei înșiși.

Însă mai erau și ființe față de care aveau obligații. De exemplu, Uriașul Gilling și soția acestuia: piticii i-au invitat să vină în vizită în cetatea lor și, într-o zi de iarnă, aceștia au venit.

— Hai să ne dăm cu barca, i-au spus piticii lui Gilling.

Din pricina greutății uriașului, barca intrase mult în apă și piticii au vâslit înspre stâncile ascunse la mică adâncime. Barca lor a plutit mereu liniștită pe deasupra stâncilor. Nu și de data asta. Barca s-a lovit de stânci și s-a răsturnat, azvârlindu-l pe uriaș în mare.

— Înoată înapoi spre barcă, i-au strigat frații lui Gilling.

— Nu știu să înot, a zis el și acesta a fost ultimul lucru pe care l-a mai spus pentru că un val i-a umplut gura deschisă cu apă sărată și capul i s-a izbit de stânci și, într-o clipă, dus a fost.

Fjalar și Galar au îndreptat barca și au pornit spre casă.

Soția lui Gilling îi aștepta.

— Unde e soțul meu? a întrebat ea.

— Cine? a spus Galar. O, a murit.

— S-a înecat, a adăugat Fjalar binevoitor.

Auzind acestea, soția uriașului a început să se vaite și să plângă și fiecare hohot părea să-i iasă din adâncul sufletului. Și-a strigat soțul mort și s-a jurat să-l iubească mereu și a plâns, a gemut și a vărsat lacrimi.

— Taci! i-a spus Galar. Plânsetele și bocetele tale mă zgârie pe urechi. Sunt prea gălăgioase. Poate fiindcă ești o uriașă.

Dar soția uriașului s-a pus și mai tare pe plâns.

— Gata, a spus Fjalar. Te-ar ajuta dacă ți-am arăta locul unde a murit soțul tău?

Ea s-a smiorcăit, a dat din cap, a plâns, s-a văitat și și-a jelit soțul care n-avea să se mai întoarcă la ea niciodată.

— Stai acolo și o să-ți arătăm unde este, a spus Fjalar, arătându-i exact unde să stea, cum să treacă prin cadrul porții și să stea la poalele zidului cetății.

Și apoi i-a făcut un semn din cap fratelui său, care a urcat în grabă treptele ce duceau pe zidul de deasupra.

Când soția lui Gilling a ieșit pe ușă, Galar i-a aruncat o piatră uriașă în cap, iar ea a căzut, cu craniul zdrobit.

— Bravo, a spus Fjalar. Mă săturasem de zgomotele acelea îngrozitoare.

Au împins trupul neînsuflețit al femeii de pe stânci, în mare. Degetele valurilor cenușii i-au târât trupul departe, iar soția lui Gilling și Gilling s-au întâlnit în moarte.

Piticii au ridicat din umeri, crezându-se tare inteligenți în cetatea lor de la malul mării.

Au băut din miedul poeziei în fiecare seară și și-au recitat unul celuilalt versuri grozave și frumoase, au creat epopei grandioase despre moartea lui Gilling și a soției sale, pe care le-au recitat de pe acoperișul cetății lor, și în fiecare seară au adormit nepăsători și s-au trezit în același loc în care se așezaseră sau căzuseră lați cu o seară înainte.

Într-o zi s-au trezit ca de obicei, dar nu se mai aflau în cetatea lor.

S-au trezit pe fundul unei bărci, iar la vâsle dădea un uriaș pe care nu l-au recunoscut. Cerul era acoperit cu nori de furtună și marea era neagră. Valurile erau mari și puternice, iar apa sărată ajungea în barcă, udându-i.

— Cine ești? l-au întrebat pitici.

— Sunt Suttung, a răspuns uriașul. Am auzit că v-ați lăudat vântului, valurilor și lumii că mi-ați ucis tatăl și mama.

— Ah, a spus Galar. De asta ne-ai legat?

— Da, a zis Suttung.

— Probabil ne duci într-un loc minunat, a spus Fjalar plin de speranță, unde o să ne dezlegi și o să petrecem, o să bem, o să râdem și o să fim cei mai buni prieteni.

— Nu prea cred, a zis Suttung.

Marea era la reflux. Din apă ieșeau stânci. Erau aceleași stânci în dreptul cărora se răsturnase barca piticilor la flux, unde se înecase Gilling. Suttung i-a luat pe pitici, i-a cules de pe fundul bărcii și i-a pus pe stânci.

— Stâncile acestea vor fi acoperite de apă la flux, a zis Fjalar. Noi avem mâinile legate la spate. Nu vom putea înota. Cu siguranță ne vom îneca dacă ne lași aici.

— Asta e și intenția mea, a spus Suttung.

Și atunci a zâmbit, pentru prima dată.

— Iar când voi o să vă înecați, eu o să stau aici, în barca voastră, și o să mă uit cum vă înghite marea pe amândoi. Apoi o să mă întorc acasă, în Jotunheim, și o să-i spun fratelui meu, Baugi, și fiicei mele, Gunnlod, cum ați murit și vom fi mulțumiți că mama și tata au fost răzbunați cum se cuvine.

Marea a început să crească. A trecut de picioarele piticilor și le-a ajuns la buric. În scurt timp, bărbile piticilor pluteau în spumă și în priviri li se citea spaima.

— Îndurare! au strigat.

— La fel cum v-ați îndurat voi de mama și tata?

— O să te despăgubim pentru moartea lor! O să ne revanșăm! O să te plătim.

— Nu cred că voi, piticilor, aveți ceva ce-ar putea să mă despăgubească pentru moartea părinților mei. Sunt un uriaș bogat. Am mulți servitori în fortăreața mea din munți și toate bogățiile la care-aș putea visa. Am aur, pietre prețioase și destul fier cât pentru o mie de săbii. Pot face vrăji puternice. Ce mi-ați putea da voi ce eu să nu am deja? a întrebat Suttung.

Piticii n-au zis nimic.

Marea a continuat să crească.

— Avem mied, miedul poeziei, a zis Galar împroșcând cu apa care îi ajunsese în dreptul buzelor.

— Făcut din sângele lui Kvasir, cel mai înțelept dintre zei! a strigat Fjalar. Două cazane și un ceainic, pline ochi! Nimeni nu mai are așa ceva, nimeni în întreaga lume!

Suttung s-a scărpinat în cap.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să cuget. Trebuie să reflectez.

— Nu sta pe gânduri! Dacă stai pe gânduri, ne înecăm! a strigat Fjalar acoperind mugetul valurilor.

Nivelul mării creștea. Valurile acopereau creștetele piticilor și

ei se chinuiau să respire, cu ochii căscați de groază când Suttung, uriașul, a întins o mână și l-a cules pe Fjalar din apă, apoi și pe Galar.

— Miedul poeziei e o compensație adecvată. E un preț corect, dacă mai adăugați ceva pe lângă, căci sunt convins că voi, piticii, mai aveți și alte lucruri. O să vă cruț viața.

I-a aruncat pe fundul bărcii, încă legați și uzi până la piele, zvârcolindu-se chinuiți ca niște homari, în timp ce uriașul a vâslit înapoi la mal.

Suttung a luat miedul pe care-1 făcuseră piticii din sângele lui Kvasir. A mai luat și alte lucruri de la ei și a plecat de-acolo și s-a despărțit de piticii care, date fiind împrejurările, erau fericiți că scăpaseră cu viață.

Fjalar și Galar le-au povestit oamenilor care le treceau pragul cât de urât s-a purtat cu ei Suttung. Au spus povestea și la piață, când au mers să vândă lucruri. Au spus povestea când corbii erau prin apropiere.

Odin ședea pe tronul lui din Asgard, iar corbii lui, Hugin și Munin, i-au șoptit la ureche lucrurile pe care le-au văzut și le-au auzit în călătoriile lor prin lume. Lui Odin i-a sclipit ochiul când a auzit povestea cu miedul lui Suttung.

Oamenii care au auzit povestea îi spuneau miedului poeziei „corabia piticilor” de vreme ce îi purtase pe Fjalar și Galar dincolo de stânci și îi dusese teferi acasă; îi spuneau miedul lui Suttung; îi spuneau licoarea lui Odrerin sau Bodn sau Son.

Odin a ascultat vorbele corbilor. A cerut să-i fie aduse mantia și pălăria. I-a chemat pe zei la el și le-a spus să pregătească trei ciubere mari de lemn, cele mai mari ciubere pe care le puteau face, și să-l aștepte cu ele la porțile Asgardului. Le-a spus zeilor că va pleca să cutreiere lumea și că s-ar putea să-i ia ceva timp.

— Iau cu mine două lucruri, a spus Odin. O piatră cu care să ascut lame. Cea mai bună pe care-o avem. Și mai vreau sfredelul, burghiul căruia i se spune Rati.

Rati înseamnă burghiu și Rati era cel mai bun burghiu al zeilor. Pătrundea adânc și putea trece prin cea mai dură piatră.

Odin a aruncat piatra de ascuțit în sus și a prins-o și a băgat-o în desagă, lângă sfredel. Apoi a pornit la drum.

— Mă întreb ce-are de gând, a zis Thor.

— Kvasir ar fi știut, a spus Frigg. El știa tot.

— Kvasir e mort, a zis Loki. Mie nu-mi pasă unde pleacă tatăl

suprem sau de ce.

— Plec să dau o mână de ajutor la făcutul ciuberelor de lemn pe care le-a cerut tatăl suprem, a spus Thor.

Suttung îi dăduse miedul prețios fiicei sale, Gunnlod, să-l păzească în adâncul muntelui cunoscut ca Hnitbjorg, în inima tărâmului uriașilor. Odin nu s-a dus la munte. În schimb, s-a dus ață la pământurile ce-i aparțineau fratelui lui Suttung, Baugi.

Era primăvară și pe câmpuri iarba era înaltă, numai bună de cosit. Baugi avea nouă sclavi, uriași ca el, care tăiau iarba cu niște coase imense, fiecare cât un copăcel.

Odin s-a oprit să-i privească. Când soarele a ajuns la amiază, s-au pus să-și mănânce merindea și atunci Odin s-a dus la ei și le-a zis:

— V-am urmărit în timp ce lucrați. Spuneți-mi, cum de vă lasă stăpânul să tăiați iarba cu niște coase așa boante?

— Coasele noastre nu sunt boante, a răspuns unul dintre muncitori.

— De ce spui asta? a întrebat un altul. Coasele noastre sunt cele mai ascuțite.

— Lăsați-mă să vă arăt ce poate face o coasă bine ascuțită, a spus Odin.

A scos piatra de ascuțit din desagă și a trecut-o peste lama unei coase, apoi peste alteia până ce toate coasele sclipeau în soare. Uriașii stăteau stângaci în jurul lui, urmărindu-1.

— Acum încercați-le, a spus Odin.

Uriașii sclavi au trecut coasele prin iarba din luncă și s-au mirat și au icnit de plăcere. Lamele erau atât de ascuțite, încât tăiau iarba fără niciun chin. Coasele tăiau cele mai groase tulpini fără să întâmpine rezistență.

— E minunat! i-au spus lui Odin. Nu vrei să ne vinzi piatra de ascuțit?

— S-o vând? a întrebat tatăl suprem. Nici vorbă. Hai să facem altceva, mai cinstit și mai distractiv. Haideți încoace cu toții. Așezați-vă unul lângă altul, fiecare cu coasa în mână. Strângeți rândurile.

— Mai strâns nu putem, a spus unul dintre uriașii sclavi. Coasele sunt foarte ascuțite.

— Ești înțelept, a spus Odin.

A ridicat piatra de ascuțit.

— Vă spun cum facem. Acela dintre voi care o prinde, a lui să

fie!

Acestea fiind zise a aruncat în sus piatra de ascuțit.

Nouă uriași au sărit să prindă piatra în cădere, fiecare întinzându-și mâna liberă, fără să fie atent la coasa pe care o ținea (fiecare coasă fiind ascuțită de tatăl suprem cu piatra lui, ascuțită la perfecție).

Au sărit și s-au întins și lamele au sclipit în soare.

Ceva roșu a țâșnit și a împroșcat în lumina soarelui și trupurile sclavilor s-au chircit, s-au contractat și au căzut unul după altul pe iarba proaspăt cosită. Odin a pășit peste trupurile uriașilor, a recuperat piatra de ascuțit a zeilor și a băgat-o la loc în desagă.

Fiecare dintre cei nouă sclavi murise cu gâtul tăiat de coasa celui de lângă el.

Odin s-a dus la palatul lui Baugi, fratele lui Suttung, și i-a cerut să-l găzduiască peste noapte.

— Mi se spune Bolverkr, a spus Odin.

— Bolverkr, a spus Baugi. Un nume sinistru. Înseamnă „cel ce face grozăvii”.

— Doar dușmanilor mei, a zis cel ce-și zicea Bolverkr. Prietenii apreciază lucrurile pe care le fac. Pot munci cât nouă, fără odihnă și fără să mă plâng.

— Te primesc peste noapte, a spus Baugi, oftând. Dar ai picat într-o zi tristă pentru mine. Ieri eram un om bogat, cu pământuri multe și cu nouă sclavi care să semene și să culeagă, care să muncească și să construiască. Pământurile și animalele le mai am și în seara asta, dar toți servitorii mei sunt morți. S-au căsăpit unul pe celălalt. Nu știu de ce.

— Chiar că o zi tristă, a spus Bolverkr, care era de fapt Odin. Nu găsești alți slujbași?

— Anul ăsta nu, a oftat Baugi. E deja primăvară. Slujbașii pricepuți muncesc pentru fratele meu, Suttung, și prea puțini sunt cei ce se abat pe aici. Ești primul călător care mi-a cerut să-l găzduiesc după mulți, mulți ani.

— Mare noroc ai că am făcut-o. Fiindcă pot munci cât nouă.

— Nu ești uriaș, a spus Baugi. Ești cam pricăjit. Cum ai putea să muncești cât unul dintre servitorii mei, darămite nouă?

— Dacă nu pot munci cât nouă dintre oamenii tăi, a zis Bolverkr, atunci să nu mă plătești. Dar dacă reușesc…

— Da?

— Până departe s-a dus vorba despre miedul extraordinar al

fratelui tău, Suttung. Se zice că-i dă darul poeziei celui ce-l bea.

— Așa este. Când eram mici, Suttung nu era un poet. Eu eram poetul în familia noastră. Dar de când s-a întors cu miedul piticilor a devenit poet și visător.

— Dacă muncesc pentru tine și semăn, construiesc, culeg și fac toată munca pe care o făceau cei nouă sclavi morți, aș vrea să gust din miedul fratelui tău, Suttung.

— Dar...

Baugi s-a încruntat.

— Dar nu e al meu să-ți pot da să guști. E al lui Suttung.

— Păcat, a spus Bolverkr. Atunci mult noroc cu strânsul recoltei de anul ăsta.

— Așteptă! E drept că nu-i al meu. Dar, dacă poți face ce-ai zis, merg cu tine la fratele meu, Suttung. Și-o să fac tot ce-mi stă în putință să guști din miedul lui.

— Atunci ne-am înțeles, a spus Bolverkr.

Nimeni n-a muncit vreodată ca Bolverkr. A lucrat pământul cât douăzeci de oameni, nu nouă. A avut grijă de animale de unul singur. A cules recolta de unul singur. A muncit pământul și pământul l-a răsplătit înmiit.

— Bolverkr, a spus Baugi când prima ceață a iernii a coborât de pe munte, nu ți se potrivește numele. Căci tu numai lucruri bune ai făcut.

— Am muncit cât nouă?

— Da, și încă pe-atâta.

— Atunci o să mă ajuți să gust din miedul lui Suttung?

— O să te ajut!

A doua zi dimineața s-au sculat devreme și au mers, și au mers, și au mers, iar la căderea serii au ieșit de pe pământurile lui Baugi și au ajuns pe cele ale lui Suttung, la poalele munților. Pe când s-a înnoptat au ajuns la palatul imens al lui Suttung.

— Salutare, frate Suttung, a spus Baugi. El este Bolverkr, servitorul meu din vara aceasta și prietenul meu.

Și i-a spus despre înțelegerea pe care o avea cu Bolverkr.

— Deci, vezi tu, a încheiat el, trebuie să te rog să-i dai să guste din miedul poeziei.

Ochii lui Suttung erau reci ca gheața.

— Nu, a spus el categoric.

— Nu? a întrebat Baugi.

— Nu, nu dau un strop din mied. Niciun strop. E la adăpost în

cazane, în Bodn și Son, și în ceainicul Odrerir. Cazanele sunt în adâncurile muntelui Hnitbjorg, care se deschide doar la ordinul meu. Fiica mea, Gunnlod, îl păzește. Servitorul tău nu poate să-l guste. Nici tu nu poți să-l guști.

— Dar, a spus Baugi, a fost o despăgubire însângerată pentru moartea părinților noștri. Nu merit și eu cât de puțin, ca să-i dovedesc lui Bolverkr aici de față că sunt un uriaș onorabil?

— Nu, a spus Suttung. Nu meriți.

Au plecat din palatul acestuia.

Baugi era de neconsolat. Umbla cu capul între umeri și cu colțurile gurii lăsate. Tot la câțiva pași își cerea iertare de la Bolverkr.

— Nu m-am gândit că fratele meu va fi așa neînțelegător, zicea el.

— Chiar că e neînțelegător, a spus Bolverkr, adică Odin deghizat. Dar i-am putea juca un renghi sau două, ca să nu se mai dea așa mare în viitor. Ca data viitoare să asculte de fratele lui.

— Am putea face asta, a spus uriașul Baugi, îndreptându-se de spate, cu colțurile gurii ridicate, schițând un zâmbet.

— Ce-o să facem?

— În primul rând, a spus Bolverkr, vom urca pe Hnitbjorg, muntele care lovește.

Au urcat împreună pe Hnitbjorg – uriașul înainte, iar Bolverkr, mic cât o păpușă în comparație cu acesta, pe urmele lui. Au suit pe potecile de munte folosite de oi și capre și apoi s-au cățărat pe stânci până au ajuns pe culme. Prima zăpadă din iarna aceea se așternuse peste gheața de anul trecut, care nu se topise. Auzeau vântul șuierând pe munte. Auzeau țipetele păsărilor aflate mult sub ei. Și mai auzeau ceva.

Semăna cu o voce de om. Părea să răzbată din pietrele muntelui, dar ca și cum ar fi fost departe, ca și cum venea din măruntaiele muntelui.

— Ce se-aude? a întrebat Bolverkr.

Baugi s-a încruntat.

— Pare să fie nepoata mea Gunnlod, care cântă.

— Atunci ne vom opri aici.

Bolverkr a scos din desaga de piele sfredelul numit Rati.

— Poftim, a spus el. Ești un uriaș mare și puternic. De ce nu folosești sfredelul ăsta ca să dai o gaură în munte?

Baugi a luat sfredelul. L-a înfipt în munte și s-a pus pe răsucit. Vârful sfredelului a pătruns în munte ca-n brânză. Baugi a răsucit și a răsucit, fără oprire.

— Gata, a zis Baugi. Am terminat.

Bolverkr s-a aplecat peste gaura făcută de burghiu și a suflat în ea. Așchiile și praful de piatră i-au venit în față.

— Tocmai am aflat două lucruri, a spus Bolverkr.

— Care-ar fi acestea? a întrebat Baugi.

— Că nu am străpuns încă muntele, a spus Bolverkr. Mai răsucește.

— Acesta-i doar unul dintre lucruri, a spus Baugi.

Dar Bolverkr n-a mai zis nimic din vârful acela de munte unde vânturile înghețate îi pișcau și-i învăluiau. Baugi a băgat burghiul Rati în gaură și s-a pus din nou pe răsucit.

Când Baugi a scos burghiul din gaură pentru a doua oară, începuse să se întunece.

— A pătruns în măruntaiele muntelui, a spus el.

Bolverkr n-a zis nimic, dar a suflat ușurel în gaură și de data asta a observat că așchiile s-au dus pe gaură în jos.

În timp ce sufla, a simțit pe cineva apropiindu-se din spate. Atunci Bolverkr s-a preschimbat în șarpe, iar sfredelul ascuțit s-a înfipt în locul în care îi fusese capul.

— Al doilea lucru pe care l-am aflat când m-ai mințit, a sâsâit șarpele la Baugi, care rămăsese locului încremenit, ținând sfredelul ca pe-o armă, a fost acela că o să mă trădezi.

Și, cu o mișcare simplă din coadă, șarpele a dispărut în gaura din munte.

Baugi a lovit din nou cu sfredelul, dar șarpele era dus, așa că a aruncat furios burghiul, auzindu-1 în timp ce se izbea de stâncile de jos. S-a gândit să se întoarcă la palatul lui Suttung și, odată ajuns acolo, să-i spună fratelui său că l-a ajutat pe un magician puternic să ajungă pe Hnitbjorg, ba chiar l-a ajutat să pătrundă în măruntaiele muntelui. Își închipuia reacția lui Suttung la o așa veste.

Și apoi, cu umerii încovoiați și colțurile gurii căzute, Baugi a coborât de pe munte și a luat-o spre casă, la vatra și la palatul lui. Indiferent ce-avea să se întâmple în viitor cu fratele său și cu prețiosul lui mied nu mai era treaba *lui.*

Bolverkr s-a strecurat prefăcut în șarpe prin gaura din munte până a ajuns la capăt, trezindu-se într-o peșteră uriașă.

Peștera era luminată de cristale, care dădeau o lumină rece. Odin s-a prefăcut din șarpe în om, și nu într-un om oarecare, ci într-unul imens, cât un uriaș, bine clădit. Apoi a mers mai departe, luându-se după vocea care cânta.

Gunnlod, fiica lui Suttung, stătea în peșteră, în fața unei uși încuiate, în spatele căreia se aflau cazanele numite Son și Bodn și ceainicul Odrerir. Ținea în mână o sabie ascuțită și cânta.

— Bine te-am găsit, fecioară curajoasă! a spus Odin.

Gunnlod s-a uitat lung la el.

— Nu te cunosc, a zis ea. Spune-mi cine ești, străine, și de ce te-aș lăsa în viață. Eu sunt Gunnlod, păzitoarea acestui loc.

— Eu sunt Bolverkr, a spus Odin, și merit să mor, știu, pentru că am îndrăznit să vin aici. Dar nu mă lovi, lasă-mă să te văd mai bine.

Gunnlod a spus:

— Tatăl meu, Suttung, m-a pus de pază aici, să păzesc miedul poeziei.

Bolverkr a ridicat din umeri.

— Ce-mi pasă mie de miedul poezie? Am venit aici doar pentru că am auzit de frumusețea, de curajul și de virtutea lui Gunnlod, fiica lui Suttung. Mi-am zis: „Dacă te va lăsa s-o privești, va fi meritat efortul. Asta, bineînțeles, dacă e la fel de frumoasă cum se aude.“ Așa m-am gândit.

Gunnlod s-a uitat la uriașul chipeș din fața ei.

— Și a meritat, Bolverkr-cel-ce-va-să-moară?

— Cu vârf și-ndesat, a răspuns el. Ești mai frumoasă decât se spune în orice poveste pe care-am auzit-o și mai frumoasă decât în orice cântec pe care l-ar putea compune vreun bard. Mai frumoasă decât un vârf de munte, mai frumoasă decât un ghețar, mai frumoasă decât o câmpie la răsăritul soarelui, pe care s-a așternut un strat proaspăt de omăt.

Gunnlod a coborât privirea îmbujorată.

— Pot să stau lângă tine? a întrebat Bolverkr.

Gunnlod a încuviințat din cap, fără să zică nimic.

Avea mâncare acolo, în munte, și băutură, așa că au mâncat și au băut.

După ce-au mâncat, s-au sărutat ușor în întuneric.

După ce s-au iubit, Bolverkr a spus cu tristețe:

—Mi-ar plăcea să sorb o înghițitură de mied din cazanul numit Son. Așa aș putea compune un cântec despre ochii tăi, pe care

l-ar cânta toți oamenii când ar vrea să cânte despre frumusețe.

— Doar o înghițitură? a întrebat ea.

— Una atât de mică, încât n-ar băga nimeni de seamă, a spus el. Dar nu e grabă. Tu ești mai importantă. Lasă-mă să-ți arăt cât ești de importantă pentru mine.

Și a tras-o la pieptul lui.

Au făcut dragoste pe întuneric. Când au terminat și s-au cuibărit unul lângă celălalt, cu trupurile goale atingându-se, șoptindu-și vorbe dulci, Bolverkr a oftat a jale.

— Ce te frământă? a întrebat Gunnlod.

— Mi-ar plăcea să am priceperea de-a cânta despre buzele tale, despre cât sunt de catifelate, despre cum nu se compară cu buzele oricărei alte fete. Cred că ar ieși un cântec minunat.

— Mare păcat, într-adevăr, a încuviințat Gunnlod. Pentru că buzele mele sunt foarte frumoase. De multe ori cred că sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea.

— Poate, dar ai atâtea trăsături perfecte, încât e greu s-o alegi pe cea mai bună. Dar, dacă aș putea sorbi o înghițitură cât de mică din cazanul Bodn, poezia mi-ar pătrunde în suflet și-aș putea compune despre buzele tale un poem care ar dăinui până ce soarele ar fi înghițit de un lup.

— Doar o înghițitură *mică-mică*, a spus ea. Pentru că tata s-ar supăra tare dacă ar crede că dau din miedul lui oricărui străin chipeș care pătrunde în această fortăreață din munte.

Au pornit-o prin peșteri, ținându-se de mâini și, din când în când, atingându-și buzele. Gunnlod i-a arătat lui Bolverkr ușile și ferestrele pe care le putea deschide din interiorul muntelui, prin care Suttung îi trimitea mâncarea și băutura, dar Bolverkr părea să nu bage de seamă; i-a spus că nu-1 interesează nimic din ce nu e despre Gunnold, despre ochii, sau buzele, sau degetele, sau părul ei. Gunnlod a râs și i-a spus că nici el nu credea în vorbele de alint pe care i le spunea și că nu se putea să-și dorească să facă din nou dragoste cu ea.

A făcut-o să tacă lipindu-și buzele de ale ei și au făcut din nou dragoste.

Când amândoi au fost satisfăcuți pe deplin, Bolverkr a început să suspine în întuneric.

— Ce s-a întâmplat, dragostea mea? l-a întrebat Gunnlod.

— Omoară-mă, a suspinat Bolverkr. Omoară-mă acum! Fiindcă nu voi fi niciodată în stare să compun un poem despre

perfecțiunea părului și a pielii tale, despre glasul tău, despre atingerea degetelor tale. Frumusețea lui Gunnlod e imposibil de descris.

— Ei bine, a spus ea, presupun că nu poate fi ușor să compui un asemenea poem. Dar mă îndoiesc că e imposibil.

— Poate…

— Da?

— Poate că o înghițitură mică din ceainicul Odrerir mi-ar da talentul liric necesar să vorbesc despre frumusețea generațiilor viitoare, a insinuat el, oprindu-se din suspinat.

— Da, poate că așa ar fi. Dar ar trebui să fie cea *mică* înghițitură posibilă…

— Arată-mi ceainicul și-ți voi arăta ce înghițitură mică pot sorbi.

Gunnlod a descuiat ușa și, în câteva clipe, ea și Bolverkr au avut în față ceainicul și cele două cazane. Mirosul miedului poeziei umplea aerul.

— Doar o înghițitură mică-mică, i-a spus ea. Cât să poți compune trei poeme despre mine, care să dăinuie de-a lungul veacurilor.

— Desigur, draga mea.

Bolverkr a rânjit la adăpostul întunericului. Dacă ea s-ar fi uitat la el atunci, și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă.

Dintr-o sorbitură a golit ceainicul Odrerir, până la ultima picătură.

Din a doua sorbitură a golit cazanul numit Bodn.

Din a treia sorbitură a golit cazanul numit Son.

Gunnlod nu era proastă. Și-a dat seama de trădare și l-a atacat. Era puternică și rapidă, dar Odin n-a mai rămas prin preajmă. A luat-o la fugă. A tras ușa după el și a închis-o înăuntru.

Într-o clipită s-a prefăcut într-un vultur uriaș. Odin a scos un țipăt și a bătut din aripi, iar ușile muntelui s-au deschis și el s-a înălțat pe cer.

Strigătele lui Gunnlod au străpuns zorii.

Suttung, care era în palatul lui, s-a trezit și a fugit afară. S-a uitat în sus și a văzut vulturul și a bănuit ce s-a întâmplat. Suttung s-a prefăcut și el în vultur.

Cei doi vulturi s-au înălțat atât de sus pe cer, încât de pe pământ se vedeau mici ca două gămălii de ac. Au zburat atât de

repede, că fâșâitul aripilor părea un uragan.

In Asgard, Thor a spus:

— E timpul.

Și a scos cele trei ciubere uriașe de lemn în curte.

Zeii din Asgard au privit cum cei doi vulturi se îndreptau vâjâind spre ei. Cursa era strânsă. Suttung era rapid și îl urma îndeaproape pe Odin, iar când au ajuns în Asgard mai că i-a atins penele cozii cu ciocul.

Când Odin s-a apropiat de palat, a început să scuipe: din cioc i-a țâșnit un jet de mied, cum scuipă vulturul hrană pentru puișorii săi, umplând pe rând ciuberele.

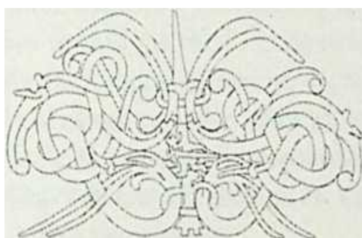
De-atunci încoace știm că oamenii care pot face magie prin cuvinte, care compun poeme și epopei și țes povești au gustat din miedul poeziei. Când auzim un poet bun, spunem că a gustat din darul lui Odin.

Așa. Asta e povestea miedului poeziei și a felului cum a apărut pe lume. E o poveste plină de necinste și înșelăciune, crime și viclenie. Dar povestea nu e completă. Ar mai fi ceva de zis. Cei sensibili ar trebui să-și astupe urechile sau să nu citească mai departe.

Iată și ultima parte, și ce parte rușinoasă. Când tatăl suprem, prefăcut în vultur, aproape ajunsese la ciubere, cu Suttung pe urmele lui, Odin a drumul la niște mied pe gaura din dos, un pârț cu stropi puturoși de mied, care l-a împroșcat pe Suttung, orbindu-1 și alungându-l de pe urmele lui.

Nimeni, nici atunci, nici acum, n-a vrut să bea miedul care a ieșit din fundul lui Odin. Dar ori de câte veți auzi câte un poet prost recitându-și poemele neinspirate, pline de comparații prostești și rime urâte, veți ști din care mied a gustat.

CĂLĂTORIA LUI THOR
PE TĂRÂMUL URIAȘILOR

I

Thialfi și sora lui, Roskva, locuiau împreună cu tatăl lor, Egil, și cu mama lor la o fermă de la marginea pustietății. Dincolo de ferma lor trăiau monștri, uriași și lupi și nu o dată Thialfi a intrat în belea și a trebuit să se descurce. Putea alerga mai repede decât oricine sau orice. Pentru că locuiau la marginea pustietății, Thialfi și Roskva erau obișnuiți ca în lumea lor să se întâmple minuni și lucruri ciudate.

Dar nu atât de ciudate ca atunci când doi vizitatori din Asgard, Loki și Thor, au ajuns la ferma lor într-un car tras de doi țapi uriași, pe care Thor îi numea Mârâilă și Scrâșnilă. Zeii se așteptau să fie găzduiți peste noapte și hrăniți. Zeii erau mari și puternici.

— Nu avem mâncare pentru oaspeți ca voi, s-a scuzat Roskva. Avem legume, dar iarna a fost grea și nu ne-a mai rămas niciun pui.

Thor a mârâit. Apoi a scos cuțitul și și-a ucis țapii. I-a jupuit. I-a băgat în niște oale imense care atârnau deasupra focului, în timp ce Roskva și mama ei au mărunțit legumele puse pentru iarnă și le-au dat drumul în oală.

Loki l-a luat pe Thialfi deoparte. Băiatul era intimidat de Loki, de ochii lui verzi, de buzele cu cicatrice, de zâmbetul lui.

— Măduva oaselor acestor țapi e cea mai mare delicatesă pe care un tânăr o poate mânca, a spus Loki. E tare păcat că Thor o ține întotdeauna doar pentru el. Dacă vrei să ajungi la fel de puternic ca Thor, ar trebui să mănânci măduva oaselor țapilor.

Când mâncarea a fost gata, Thor a luat un țap întreg doar pentru el, lăsând al doilea țap celorlalți cinci.

A întins blana de țap pe jos și, pe măsura ce înfuleca, arunca oasele pe ea.

— Puneți oasele pe blana de țap, le-a spus. Și nu rupeți sau mestecați vreun os. Mâncați doar carnea.

Credeți că mâncați repede? Să-l fi văzut numai pe Loki cum înfuleca. Acum era bucata de carne în fața lui, și-n clipa următoare dispărea, iar el se ștergea la gură cu dosul palmei.

Ceilalți mâncau mai încet. Dar Thialfi nu uitase ce-i spusese Loki, iar când Thor s-a ridicat de la masă ca să-și facă nevoile, Thialfi a luat cuțitul și a despicat unul dintre oasele piciorului țapului și a mâncat o bucățică de măduvă. A pus osul rupt jos pe

blana de țap și l-a acoperit cu oasele intacte, ca să nu bage nimeni de seamă.

În noaptea aceea au dormit cu toții în sala cea mare.

Dimineață, Thor a acoperit oasele cu blănurile țapilor. Și-a luat ciocanul, pe Mjollnir, și cu el ridicat a spus:

— Mârâilă, refă-te.

A fulgerat: Mârâilă s-a întins, a behăit și a început să pască. Thor a spus:

— Scrâșnilă, refă-te, iar Scrâșnilă a făcut același lucru.

Apoi s-a îndreptat spre Mârâilă clătinându-se și șchiopătând neîndemânatic, behăit ascuțit, de parcă ar fi suferit.

— Piciorul din spate al lui Scrâșnilă e rupt, a spus Thor. Aduceți-mi o bucată de lemn și niște pânză.

A făcut o atelă pentru piciorul țapului și l-a bandajat. Și după ce-a făcut asta s-a uitat la membrii familiei, iar Thialfi nu-și amintea să fi văzut vreodată ceva mai înfricoșător ca ochii roșii ai lui Thor. Thor și-a încleștat pumnul pe mânerul ciocanului.

— Cineva de aici a rupt un os, le-a spus el cu glas tunător. V-am dat de mâncare, v-am cerut un singur lucru și tot m-ați trădat.

— Eu sunt de vină, a spus Thialfi. Eu am rupt osul.

Loki se străduia să pară serios, dar chiar și așa i-a înflorit un zâmbet pe chip. Nu era un zâmbet încurajator.

Thor și-a ridicat ciocanul.

— Ar trebui să rad ferma asta de pe fața pământului, a murmurat el.

Egil părea îngrozit, iar soția lui a început să plângă.

— Dați-mi un motiv să nu fac zob locul acesta, a mai zis apoi Thor.

Egil n-a spus nimic. Thialfi s-a ridicat și a spus:

— Tata n-are nicio legătură. N-a știut ce-am făcut. Pedepsește-mă pe mine, nu pe el. Uită-te la mine: sunt un foarte bun alergător. Pot învăța. Lasă-i pe părinții mei în viață, iar eu voi fi robul tău.

Sora lui, Roskva, s-a ridicat și ea.

— Nu pleacă fără mine, a spus ea. Dacă-l iei pe el, ia-ne pe amândoi.

Thor a căzut puțin pe gânduri. Apoi a zis:

— Foarte bine. Roskva, deocamdată vei sta aici și vei avea grijă de Mârâilă și Scrâșnilă până când piciorul lui Scrâșnilă se

va vindeca. Când o să mă întorc, o să vă iau pe toți trei.
S-a întors spre Thialfi.
— Iar tu poți veni cu mine și Loki. Mergem la Utgard.

II

Dincolo de fermă se întindea pustietatea, iar Thor, Loki și Thialfi călătoreau spre răsărit, spre Jotunheim, tărâmul uriașilor și locul unde începea marea.
Cu cât înaintau spre răsărit, cu atât se făcea mai rece. Vânturile înghețate care suflau alungau orice urmă de căldură. Cu puțin înainte de apus, când mai era încă suficientă lumină ca să vezi, au căutat un loc unde să petreacă noaptea. Thor și Thialfi n-au găsit niciunul. Loki a lipsit cel mai mult. A revenit cu o expresie nedumerită.
— Am găsit o casă ciudată într-acolo, a spus el.
— Cât de ciudată? a întrebat Thor.
—Are o singură cameră uriașă. N-are ferestre și intrarea este enormă, dar n-are ușă. Seamănă cu o peșteră imensă.
Vântul rece le amorțea degetele și le înțepa obrajii. Thor a spus:
— Hai să vedem.
Încăperii nu i se vedea capătul.
— Ar putea fi fiare sau monștri acolo, a spus Thor. Să ne instalăm lângă intrare.
Zis și făcut. Era întocmai cum o descrisese Loki – o clădire uriașă, o singură sală imensă, cu o cameră lungă într-o parte. Au făcut un foc la intrare și au dormit vreo oră, până când au fost treziți de un zgomot.
— Ce-i asta? a spus Thialfi.
— E cutremur? a zis Thor.
Pământul se cutremura. S-a auzit un urlet. Ar fi putut fi un vulcan, o avalanșă de bolovani sau o sută de urși furioși.
— Nu prea cred, a spus Loki. Să intrăm în camera din lateral. E mai sigur.
Loki și Thialfi au dormit în camera cealaltă, iar zgomotul asurzitor a continuat să se audă până în zori. Thor a stat lângă ușa casei toată noaptea, cu ciocanul în mână. Pe măsură ce noaptea se adâncea, era tot mai nervos și tot ce voia era să vadă și să atace chestia care bubuia și făcea pământul să se

cutremure. De îndată ce cerul a început să se lumineze, Thor a intrat în pădure, fără să-și trezească însoțitorii, în căutarea zgomotului.

Când a început să se apropie, și-a dat seama că erau sunete diferite, care se auzeau într-o anumită ordine: mai întâi un huruit bubuitor, urmat de un mormăit și apoi de un fel de fluierat ușor, suficient de ascuțit pentru ca pe Thor să-l apuce durerea de cap și de dinți de fiecare dată când îl auzea.

Thor a ajuns în vârful unui deal și a privit în jos.

În vale, întins pe jos, stătea cel mai mare om pe care Thor îl văzuse vreodată. Părul și barba îi erau mai întunecate decât cărbunele; pielea îi era albă ca zăpada. Uriașul avea ochii închiși și sforăia în toată legea: de aici veneau huruitul, mormăitul și fluieratul pe care Thor le auzise. De fiecare dată când uriașul sforăia, se cutremura pământul. Asta provocase zguduitura pe care o simțiseră în timpul nopții. Uriașul era atât de mare, încât, prin comparație, Thor era cât un gândac sau o furnică.

Thor a dus mâna la centura puterii, Megingjord, și a strâns-o bine, dublându-și forța, pentru a fi sigur că e suficient de puternic să lupte chiar și cu cel mai mare uriaș.

În timp ce Thor îl privea, uriașul a deschis ochii albaștri și tăioși. Uriașul nu părea totuși amenințător.

— Bună, a spus Thor.

— Bună dimineața! a strigat uriașul cu păr negru, cu o voce ca o avalanșă. Mi se spune Skrymir. Asta înseamnă „matahală”. Sunt cam sarcastici cei din neamul meu, să-i zică matahală unui pipernicit ca mine, dar asta-i situația. Unde mi-o fi mănușa? Aseară aveam două, dar mi-a căzut una.

Și-a ridicat mâinile. Pe mâna dreaptă avea o mănușă imensă de piele cu un singur deget. Cealaltă era goală.

— A! Uite-o.

A dus mâna la poalele dealului pe care Thor urcase și a luat de-acolo ceva care semăna cu o altă mănușă.

— Ce ciudat! Are ceva în ea, a spus el scuturând-o.

Thor a recunoscut adăpostul lor de peste noapte tocmai când Thialfi și Loki se rostogoleau din mănușă aterizând în zăpadă.

Skrymir și-a pus și mănușa stângă și și-a privit fericit mâinile înmănușate.

— Putem călători împreună, a spus el. Dacă doriți.

Thor s-a uitat la Loki și Loki s-a uitat la Thor și amândoi s-au

uitat la tânărul Thialfi care a ridicat din umeri.

— Eu unul pot ține pasul, a spus el, încrezător în iuțeala sa.

— Foarte bine! a strigat Thor.

Au luat micul dejun împreună cu uriașul: acesta ronțăia vaci și oi întregi pe care le scotea din sacul lui de provizii; cei trei tovarăși au fost mai cumpătați. După ce s-au ospătat, Skrymir a spus:

— Ascultați. O să duc proviziile voastre în sacul meu. Veți avea mai puțin de cărat și diseară când vom face popas vom mânca cu toții împreună.

Le-a pus mâncarea în sac, a legat șnurul și a pornit spre răsărit.

Thor și Loki au luat-o la fugă după uriaș neobosiți, ca niște zei ce erau. Thialfi alerga mai iute decât fugise vreodată un om, dar, pe măsură ce treceau orele, chiar și lui îi era greu să țină pasul și câteodată i se părea că uriașul era un munte îndepărtat, cu capul pierdut în nori.

La lăsarea serii, l-au ajuns din urmă pe Skrymir. Găsise un loc unde să înnopteze sub un imens stejar bătrân și se făcuse comod în apropiere, cu capul sprijinit de un bolovan.

— Mie nu mi-e foame, le-a spus. Nu vă faceți griji pentru mine. O să mă culc mai devreme. Proviziile voastre sunt în sacul meu, sprijinite de copac. Noapte bună!

A început să sforăie. Pe măsură ce obișnuitele huruituri, mormăituri și fluierături făceau copacii să se cutremure, Thialfi s-a cățărat pe sacul cu provizii al uriașului. De acolo le-a strigat lui Thor și Loki:

— Nu pot să desfac șnurul. E prea dur pentru mine. Parc-ar fi făcut din fier.

— Eu pot îndoi fierul, a spus Thor, apoi a sărit pe sacul cu provizii și a început să tragă de șnur.

— Cum e? a întrebat Loki.

Thor a gemut și a tras și a tras și a gemut. Apoi a ridicat din umeri.

— In seara asta nu cred că vom cina, a spus. Numai dacă nenorocitul ăsta de uriaș nu ne dezleagă sacul.

S-a uitat la uriaș. S-a uitat la Mjollnir, ciocanul lui. Apoi a coborât de pe sac și s-a cățărat pe capul lui Skrymir, care dormea. A ridicat ciocanul și l-a lovit pe Skrymir în frunte.

Skrymir a deschis un ochi somnoros.

— Cred că mi-a căzut în cap o frunză și m-a trezit, a spus el. Ați terminat de mâncat? Sunteți gata de culcare? Nici nu-i de mirare. A fost o zi lungă.

Și s-a întors, a închis ochii și a început să sforăie la loc.

Loki și Thialfi au reușit să adoarmă în ciuda zgomotului, dar Thor n-a putut închide un ochi. Era furios, era flămând și nu avea încredere în acest uriaș, în mijlocul pustietății. La miezul nopții încă era flămând și se săturase de sforăit. S-a cățărat din nou pe capul uriașului. S-a așezat între sprâncenele lui.

Thor și-a scuipat în palme. Și-a aranjat centura puterii. L-a ridicat pe Mjollnir deasupra capului. Și a lovit cu toate puterea. Era sigur că ciocanul îi intrase lui Skrymir în frunte.

Era prea întuneric ca să vadă ce culoare aveau ochii uriașului, dar aceștia s-au deschis.

— Hei, a spus matahala. Thor? Tu ești? Cred că mi-a căzut o ghindă în cap. Cât e ceasul?

— E miezul nopții, a spus Thor.

— Păi ne vedem dimineață.

Sforăitul uriașului a cutremurat pământul făcând să tremure vârfurile copacilor.

Se crăpa de ziuă, dar încă nu era lumină când Thor, mai înfometat, mai furios și mai nedormit, a hotărât să mai dea o ultimă lovitură care să reducă la tăcere sforăitul pentru totdeauna. De data asta a țintit tâmpla uriașului și a lovit cu toată puterea. Nimeni nu mai dăduse vreodată o asemenea lovitură. Thor a auzit cum a răsunat până în vârful munților.

— Știți, a spus Skrymir, cred că mi-a căzut în cap o bucățică de cuib de pasăre. Niște crenguțe. Ceva pe-acolo.

A căscat și s-a întins. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Bine, gata cu somnul. E timpul să plecăm. Mergeți spre Utgard? Se vor îngriji bine de voi acolo. Vă garantez că veți avea parte de un ospăț pe cinste, coarne pline cu bere și apoi lupte, curse și întreceri de forță. Le place distracția celor din Utgard. Asta-i spre răsărit – mergeți într-acolo, unde se luminează cerul. Eu unul merg spre miazănoapte.

Le-a rânjit dezgolindu-și dinții rari, rânjet care ar fi părut nebunesc și inexpresiv dacă n-ar fi avut ochii atât de albaștri și de pătrunzători.

Apoi s-a aplecat și și-a dus o mână la gură, de parcă n-ar fi vrut să fie auzit și de alții, efectul fiind ușor diminuat de faptul

că șoapta lui era suficient de puternică să te asurzească.

— V-am auzit fără să vreau când ați zis că sunt mare. Presupun că ați crezut că îmi faceți un compliment. Dar, dacă veți reuși să ajungeți la miazănoapte, acolo îi veți întâlni pe *adevărații* uriași, pe cei cu adevărat mari. Și vă veți da seama ce pipernicit sunt.

Skrymir le-a rânjit din nou, apoi s-a năpustit spre miazănoapte, cu pământul zguduindu-se sub picioare.

III

Vreme de câteva zile au călătorit spre răsărit, prin Jotunheim, îndreptându-se spre locul de unde răsărea soarele.

La început li s-a părut că văd o cetate de dimensiuni normale și relativ aproape de ei; au mers spre ea cu pas grăbit, dar cetatea nu creștea, nu se schimba și nu părea să fie mai aproape. Pe măsură ce zilele treceau, și-au dat seama cât de mare era și cât de îndepărtată.

— Să fie Utgard? a întrebat Thialfi.

Loki a părut aproape serios când a spus:

— Da. De aici e familia mea.

— Ai mai fost vreodată aici?

— Nu.

Au mers până la poarta cetății, fără să dea ochii cu cineva. Auzeau zgomote ce păreau să vină de la o petrecere dinăuntru. Poarta era mai înaltă decât cele mai multe catedrale. Era protejată cu bare de fier suficient de groase ca să țină la o distanță respectabilă orice uriaș nedorit.

Thor a strigat, dar n-a răspuns nimeni.

— Să intrăm? i-a întrebat pe Loki și pe Thialfi.

S-au aplecat și au trecut pe sub gratiile porții. Călătorii au traversat curtea și au intrat într-o încăpere imensă. Uriașii stăteau pe niște bănci înalte cât copacii. Thor a pășit înăuntru. Thialfi era îngrozit, dar l-a urmat pe Thor, iar Loki mergea în spatele lor.

L-au văzut pe regele uriașilor stând pe cel mai înalt scaun, în capătul încăperii. Au traversat sala și au făcut o plecăciune.

Regele avea o figură inteligentă, severă, și un păr roșu ca focul. Ochii îi erau de un albastru înghețat. I-a privit pe călători și a ridicat o sprânceană.

— Vai mie, a spus el, o invazie de copilași. Nu, greșesc. Tu trebuie să fii celebrul Thor din Aesir, ceea ce înseamnă că *tu* trebuie să fii Loki, fiul lui Laufey. Am cunoscut-o puțin pe mama ta. Salutare, rudă îndepărtată. Eu sunt Utgardaloki, echivalentul lui Loki din Utgard. Iar tu ești…?

— Thialfi, a spus Thialfi. Sunt robul lui Thor.

— Bine ați venit la Utgard, a spus Utgardaloki. Cel mai bun loc din lume pentru cei care sunt ieșiți din comun. Orice persoană care, prin pricepere sau viclenie, e mai bună decât orice altă persoană din lume e bine-venită. Știe vreunul dintre voi să facă ceva special? Tu, de exemplu, micuță rudă? Ce te face unic?

— Pot mânca mai repede ca oricine, a spus Loki, fără să se laude.

— Ce interesant. Am un servitor aici. Numele lui este, amuzant lucru, Logi. Ce-ai zice de o întrecere cu el?

Loki a ridicat din umeri, ca și cum i-ar fi fost totuna.

Utgardaloki a bătut din palme și a fost adus un jgheab lung din lemn, cu tot felul de animale fripte: gâște, boi, oi, capre, iepuri și cerbi. Când a mai bătut o dată din palme, Loki a început să mănânce, începând de la capătul îndepărtat al jgheabului și apropiindu-se de mijloc.

Mânca din greu, mânca obsesiv, mânca de parcă ar fi avut un singur scop în viață: să mănânce tot ce putea, cât de repede putea. De-abia îi vedeai mâinile și gura.

Logi și Loki s-au întâlnit la mijlocul mesei.

Utgardaloki a privit în jos de pe tron.

— Ei bine, a spus, ați mâncat amândoi cu aceeași viteză – nu-i rău! —, dar Logi a mâncat oasele animalelor și se pare că a mâncat și jgheabul de lemn în care au fost servite. Loki a mâncat carnea, e adevărat, dar abia s-a atins de oase și nici măcar nu s-a apucat de jgheab. Așa că această rundă e câștigată de Logi.

Utgardaloki și-a îndreptat privirea spre Thialfi.

— Băiete, a spus el, tu ce știi să faci?

Thialfi a ridicat din umeri. Era cea mai rapidă persoană pe care o cunoștea. Putea întrece iepuri speriați sau o pasăre în zbor.

— Eu știu să fug, a spus.

— Atunci, a spus Utgardaloki, vei fugi.

Au ieșit afară, iar acolo, pe o suprafață netedă, se întindea o

pistă perfectă pentru alergare. Câțiva uriași stăteau și așteptau lângă pistă, frecându-și mâinile și suflând în ele ca să se încălzească.

— Ești doar un băiat, Thialfi, a spus Utgardaloki. Așa că n-o să te pun să alergi împotriva unui adult. Unde e micul nostru Hugi?

Un copil de uriaș a făcut un pas în fața. Era atât de subțire de ziceai că nici nu era acolo și nu cu mult mai mare decât Loki sau Thor. Copilul s-a uitat la Utgardaloki și n-a spus nimic, doar a zâmbit. Thialfi nici nu era sigur că băiatul fusese acolo până să fie chemat. Dar era acolo acum.

Hugi și Thialfi s-au pus unul lângă celălalt la linia de start și au așteptat.

— Start! a strigat Utgardaloki cu glas tunător, iar băieții au luat-o la goană.

Thialfi a alergat cum nu mai alergase niciodată, dar a văzut cum Hugi o ia înainte și ajunge la linia de sosire pe când el era abia la jumătatea cursei.

Utgardaloki a strigat:

— Victoria îi aparține lui Hugi!

Apoi s-a lăsat pe vine lângă Thialfi.

— Va trebui să alergi mai iute dacă vrei să ai o șansă împotriva lui Hugi, a spus uriașul. Cu toate astea, eu n-am mai văzut vreun un om care să alerge așa. Aleargă mai repede, Thialfi.

Thialfi s-a așezat încă o dată lângă Hugi la linia de start. Thialfi gâfâia și auzea în urechi cum inima îi bătea cu putere. Știa cât de repede alergase, și totuși Hugi alergase mai repede, iar Hugi părea complet relaxat. Nici măcar nu respira mai greu. Copilul de uriaș s-a uitat la Thialfi și a zâmbit din nou. Hugi avea ceva care-i amintea lui Thialfi de Utgardaloki și s-a întrebat dacă nu cumva copilul de uriaș era fiul lui Utgardaloki.

— Start!

Au luat-o la fugă. Thialfi a alergat așa cum nu mai alergase în viața lui, deplasându-se atât de repede, încât i s-a părut că nu mai există nimic pe lume cu excepția lui și a lui Hugi. Iar Hugi a fost înaintea lui tot timpul. Hugi a trecut linia de sosire când Thialfi era la cinci sau zece secunde distanță.

Thialfi știa că de data asta a fost aproape să câștige și nu trebuia decât să dea ce avea mai bun.

— Să alergăm din nou, a spus el gâfâind.

— Foarte bine, a spus Utgardaloki. Ai șansa de-a alerga din nou. Ești rapid, tinere, dar nu cred că poți câștiga. Cu toate acestea, ultima întrecere va decide rezultatul.

Hugi s-a îndreptat spre linia de start. Thialfi s-a pus lângă el. Nici măcar nu-l auzea pe Hugi cum respiră.

— Mult noroc, a spus Thialfi.

— De data asta, a spus Hugi, cu o voce care părea să răsune în capul lui Thialfi, mă vei vedea alergând cu adevărat.

— Start! a strigat Utgardaloki.

Thialfi a alergat așa cum nu mai alergase vreodată niciun om în viață. A alergat ca un șoim în picaj, a alergat ca un vânt de furtună, a alergat ca Thialfi, și nimeni nu mai alergase și nu va mai alerga vreodată ca Thialfi.

Dar Hugi l-a întrecut cu ușurință, deplasându-se mai repede ca oricând. Înainte ca Thialfi să ajungă măcar la jumătate, Hugi ajunsese la capătul pistei și se întorcea.

— Destul! a strigat Utgardaloki.

S-au întors în încăperea cea mare. Starea de spirit a uriașilor era acum mai relaxată, mai jovială.

— Ah, a spus Utgardaloki. Eșecul celor doi este, probabil, de înțeles. Dar de-abia acum vom vedea ceva care să ne impresioneze. Acum e rândul lui Thor, zeul tunetului, cel mai puternic dintre eroi. Thor, ale cărui fapte sunt cântate în toate lumile. Zeii și muritorii povestesc despre isprăvile tale. Vrei să ne arăți ce știi să faci?

Thor s-a uitat la el.

— În primul rând, știu să beau, a spus Thor. Nu există nicio băutură pe care să n-o pot bea.

Utgardaloki a căzut pe gânduri.

— Desigur, a spus el. Unde e paharnicul meu?

Paharnicul a făcut un pas înainte.

— Adu-mi cornul meu special de băut.

Paharnicul a aprobat din cap și a plecat, întorcându-se imediat cu un corn lung. Era mai lung decât orice corn de băut pe care Thor îl văzuse vreodată, dar nu era îngrijorat.

La urma urmei, el era Thor și nu exista niciun corn de băut pe care să nu-l poată goli. Cornul avea gravate pe el rune și desene, iar partea din care se bea era din argint.

— Este cornul de băut al acestui castel, a spus Utgardaloki. L-am golit cu toții aici, la un moment dat. Cei mai puternici și mai

viteji dintre noi l-au golit dintr-o sorbitură; câtorva, recunosc, le-au trebuit două înghițituri. Sunt mândru să spun că nimeni de aici n-a fost atât de slab, atât de dezamăgitor, încât să aibă nevoie de trei înghițituri pentru a-l goli.

Era un corn lung, dar Thor era Thor, așa c-a dus cornul la buze și a început să bea. Miedul uriașilor era rece și sărat, dar a băut până la fund, golind cornul, a băut până când n-a mai avut aer și n-a mai putut bea.

Se așteptase să vadă cum se golește cornul, dar acesta era la fel de plin ca atunci când începuse să bea sau aproape la fel de plin.

— Am fost convins că ești un băutor mai bun de-atât, a spus Utgardaloki sec. Dar știu că-l poți goli dintr-o a doua încercare, ca noi toți.

Thor a respirat adânc, și-a lipit buzele de corn și a băut cât a putut de bine, din tot sufletul. A știut că ar fi trebuit să golească cornul de data asta și totuși, când a luat cornul de la buze, nivelul scăzuse doar de un deget.

Uriașii s-au uitat la Thor și au început să-l batjocorească, dar zeul s-a încruntat la ei și au tăcut.

— Aha, a spus Utgardaloki. Deci poveștile despre puternicul Thor sunt doar povești. Ei bine, chiar și așa, îți vom permite să golești cornul dintr-a treia încercare. În fond, trebuie să mai fi rămas doar puțin.

Thor a dus cornul la gură și a băut, și a băut, ca un zeu al băuturii, a băut atât de mult și atât de cu poftă, încât Loki și Thialfi pur și simplu îl priveau cu uimire.

Dar, când a luat cornul de la gură, miedul scăzuse tot doar cu un deget.

— Nu mai vreau, a spus Thor. Și nu sunt convins c-a fost doar puțin mied.

Utgardaloki l-a pus pe paharnic să-i ia cornul.

— E timpul pentru o încercare de forță. Poți ridica o pisică? l-a întrebă pe Thor.

— Ce întrebare e asta? Bineînțeles că pot ridica o pisică.

— Păi, a spus Utgardaloki, am văzut cu toții că nu ești atât de puternic pe cât te credeai. Tinerii de aici, din Utgard, se antrenează ridicându-mi pisica. Trebuie să te avertizez că ești mai mic decât oricare dintre noi, iar pisica mea e o pisică de uriaș, așa că e de înțeles dacă n-o poți ridica.

— Iți voi ridica pisica, a spus Thor.
— Probabil că doarme lângă foc, a spus Utgardaloki. Să mergem la ea.
Pisica dormea, dar s-a trezit când au intrat și a sărit în mijlocul camerei. Era cenușie și mare cât un om, dar Thor era mai puternic decât orice om. A cuprins pisica pe sub burtă și a ridicat-o cu ambele mâini, având de gând s-o ridice deasupra capului. Pisica n-a părut impresionată: și-a arcuit spatele și s-a ridicat, silindu-1 pe Thor să se întindă cât putea el de mult.
Thor n-avea de gând să piardă o întrecere atât de simplă precum ridicarea unei pisici. A tras și s-a forțat și, în cele din urmă, a ridicat de la pământ unul dintre picioarele pisicii.
De undeva, de departe, Thor, Thialfi și Loki au auzit un zgomot ca de stânci care se freacă una de cealaltă: huruitul munților aflați în suferință.
— Destul, a spus Utgardaloki. Nu e vina ta că nu-mi poți ridica pisica, Thor. E o pisică mare, iar tu nu ești decât un sfrijit în comparație cu oricare dintre uriașii noștri, a spus Utgardaloki rânjind.
—Un sfrijit? a spus Thor. Mă pot lua la trântă cu oricare dintre voi...
— După ce-am văzut până acum, a spus Utgardaloki, aș fi o gazdă îngrozitoare dacă te-aș lăsa să te iei la trântă cu un uriaș adevărat. Ai putea fi rănit. Și mi-e teamă că niciunul dintre oamenii mei n-ar lupta cu cineva care n-a putut goli cornul meu de băut, care n-a putut ridica de jos nici măcar pisica familiei mele. Dar o să-ți spun ce putem face. Daca vrei să te iei la trântă, te las să te lupți cu bătrâna mea dădacă.
— Cu dădaca ta?
Thor părea sceptic.
— E drept că-i bătrână. Dar ea m-a învățat să lupt, acum mult timp, și mă îndoiesc c-a uitat. S-a mai ofilit cu vârsta, așa că va fi mai aproape de nivelul tău. E obișnuită să se joace cu copiii.
Apoi, văzând expresia de pe fața lui Thor, a spus:
— Numele ei este Elli și am văzut-o învingând oameni care păreau mai puternici ca tine. Nu fi prea încrezător, Thor.
— Aș prefera să lupt cu un bărbat, a spus Thor. Dar voi lupta cu fosta ta dădacă.
Au trimis după bătrână, care a venit. Era atât de fragilă, de căruntă, de uscată și de ridată, că părea gata să fie luată de o

adiere de vânt. Era tot din neamul uriașilor, dar era doar cu puțin mai înaltă decât Thor. Părul care-i acoperea capul bătrân era firav și subțire. Thor s-a întrebat ce vârstă o fi avut. Părea mai bătrână decât orice ființă pe care o întâlnise vreodată. N-ar fi vrut să-i facă rău.

S-au așezat față în față. Primul care își punea adversarul la pământ câștiga. Thor a împins-o și a tras de ea, încercând s-o urnească, s-o răstoarne, s-o pună la pământ, dar bătrâna parcă era din piatră. L-a privit în tot acest timp cu ochii ei incolori și bătrâni și n-a scos un cuvânt.

Apoi bătrâna s-a întins și l-a atins ușor pe Thor pe picior. El a simțit cum piciorul îi deveni mai nesigur în locul în care îl atinsese și a împins-o și el, dar ea l-a cuprins cu brațele și l-a tras la pământ. El s-a opus cât a putut, dar fără niciun rezultat, și în scurt timp s-a trezit cu un genunchi la pământ…

— Ajunge! a spus Utgardaloki. Am văzut destul, mărețe Thor. N-o poți învinge nici măcar pe bătrâna mea dădacă. Nu cred că vreunul dintre oamenii mei va mai lupta acum cu tine.

Thor s-a uitat la Loki și amândoi s-au uitat la Thialfi. S-au așezat lângă marele foc și uriașii i-au ospătat – mâncarea era bună, iar vinul era mai puțin sărat decât miedul din cornul uriașului –, dar toți trei vorbeau mai puțin decât ar fi vorbit de obicei în timpul unui ospăț.

Cei trei tovarăși erau tăcuți și stânjeniți, umiliți de înfrângerea suferită.

Au părăsit cetatea Utgard în zori, iar regele Utgardaloki însuși i-a condus la plecare.

— Ei bine? a spus Utgardaloki. Cum v-a plăcut la mine acasă?

L-au privit posomorâți.

— Nu prea mult, a spus Thor. Întotdeauna m-am mândrit cu puterea mea, iar acum mă simt ca un nimeni, ca un nimic.

— Credeam că alerg repede, a spus Thialfi.

— Iar eu n-am fost niciodată întrecut la mâncat, a spus Loki.

Au trecut prin porțile care marcau ieșirea din fortăreața lui Utgardaloki.

— Știți ceva, a spus uriașul, nu sunteți niște nimeni. Și nu sunteți niște nimicuri. Sincer, dacă aș fi știut aseară ce știu acum, nu v-aș fi invitat la mine acasă și voi face în așa fel încât să nu mai fiți invitați vreodată. Știți, v-am păcălit cu iluzii.

Călătorii l-au privit pe uriaș, care le-a zâmbit de sus.

— Vi-1 amintiți pe Skrymir? i-a întrebat el.
— Pe uriaș? Desigur.
— Eu am fost. M-am folosit de farmece ca să devin atât de mare și să-mi schimb înfățișarea. Șnurul de la sacii mei cu provizii era legat cu o sârmă de fier care nu putea fi ruptă și putea fi desfăcută doar prin magie. Când m-ai lovit cu ciocanul, Thor, în timp ce mă prefăceam că dorm, am știut că până și cea mai ușoară lovitură de-a ta m-ar fi ucis, așa că m-am folosit de magie pentru a lua un munte și a-1 pune, fără să-l vadă cineva, între ciocan și capul meu. Ia priviți.
În depărtare era un munte în formă de șa, traversat de văi: trei văi pătrate, ultima fiind cea mai adâncă.
— Acesta e muntele pe care l-am folosit, a spus Utgardaloki. Iar văile sunt loviturile tale.
Thor n-a spus nimic, dar buzele i s-au subțiat, nările i s-au lărgit și a simțit furnicături în barba lui roșcată.
Loki a spus:
— Și aseară, la castel? A fost tot o iluzie?
— Bineînțeles. Ai văzut vreodată un foc dezlănțuit care coboară la vale, pârjolind totul în cale? Crezi că poți mânca repede? Niciodată nu vei mânca la fel de repede ca Logi, pentru că Logi e întruparea focului și a devorat mâncarea și jgheabul de lemn, arzându-le. N-am văzut pe nimeni care să mănânce mai repede ca tine.
În ochii verzi ai lui Loki au apărut scântei de mânie și de admirație, căci îi plăcea o farsă reușită în aceeași măsură în care ura să fie păcălit.
Utgardaloki s-a întors spre Thialfi.
— Cât de repede poți gândi, băiete? l-a întrebat. Poți gândi mai repede decât poți alerga?
— Desigur, a spus Thialfi. Să gândesc e lucrul cel mai rapid pe care îl pot face.
— De aceea te-am pus să fugi cu Hugi, care e gândul. Nu contează cât de repede ai fugit – și niciunul dintre noi n-a văzut vreodată pe cineva care să alerge ca tine, Thialfi – nici măcar tu nu poți alerga mai iute ca gândul.
Thialfi n-a spus nimic. A dat să spună ceva, să protesteze sau să mai pună întrebări, când Thor a spus, mârâind încet, ca un tunet ce răsună pe vârful unui munte îndepărtat:
— Și eu? Ce-am făcut de fapt aseară?

Utgardaloki nu mai zâmbea.

— Un miracol, a spus. Ai făcut imposibilul. Nu ți-ai dat seama, dar capătului cornului era băgat în cea mai adâncă parte a mării. Ai băut suficient cât să faci să scadă nivelul oceanului și să stârnești mareea. Din cauza ta, Thor, apa mării se va ridica și va scădea mereu. Am fost ușurat că n-ai mai luat și o a patra înghițitură: ai fi secat oceanul. Pisica pe care ai încercat s-o ridici nu era o pisică. Era Jormungundr, șarpele din Midgard, șarpele care dă ocol centrului lumii. Este imposibil să-l ridici pe șarpele din Midgard, și totuși tu ai făcut-o, și chiar l-ai clintit când i-ai ridicat laba de la pământ. Îți amintești zgomotul care s-a auzit? A fost sunetul scos de pământul care s-a mișcat.

— Și bătrâna? a întrebat Thor. Fosta ta dădacă? Ea cine era?

Vocea îi era foarte blândă, dar ținea în mână mânerul ciocanului, și îl ținea bine.

— Era Elli, bătrânețea. Nimeni nu poate învinge bătrânețea, pentru că, în cele din urmă, ea ne ia pe toți, ne slăbește mai mult și mai mult până când ne închide ochii pe vecie. Pe toți, cu excepția ta, Thor. Te-ai luat la trântă cu bătrânețea și ne-am minunat că ai rămas în picioare, că, până și atunci când te-a biruit, ai căzut doar într-un genunchi. N-am mai văzut niciodată ce-am văzut aseară, Thor. *Niciodată.*

— Iar acum, că v-am văzut puterea, știm cât de neghiobi am fost să vă lăsăm să ajungeți în Utgard. Am de gând să-mi apăr cetatea în viitor, iar felul în care am de gând s-o apăr e să mă asigur că niciunul dintre voi nu mai găsește vreodată cetatea Utgard și nici n-o mai vede din nou și să mă asigur că, indiferent ce va fi în viitor, niciunul dintre voi nu se mai întoarce vreodată.

Thor și-a ridicat ciocanul deasupra capului, dar înainte să apuce să lovească Utgardaloki dispăruse.

— Priviți, a spus Thialfi.

Cetatea dispăruse. Nu mai era nici urmă din cetatea lui Utgardaloki sau din împrejurimile ei. Acum cei trei călători se aflau pe o câmpie pustie, fără urme de viață.

— Să mergem acasă, a spus Loki.

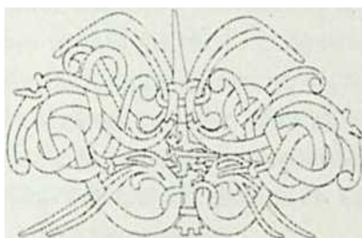
Apoi a continuat:

— Lucrat ca la carte. Iluziile au fost folosite în chip strălucit. Cred că toți am învățat ceva azi.

— Îi voi spune surorii mele că m-am întrecut cu un gând, a spus Thialfi. Îi voi spune lui Roskva cât de bine am alergat.

Dar Thor n-a spus nimic. El se gândea la seara trecută și la felul cum luptase cu bătrânețea, cum băuse marea. Se gândea la șarpele din Midgard.

MERELE NEMURIRII

I

S—a mai întâmplat o dată ca trei călători să exploreze munții pustii de la marginea Jotunheimului, casa uriașilor. De data asta, cei trei erau Thor, Loki și Hoenir. (Hoenir era un zeu bătrân. El le oferise oamenilor darul rațiunii.)

Era greu să găsești de mâncare în acei munți, iar cei trei zei erau flămânzi, tot mai flămânzi.

Au auzit un zgomot – mugetul unor vite îndepărtate – și s-au privit și au rânjit ca niște oameni flămânzi care aveau să mănânce în acea seară. Au ajuns într-o vale înverzită, un loc plin de viață, unde stejarii imenși și brazii înalți se învecinau cu pajiști și ape curgătoare, și acolo au văzut o turmă de vite uriașe, îngrășate de iarba din vale.

Au săpat o groapă, au făcut un foc de lemne în groapă și au sacrificat un bou pe care l-au îngropat în cărbunii încinși, așteptând ca mâncarea să fie gata.

Au destupat groapa, dar carnea era crudă încă și însângerată.

Au aprins din nou focul. S-au pus iarăși pe așteptat. Și de data asta carnea nici măcar nu s-a încălzit de la căldura focului.

— Ați auzit ceva? a întrebat Thor.

— Ce? a spus Hoenir. N-am auzit nimic.

— Eu am auzit, a spus Loki. Ascultați!

Au ascultat, iar sunetul era inconfundabil. Cineva, undeva, râdea de ei, cineva mare și care se distra copios.

Cei trei zei s-au uitat peste tot în jur, dar nu mai era nimeni în vale – doar ei și vitele.

Atunci Loki s-a uitat în sus.

Pe cea mai înaltă ramură a celui mai înalt copac se afla un vultur. Era cel mai mare vultur pe care îl văzuseră vreodată, un vultur uriaș, și el râdea de ei.

— Știi de ce focul nu ne pregătește cina? a întrebat Thor.

— S-ar putea să știu, a spus vulturul. Da’ chiar că păreți flămânzi. De ce nu mâncați carne crudă? Vulturii așa fac. 0 sfâșiem cu ciocurile. Dar voi nu aveți ciocuri, nu-i așa?

— Ne e foame, a spus Hoenir. Ne poți ajuta să ne gătim cina?

— După părerea mea, a spus vulturul, probabil că e vreo magie a focului, care-l lasă fără căldură și putere. Dacă promiteți să-mi dați și mie carne, o să-i redau focului puterea.

— Promitem, a spus Loki. Te poți înfrupta de îndată ce este suficientă carne gătită pentru noi toți.

Vulturul a dat un ocol pajiștii, bătând atât de puternic din aripi, încât cărbunii din groapă s-au însuflețit și s-au aprins, iar zeii au trebuit să se țină unul de altul ca să nu fie luați pe sus, apoi a revenit pe creanga lui.

De data asta au îngropat carnea în groapă cu speranță și au așteptat. Era vară, când soarele aproape că nici nu apune în ținuturile nordice, iar ziua durează la nesfârșit; așa că era toiul nopții, deși părea ziuă, când au deschis groapa și au fost întâmpinați de aroma strașnică a cărnii de vită gătite, fragede și numai bună să-și înfigă cuțitele și dinții în ea.

Când au deschis groapa, vulturul a năvălit și a luat în gheare cele două pulpe din spate ale boului și un omoplat și a început să le sfâșie hămesit cu ciocul. Văzând că mare parte din cină e pe cale să fie devorată, Loki s-a înfuriat și a lovit vulturul cu sulița, sperând să-l forțeze să lase mâncarea furată.

Vulturul a bătut din aripi cu forță, stârnind un vânt atât de puternic, încât aproape că i-a răsturnat pe zei, și a scăpat carnea. Loki n-a avut timp să se bucure de victorie, pentru că, și-a dat el seama, sulița îi rămăsese înfiptă în uriașa pasăre și, când vulturul s-a ridicat în aer, l-a tras după el.

Loki a vrut să dea drumul suliței, dar avea mâinile lipite de ea și nu le putea desprinde.

Pasărea zbura jos, așa că picioarele lui Loki erau târâte prin pietre și pietriș, peste munți și copaci. Fusese folosită magia, iar magia era prea puternică pentru ca Loki s-o poată controla.

— Te rog! a strigat el. Oprește-te! O să-mi smulgi brațele, încălțările îmi sunt deja distruse. O să mă omori!

Vulturul a decolat de pe versantul unui munte și a început să se rotească elegant în aer, doar aerul proaspăt întinzându-se între ei și pământ.

— Poate că te voi ucide, a spus.

— Fac orice ca să mă pui jos! a icnit Loki. Orice vrei. Te rog.

— O vreau, a spus vulturul, pe Idunn. Și vreau merele ei. Merele nemuririi.

Loki atârna în aer. Era cale lungă până jos.

Idunn era căsătorită cu Bragi, zeul poeziei, și era dulce, blândă și bună. Purta cu ea o cutie făcută din lemn de frasin în care avea mere de aur. Atunci când zeii simțeau că începe să-i

atingă bătrânețea, să le albească părul sau să îi doară articulațiile, mergeau la Idunn. Ea își deschide cutia și îi permitea zeului sau zeiței să mănânce un singur măr. În timp ce-l mâncau, ei își recăpătau tinerețea și puterea. Fără merele lui Idunn, zeii n-ar fi fost pe de-a-ntregul zei…

— Nu spui nimic. Cred, a spus vulturul, că o să te târăsc peste niște stânci și peste niște creste de munți. Poate că de data asta o să te bag și prin ceva râuri mai adânci.

— Îți voi aduce merele, a spus Loki. Jur. Doar lasă-mă jos.

Vulturul n-a spus nimic, dar cu o zvâcnire de aripi a început să coboare spre o pajiște verde, de unde se ridica un fuior de fum. A urmat un picaj spre locul unde Thor și Hoenir stăteau cu gurile căscate, privind în sus la ei. Când vulturul a trecut pe deasupra gropii cu foc, Loki și-a dat seama că e în cădere, cu sulița tot în mână, și s-a rostogolit pe iarbă. Cu un țipăt, vulturul a bătut din aripi și s-a ridicat deasupra lor, iar în câteva secunde devenise un mic punct pe cer.

— Mă întreb ce-a mai fost și asta, a spus Thor.

— Cine știe? a spus Loki.

— Ți-am lăsat niște mâncare, a spus Hoenir.

Lui Loki îi pierise pofta de mâncare, lucru pe care prietenii lui l-au pus pe seama zborului.

În drum spre casă nu li s-a mai întâmplat nimic interesant sau ieșit din comun.

II

A doua zi, Idunn trecea prin Asgard, salutându-i pe zei, uitându-se la fețele lor ca să vadă dacă începuse vreunul să îmbătrânească. A trecut pe lângă Loki. De obicei, Loki o ignora, dar în acea dimineață i-a zâmbit și a salutat-o.

— Idunn! Mă bucur să te văd! Simt că îmbătrânesc, i-a spus. Trebuie să mănânc un măr de-al tău.

— Nu pari să îmbătrânești, a spus ea.

— Mă străduiesc să ascund asta, a spus Loki. Au! Mă doare spatele. Bătrânețea e ceva îngrozitor, Idunn.

Idunn a deschis cutia din lemn de frasin și i-a dat lui Loki un măr de aur.

L-a înfulecat cu entuziasm, devorându-1 cu tot cu semințe. Apoi s-a strâmbat.

— O, zei, a spus. Credeam că ai niște mere... cum să spun... mai bune de-atât.

— Ce ciudat să spui așa ceva, a zis Idunn.

Niciodată merele ei nu mai avuseseră parte de o astfel de primire. De obicei zeii nu conteneau să vorbească despre perfecțiunea aromei și despre cât de bine era să se simtă din nou tineri.

— Loki, sunt merele zeilor. Merele nemuririi.

Loki n-a părut convins.

— Tot ce se poate, a spus el. Dar eu am văzut niște mere în pădure care erau mai bune din toate punctele de vedere decât merele tale. Arătau mai frumos, miroseau mai bine, aveau un gust mai bun decât acestea. Cred că erau tot mere ale nemuririi. Poate că e o nemurire mai bună decât a ta.

A urmărit cum expresiile se succedau pe fața lui Idunn – neîncredere, nedumerire și îngrijorare.

— Acestea sunt singurele mere de felul ăsta care există, a spus ea.

Loki a ridicat din umeri.

— Eu îți spun doar ce-am văzut, a zis.

Idunn a început să meargă alături de el.

— Unde se găsesc aceste mere? l-a întrebat.

— Într-acolo. Nu prea știu cum ți-aș putea spune cum să ajungi, dar te-aș putea conduce prin pădure. Nu e departe.

Ea a dat din cap.

— Dar când o să vedem mărul, a spus Loki, cum vom compara merele alea cu cele din cutia ta din Asgard? Adică, eu aș putea spune că sunt mai bune decât merele tale, iar tu ai zice „Prostii, Loki, astea sunt mere pădurețe în comparație cu merele mele“ și cum mai aflăm adevărul?

— Nu fi prost, a spus Idunn. O să aduc și merele mele. O să le comparăm.

— O, a spus Loki. Ce idee deșteaptă! În regulă, atunci. Să mergem.

A condus-o prin pădure, iar Idunn ținea strâns cutia în care se aflau merele nemuririi.

După o jumătate de oră de mers pe jos, Idunn a spus:

— Loki, încep să cred că nu mai există un alt măr.

— E nepoliticos să spui asta și jignitor, a zis Loki. Mărul e chiar în vârful dealului de colo.

Au urcat spre vârful dealului.

— Nu este niciun măr aici, a spus Idunn. Doar bradul acela înalt, în care stă un vultur.

— E un vultur? a întrebat Loki. E foarte mare.

Ca și când i-ar fi auzit, vulturul și-a întins aripile și a coborât din brad.

— Nu sunt un vultur, a spus vulturul, ci uriașul Thiazi prefăcut în vultur, și sunt aici ca s-o răpesc pe frumoasa Idunn. Vei fi tovarășa fiicei mele, Skadi. Și poate că vei ajunge să mă iubești. Dar, oricum ar sta lucrurile, s-a zis cu timpul și cu nemurirea pentru zeii din Asgard. Am zis! Thiazi a vorbit!

A înșfăcat-o pe Idunn cu o gheară și cutia cu mere cu cealaltă, s-a ridicat în aer deasupra Asgardului și dus a fost.

— Deci ăsta mi-era, și-a spus Loki. Am știut eu că nu era un simplu vultur.

Și s-a îndreptat spre casă, sperând că nimeni nu va observa că Idunn și merele ei au dispărut sau că, dacă cineva își va da seama, va trece un timp până să se facă legătura între dispariția ei și faptul că Loki o dusese în pădure.

III

—Ai fost ultimul care a văzut-o, a spus Thor frecându-și încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

— Nu, nu-i adevărat, a spus Loki. De ce-ai spune una ca asta?

— Și n-ai îmbătrânit la fel ca noi, restul, a spus Thor.

— Sunt bătrân, dar am noroc, a spus Loki. Mă țin bine.

Thor a mârâit, deloc convins. Barba lui roșcată era acum albă ca zăpada, cu câteva fire de păr portocaliu-deschis, ca un foc mândru din care n-a mai rămas decât cenușa albă.

— Mai trage-i una, a spus Freya.

Părul ei era lung și cărunt, iar ridurile ei erau adânci, săpate de griji. Era încă frumoasă, dar era frumusețea unei bătrâne, nu a unei tinere cu părul auriu.

— Știe unde e Idunn. Și știe și unde sunt merele.

Încă avea la gât colierul piticilor Brising, dar acum era mat și pătat, lipsit de strălucire.

Odin, tatăl zeilor, își ținea toiagul noduros cu degetele lui artritice, strâmbe, cu vene proeminente. Vocea lui, de obicei bubuitoare și poruncitoare, era acum spartă și ștearsă.

— Nu-l lovi, Thor, a zis el cu o voce de bătrân.

— Vezi? Am știut că măcar tu vei asculta de glasul rațiunii, tată, a spus Loki. N-am avut nimic de-a face cu asta! De ce-ar fi plecat Idunn cu mine? Nici măcar nu mă plăcea!

— Nu-l lovi, a repetat Odin, și s-a holbat la Loki cu ochiul lui bun, devenit albicios, ca de boală. Vreau să fie întreg și nevătămat când va fi torturat. Acum se întețește focul, se ascut lamele și se adună pietrele. Om fi noi bătrâni, dar încă putem tortura și ucide ca atunci când eram în floarea vârstei și aveam merele lui Idunn să ne țină tineri.

Mirosul de cărbune ars i-a pătruns lui Loki în nări.

— Dacă… a spus el, dacă reușesc să aflu ce s-a întâmplat cu Idunn și dacă reușesc cumva s-o aduc pe ea și merele ei înapoi în Asgard, am putea uita de tortură și moarte?

— E singura ta șansă să rămâi în viață, a spus Odin, cu o voce atât de bătrânicioasă și de hârșâită, încât Loki nu și-a putut da seama dacă era vocea unui bătrân sau a unei bătrâne. Adu-o înapoi în Asgard pe Idunn. Și merele nemuririi.

Loki a dat din cap.

— Desfaceți-mi lanțurile, le-a spus. Voi face întocmai. Dar o să am nevoie de mantia din pene de șoim a Freyei.

— Mantia mea? a întrebat Freya.

— Mă tem că da.

Freya s-a îndepărtat țeapănă și s-a întors cu o mantie acoperită cu pene de șoim. Lanțurile lui Loki au fost desfăcute, iar el și-a întins mâna după mantie.

— Să nu-ți închipui că-ți poți lua zborul pur și simplu și să nu te mai întorci – a spus Thor mângâindu-și barba sură cu subînțeles. Oi fi bătrân acum, a spus el, dar, dacă nu te întorci, bătrân cum sunt, te voi vâna oriunde te-ai ascunde și ciocanul meu îți va aduce moartea. Căci încă sunt Thor! Și încă sunt puternic!

— Încă ești extrem de enervant, a spus Loki. Mai lasă vorba și folosește-ți puterea pentru a face o grămadă de așchii dincolo de zidurile Asgardului. O grămadă enormă de așchii. Va trebui să tai mulți copaci și să-i ciopleşti în așchii subțiri. Voi avea nevoie de o grămadă lungă și înaltă, de-a lungul zidului, așa că te poți apuca de pe-acum.

Apoi Loki s-a înfășurat în mantie și, prefăcut în șoim, a bătut din aripi și s-a ridicat, chiar mai repede decât un vultur, și dus a

fost, spre miazănoapte, spre ținuturile uriașilor gheții.

IV

Loki, prefăcut în șoim, a zburat fără oprire până când, tocmai pe pământurile uriașilor gheții, a ajuns la fortăreața uriașului Thiazi și s-a cocoțat pe acoperișul înalt, observând tot ce se întâmpla dedesubt.

L-a privit pe Thiazi, în chip de uriaș, ieșind din turn și îndreptându-se spre o barcă cu vâsle, mai mari decât cea mai mare balenă. Thiazi a tras barca de pe mal în apele reci ale oceanului nordic și a început să vâslească făcând mișcări ample. În scurt timp nu s-a mai văzut.

Apoi Loki, prefăcut în șoim, a zburat spre turn, scrutând fiecare fereastră din zbor. În cea mai îndepărtată încăpere, printr-o fereastră cu gratii, a văzut-o pe Idunn, care stătea și plângea, și s-a prins de bare.

— Încetează cu plânsul! i-a spus el. Sunt Loki și am venit să te salvez!

Idunn s-a încruntat la el cu ochii roșii de plâns.

— Ești pricina necazurilor mele, a spus ea.

— Tot ce se poate. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Acela era Loki de ieri. Loki de azi e aici ca să te salveze și să te ducă acasă.

— Cum? a întrebat ea.

— Ai merele la tine?

— Sunt zeița din Aesir, i-a spus ea. Unde mă aflu eu, se află și merele.

I-a arătat cutia cu mere.

— Atunci e simplu, a spus Loki. Închide ochii.

Ea a închis ochii, iar el a transformat-o într-o alună în coajă acoperită încă de pieliță. Loki a luat aluna în gheare, a sărit printre gratiile ferestrei și a pornit spre casă.

Thiazi nu a avut noroc la pescuit. Peștele n-a mușcat. S-a hotărât că era mai bine să-și petreacă timpul în turn, făcându-i curte lui Idunn. Putea s-o necăjească spunându-i că, de când ea și merele ei dispăruseră, toți zeii erau firavi și uscați – le curgeau balele, erau decrepiți, niște epave tremurânde, înceți la minte și infirmi la cap și la trup. A vâslit spre casă și s-a dus fuguța în camera lui Idunn.

Era goală.

Thiazi a văzut pe jos o pană de șoim și a știut imediat unde era Idunn și cine o luase.

S-a năpustit spre cer prefăcut într-un vultur și mai mare ca înainte și, bătând din aripi, a zburat cu viteză spre Asgard.

Lumea se deplasa sub el. Vântul sufla pe lângă el. A zburat și mai iute, atât de iute, încât aerul a bubuit în urma lui.

Thiazi a zburat mai departe. A părăsit tărâmul uriașilor și a pătruns pe tărâmul zeilor. Când a zărit un șoim în fața lui, Thiazi a scos un țipăt de furie și a mărit viteza.

Zeii din Asgard au auzit țipătul și zbaterea de aripi și s-au îndreptat spre zidurile înalte ca să vadă ce se întâmplă. Au văzut micul șoim venind spre ei, cu vulturul imens pe urmele lui. Șoimul era foarte aproape…

— Acum? a întrebat Thor.

— Acum, a spus Freya.

Thor a aprins așchiile de lemn. A durat o secundă până să se aprindă – o secundă suficient de lungă ca șoimul să zboare peste ele și să intre în castel, și apoi, cu zgomot, au izbucnit în flăcări. A fost ca o erupție, o pălălaie mai înaltă ca zidurile Asgardului însuși: terifiantă și inimaginabil de fierbinte.

Thiazi, în chip de vultur, n-a putut să se oprească, nu și-a putut încetini zborul, n-a putut schimba direcția. A plonjat direct în flăcări. Penele uriașului au luat foc, vârfurile aripilor au ars și, rămas un vultur golaș, a căzut prăbușindu-se cu un pocnet și o bufnitură care a zguduit cetatea zeilor.

Ars, amețit, uimit, vulturul golaș nu le-a pus probleme nici măcar zeilor bătrâni. Era deja rănit înainte să apuce să se transforme și, chiar când se preschimba din pasăre în uriaș, o lovitură de ciocan de-a lui Thor a pus capăt zilelor lui Thiazi.

V

Idunn s-a bucurat să-și revadă soțul. Zeii au mâncat din merele nemuririi și și-au recăpătat tinerețea. Loki spera că problema se rezolvase.

N-a fost așa. Fiica lui Thiazi, Skadi, și-a pus armura, și-a luat armele și a venit în Asgard să-și răzbune tatăl.

— Tatăl meu însemna totul pentru mine, a spus ea. Voi l-ați omorât. Moartea lui mi-a adus numai lacrimi și durere în viață.

Nu mai am nicio bucurie. Sunt aici să mă răzbun și să fiu despăgubită.

Zeii din tribul Aesir și Skadi s-au târguit pentru despăgubire. Pe vremea aceea, orice viață avea un preț, iar viața lui Thiazi avea un preț foarte ridicat. La încheierea negocierilor, zeii și Skadi au convenit ca ea să fie răsplătită pentru moartea tatălui ei în trei moduri.

În primul rând, urma să primească un soț care să ia locul tatălui mort. (A fost limpede pentru toți zeii și zeițele că Skadi pusese ochii pe Balder, cel mai frumos dintre zei. Ea i-a făcut cu ochiul și s-a holbat la el întruna, până când Balder a întors privirea, roșind jenat.)

În al doilea rând, zeii trebuiau s-o facă să râdă din nou, pentru că ea nu mai zâmbise sau râsese de când tatăl ei fusese ucis.

Și, în ultimul rând, zeii trebuiau să facă în așa fel încât tatăl ei să nu fie uitat niciodată.

Zeii au lăsat-o să-și aleagă un soț dintre ei, dar au avut o singură condiție: i-au spus că nu-și putea alege soțul după chip. Zeii bărbați urmau să stea cu toții în spatele unei cortine, doar cu picioarele la vedere. Skadi trebuia să-și aleagă soțul după picioare.

Unul câte unul zeii au trecut în spatele cortinei, iar Skadi s-a uitat la picioarele lor.

— Picioare urâte, spunea ea în fața fiecărei perechi de picioare care-i trecea prin față.

Apoi s-a oprit și a exclamat cu încântare:

— Acestea sunt picioarele viitorului meu soț! a spus ea. Sunt cele mai frumoase picioare! Trebuie să fie picioarele lui Balder – Balder n-are cum să aibă ceva urât.

Și, chiar dacă Balder era într-adevăr frumos, picioarele alese de ea, a descoperit Skadi când cortina s-a ridicat, îi aparțineau lui Njord, zeul carelor, tatăl lui Frey și al Freyei.

Ea s-a măritat cu el fără să mai stea pe gânduri. La nunta care a urmat, fața ei era cea mai tristă pe care o văzuse vreodată vreun membru al tribului Aesir.

Thor l-a înghiontit pe Loki.

— Haide, a spus el. Fă-o să râdă. Doar e vina ta.

— Vorbești serios? a oftat Loki.

Thor a dat din cap și și-a mângâiat cu subînțeles mânerul ciocanului.

Loki a clătinat din cap. Apoi a ieșit afară, la țarcurile unde erau ținute animalele, și s-a întors la petrecere cu un țap mare, extrem de nervos. Loki l-a enervat și mai mult pe țap când i-a legat strâns barba cu o funie.

Apoi Loki și-a legat celălalt capăt al funiei de părțile rușinoase.

A tras de funie cu mâna. Țapul a țipat, simțind cum e tras în mod dureros de barbă, și s-a smucit. Funia l-a tras cu putere pe Loki de părțile rușinoase. Loki a țipat și a apucat frânghia din nou, smucind-o la rândul lui.

Zeii au râs. Nu era greu să-i faci pe zei să râdă, dar acesta era lucrul cel mai comic pe care îl văzuseră de multă vreme. Au pus pariuri ce se va rupe mai întâi, barba țapului sau părțile rușinoase ale lui Loki. Și-au bătut joc de Loki pentru că țipa.

— Ca o vulpe care se jeluiește noaptea! a exclamat Balder, înăbușindu-și râsul.

— Loki face ca un copil care orăcăie! a chicotit fratelui lui Balder, Hod, care era orb, dar râdea de fiecare dată când Loki țipa.

Skadi nu râdea, deși umbra unui zâmbet a început să i se zărească la colțurile gurii. De fiecare dată când țapul țipa sau Loki se jelea ca un copil rănit, zâmbetul ei devenea tot mai larg.

Loki trăgea de funie. Țapul trăgea și el. Loki țipa și smucea de funie. Țapul scâncea și la rândul lui trăgea și mai tare.

Funia s-a rupt.

Loki a zburat prin aer, ținându-se de vintre, și a aterizat tocmai în poala lui Skadi, scâncind distrus.

Râsul lui Skadi a răsunat ca vuietul unei avalanșe de pe tărâmul munților. A râs la fel de tare ca un ghețar care se rupe. A râs atât de mult și atât de tare, încât i-au dat lacrimile de râs și, în timp ce râdea, pentru prima dată a întins brațul și l-a strâns de mâna pe noul ei soț, Njord.

Loki s-a dat jos din poala ei și s-a îndepărtat târându-se, cu mâinile între picioare, uitându-se supărat la toți zeii și zeițele, care râdeau și mai tare.

— S-a rezolvat, așadar, i-a spus Odin, tatăl suprem, lui Skadi, fiica uriașului, când nunta s-a încheiat. Sau aproape s-a rezolvat.

I-a făcut semn lui Skadi să-l urmeze în noapte și cei doi au ieșit împreună, cu noul ei soț alături. În afară de rugul funerar pe care zeii îl făcuseră pentru rămășițele uriașului, mai erau

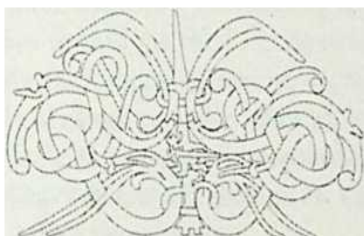
două sfere uriașe, pline de lumină.

— Aceste sfere, i-a spus Odin lui Skadi, au fost ochii tatălui tău.

Tatăl suprem a luat cei doi ochi și i-a aruncat în sus, pe cerul întunecat, unde au luminat și au scânteiat împreună, unul lângă altul.

Priviți cerul, noaptea, în toiul iernii. O să vedeți acolo două stele identice, strălucind una lângă cealaltă. Aceia sunt ochii lui Thiazi. Sclipesc și astăzi.

POVESTEA LUI GERD
ȘI A LUI FREY

I

Frey, fratele Freyei, era cel mai puternic din tribul Vanir.

Era frumos și nobil, războinic și crai, dar ceva lipsea din viața lui și nu știa ce.

Muritorii din Midgard îl venerau pe Frey. El crease anotimpurile, spuneau ei. Frey făcea câmpurile fertile și scotea viață din pământul mort. Oamenii i se închinau și îl iubeau, dar asta nu umplea golul pe care îl simțea.

Frey și-a evaluat bunurile:

Avea o sabie atât de puternică și nemaipomenită, încât lupta singură. Dar asta nu îl mulțumea pe Frey.

Îl avea pe Gullinbursti, mistrețul cu păr auriu, creat de piticul Brokk și de fratele lui, Eitri. Gullinbursti trăgea carul lui Frey. Putea alerga prin aer și pe deasupra apelor, alerga mai repede ca orice cal și alerga chiar și prin cea mai neagră noapte, căci perii lui aurii străluceau cu putere. Dar Gullinbursti nu-l mulțumea pe Frey.

O avea pe *Skidblodnir,* corabia făcută pentru el de către cei trei pitici cunoscuți drept fiii lui Ivaldi. Nu era cea mai mare corabie din lume (cea mai mare era *Naglfar*, Corabia Morții, făcută din unghiile netăiate ale morților), dar pe ea încăpea tot tribul Aesir. Când *Skidbladnir* ridica pânzele, vânturile erau întotdeauna de ajutor și îi ducea oriunde aveau de treabă. Chiar dacă era a doua cea mai mare corabie din câte existaseră vreodată și pe ea încăpeau toți membrii tribului Aesir, Frey o putea împături pe *Skidbladnir* ca pe o cârpă și o putea băga în sacul lui. Era cea mai bună dintre toate navele. Dar *Skidbladnir* nu-l mulțumea.

Locuia în cel mai frumos loc după Asgard. Se numea Alfheim, casa elfilor luminii, unde era întotdeauna primit și recunoscut drept suveran. Nicăieri nu era ca în Alfheim și totuși asta nu-l mulțumea.

Servitorul lui Frey, Skirnir, era un elf al luminii. Era cel mai bun servitor, înțelept și cu pielea albă.

Frey i-a poruncit lui Skirnir să-l înhame pe Gullinbursti și au pornit împreună spre Asgard.

Când au ajuns în Asgard, au luat-o spre Valhalla, marele palat al celor uciși. În Valhalla lui Odin trăiau einherjarii, luptătorii singuratici – toți cei care muriseră vitejește în luptă de la începutul timpului. Sufletele lor erau luate de pe câmpurile de

luptă de către walkirii, războinicele însărcinate de Odin să aducă sufletele celor uciși în luptă, la locul recompensei finale.

— Trebuie că sunt mulți, a spus Skirnir, care nu mai fusese acolo.

— Sunt, i-a spus Frey. Dar mai trebuie să vină. Și va fi nevoie de și mai mulți când vom lupta cu lupul.

Pe măsură ce se apropiau de câmpiile din jurul Valhallei au auzit zgomot de bătălie; zăngănitul metalului ce se lovește de metal, sunetul înfundat al metalului care pătrunde în carne.

Când s-au uitat, au văzut luptători puternici de toate vârstele și de peste tot, antrenați în luptă, îmbrăcați în echipament de război, luptând din greu. În scurt timp, jumătate dintre bărbați zăceau morți în iarbă.

— Destul, a răsunat o voce. Lupta s-a terminat pe ziua de azi!

Atunci, cei care mai erau în picioare i-au ajutat pe morți să se ridice. Rănile li s-au vindecat sub privirile lui Frey și Skirnir, și au încălecat. Toți soldații care luptaseră, indiferent dacă câștigaseră sau pierduseră, au plecat acasă, în Valhalla, palatul morților viteji.

Valhalla era un palat enorm. Avea 540 de uși, și pe fiecare ușă puteau intra 800 de războinici umăr la umăr. Găzduia mai mulți oameni decât își putea imagina cineva.

În palat, războinicii au întâmpinat cu urale începerea ospățului. Mâncau carne de mistreț scoasă dintr-un ceaun enorm. Era carnea mistrețului Saerimnir: în fiecare seară se ospătau din carnea mistrețului și în fiecare dimineață monstruoasa fiară învia, gata să fie ucisă spre seară și să-și dea viața și carnea pentru a-i hrăni pe vitejii morți. Nu conta câți erau, carnea era întotdeauna suficientă.

Li s-a adus să bea mied.

— Atâta mied pentru atâția războinici, a spus Skirnir.

— De unde vine?

— De la o capră pe nume Heidrun, i-a spus Frey. Ea stă deasupra Valhallei și mănâncă frunzele unui copac numit Lerad, care e o ramură a lui Yggdrasil, arborele lumii. Din ugerul ei curge cel mai bun mied. Niciun războinic nu va fi vreodată însetat.

S-au îndreptat spre masa mare unde stătea Odin. Acesta avea în față un castron cu carne, dar nu mânca. Din când în când, înfigea cuțitul în câte-o bucată de carne și o arunca pe jos,

pentru unul din lupii lui, Geri și Freki.

Doi corbi stăteau pe umerii lui Odin, iar el le dădea și lor resturi de carne, în timp ce-i șopteau la ureche vești despre ce se întâmplase prin locuri îndepărtate.

— El nu mănâncă, a șoptit Skirnir.

— N-are nevoie, a spus Frey. Bea. Are nevoie numai de vin, de nimic altceva. Haide. Am terminat aici.

— De ce am venit aici? a întrebat Skirnir în timp ce ieșeau pe una dintre cele 540 de uși ale Valhallei.

— Pentru că am vrut să mă asigur că Odin e aici în Valhalla, cu războinicii, și nu acasă la el, pe Hlidskjalf, punctul de observație.

Au intrat în palatul lui Odin.

— Așteaptă aici, a spus Frey.

Frey a înaintat singur și s-a cățărat pe Hlidskjalf, tronul de unde Odin putea vedea tot ce se întâmpla în cele nouă lumi.

Frey și-a îndreptat privirea asupra lumilor. A privit spre miazăzi, spre răsărit și spre apus și n-a văzut lucrul pe care îl căuta.

Și apoi a privit spre miazănoapte și a văzut lucrul care-i lipsea.

Skirnir aștepta la ușă când stăpânul lui a ieșit. Frey afișa o expresie pe care Skirnir n-o văzuse niciodată și s-a înfricoșat.

Au plecat fără să scoată o vorbă.

II

Frey a condus înapoi, acasă la tatăl său, carul tras de Gullinbursti. Odată ajunși, Frey n-a vorbit cu nimeni, nici cu tatăl său, Njord, protectorul tuturor celor care străbat mările, nici cu mama lui vitregă, Skadi, stăpâna munților. S-a dus în camerele sale, negru la față ca noaptea, și a rămas acolo.

În a treia zi, Njord a trimis după Skirnir.

— Frey e aici de trei zile și trei nopți, a spus Njord. Nici n-a mâncat, nici n-a băut.

— Așa e, a spus Skirnir.

— Ce-am făcut să-l mâniem așa? a întrebat Njord. Fiul meu, care era blând și găsea mereu cuvinte înțelepte și pline de alinare, acum nu spune nimic, doar se uita la noi cu furie. Ce-am făcut să-l supărăm așa?

— Nu știu, a spus Skirnir.

— Atunci, a spus Njord, trebuie să mergi la el și să-l întrebi ce se întâmplă. Intreabă-l de ce e atât de supărat, încât nu vorbește cu niciunul dintre noi.

— Aș prefera să nu fac asta, a spus Skirnir. Dar nu te pot refuza, stăpâne. E într-o dispoziție ciudată, mohorâtă, încât mă tem de ce mi-ar putea face dacă-l întreb.

— Întreabă-l, a spus Njord. Și fă tot ce poți pentru el. E stăpânul tău.

Skirnir, elful luminii, s-a dus la locul de unde Frey privea marea. Frey era întunecat și supărat, iar Skirnir s-a apropiat cu teamă.

— Frey? a spus Skirnir.

Frey n-a spus nimic.

— Frey? Ce s-a întâmplat? Ești nervos. Sau ești abătut. S-a întâmplat ceva. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă cu tine.

— Sunt pedepsit, a spus Frey, iar vocea lui a răsunat goală și îndepărtată. M-am dus la scaunul sacru al tatălui suprem și am privit spre lume. Pentru aroganța de-a crede că am dreptul să mă aflu în punctul acela de observație, șansa de-a fi fericit mi-a fost răpită pentru totdeauna. Am plătit pentru nelegiuirea mea și încă plătesc.

— Stăpâne, a spus Skirnir, ce-ai văzut?

Frey n-a zis nimic, iar Skirnir a crezut că s-a scufundat la loc într-o tăcere plină de neliniște. Dar, după un timp, el a spus:

— M-am uitat spre miazănoapte. Acolo am văzut o locuință, o casă splendidă. Și o femeie care mergea spre casă. N-am mai văzut o femeie ca ea. Niciuna care să arate ca ea. Niciuna care să se miște ca ea. Când și-a ridicat mâinile ca să deschidă ușa casei, lumina i-a alunecat pe brațe și aerul și parcă și marea s-au luminat și, pentru că ea există, întreaga lume e un loc mai luminos și mai frumos. Și apoi am întors privirea și n-am mai văzut-o, iar lumea mea a devenit un loc întunecat, fără speranță și gol.

— Cine e? a întrebat Skirnir.

— E din neamul uriașilor. Tatăl ei este Gymir, uriașul pământului, iar mama ei e o uriașă a munților, Aurboda.

— Și are un nume această frumoasă creatură?

— Numele ei e Gerd.

Frey a tăcut din nou.

Skirnir a spus:

— Tatăl tău e îngrijorat pentru tine. Cu toții suntem îngrijorați. Pot să fac ceva?

— Dacă ai merge să-i ceri mâna, ți-aș da orice. Nu pot trăi fără ea. Adu-mi-o, să fie soția mea, orice ar spune tatăl ei. Te voi plăti regește.

— Îmi ceri mult, stăpâne, a spus Skirnir.

— Îți voi da orice, a spus Frey înflăcărat și s-a înfiorat.

Skirnir a dat din cap.

— Așa voi face, stăpâne.

A stat puțin pe gânduri.

— Frey, pot să mă uit la sabia ta?

Frey a scos sabia și l-a lăsat pe Skirnir s-o examineze.

— Nu mai există nicio sabie ca asta. Luptă singură, fără s-o ții în mână. Te protejează întotdeauna. Nicio altă sabie, indiferent cât de puternică, nu poate trece de ea. Se spune că sabia asta ar izbândi chiar și împotriva săbiei de foc a lui Surtr, demonul focului.

Skirnir a ridicat din umeri.

— Este o sabie frumoasă. Dacă vrei să ți-o aduc pe Gerd, sabia asta va fi simbria mea.

Frey a încuviințat din cap. El i-a dat lui Skirnir sabia și cal de călărit.

Skirnir a mers spre miazănoapte până a ajuns la casa lui Gymir. A fost primit ca oaspete și a explicat cine era și cine l-a trimis. I-a povestit frumoasei Gerd despre stăpânul lui, Frey.

— E cel mai frumos dintre zei, i-a spus. Este stăpânul ploii și al vremii și al soarelui și le dă oamenilor din Midgard recolte bogate și zile și nopți liniștite. El veghează asupra prosperității și abundenței omenirii. Toți oamenii îl iubesc și i se închină.

I-a povestit lui Gerd despre frumusețea lui Frey și despre puterea lui. I-a povestit despre înțelepciunea lui Frey. Iar la urmă i-a povestit despre dragostea pe care Frey i-o purta, despre cum fusese vrăjit la vederea ei și cum nu mai voia să mănânce, să doarmă, să bea sau să vorbească până când ea nu va fi de acord să-i fie mireasă.

Gerd a zâmbit, iar ochii îi străluceau de bucurie.

— Spune-i că accept, a zis ea. Mă voi întâlni cu el pe insula Barri pentru nuntă, peste nouă zile. Du-te și spune-i.

Skirnir s-a întors la Njord.

Înainte să apuce măcar să descalece, Frey și-a făcut apariția, chiar mai livid decât fusese la plecarea lui.

— Ce vești ai? a întrebat el. Să mă bucur sau să fiu cuprins de disperare?

— Se va mărita cu tine peste nouă zile, pe insula Barri, a spus Skirnir.

Frey s-a uitat la servitorul lui fără bucurie.

— Serile fără ea durează o veșnicie, a spus el. O noapte e tare lungă. Două nopți sunt și mai lungi. Cum o să rezist trei nopți? Patru zile îmi par cât o lună, iar tu te aștepți să aștept nouă zile?

Skirnir și-a privit stăpânul cu milă.

Nouă zile mai târziu, pe insula Barri, Frey și Gerd s-au întâlnit pentru prima dată și s-au căsătorit pe un câmp de orz ce se unduia în bătaia vântului. Ea era la fel de frumoasă ca în visele lui, atingerea ei la fel de plăcută, iar sărutul la fel de dulce precum sperase. Nunta lor a fost binecuvântată și se spune că fiul lor, Fjolnir, a devenit primul rege al Suediei. (Avea să se înece într-un cazan cu mied într-o noapte, pe când căuta pe întuneric un loc unde să se ușureze.)

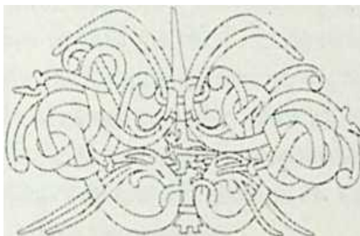
Skirnir a luat sabia care-i fusese oferită, sabia lui Frey care lupta singură, și s-a întors cu ea la Alfheim.

Frumoasa Gerd a umplut golul din viața lui Frey și gaura din inima lui. Frey n-a simțit niciun regret pentru sabie și nu și-a luat alta. Când s-a luptat cu uriașul Beli, el l-a ucis cu un corn de cerb. Frey era atât de puternic, încât putea ucide un uriaș cu mâinile goale.

Chiar și așa, n-ar fi trebuit să renunțe la sabie.

Ragnarokul se apropie. Când cerul se va rupe în două, iar puterile întunecate din Muspell vor mărșălui la război, Frey va dori să mai aibă sabia.

PARTIDA DE PESCUIT A LUI HYMIR ȘI THOR

Zeii au ajuns în palatul imens al lui Aegir de la malul mării.

— Am venit, a zis Thor, care era liderul expediției. Organizează-ne o petrecere!

Aegir era cel mai mare dintre uriașii mării. Soția lui era Ran, în a cărei plasă de pescuit se strâng cei care se îneacă în mare. Cele nouă fiice ale lui sunt valurile mării.

Aegir n-avea niciun chef să-i hrănească pe zei, dar nici nu voia să lupte cu ei. L-a privit pe Thor în ochi și a spus:

— Vă voi organiza un banchet și va fi cel mai tare ospăț la care veți fi participat vreodată. Servitorul meu, Fimafeng, vă va servi pe fiecare cu sârg și vă va aduce atâta mâncare cât puteți băga în burtă și atâta bere cât puteți bea. Cu o singură condiție: organizez ospățul, dar mai întâi trebuie să-mi aduceți un ceaun suficient de mare în care să prepar berea pentru toți. Sunteți foarte mulți și nesățioși.

Aegir știa foarte bine că zeii nu aveau un asemenea ceaun. Și, fără ceaun, el nu mai trebuia să organizeze ospățul.

Thor s-a sfătuit cu ceilalți zei, dar toți pe care i-a întrebat au fost de părere că un astfel de ceaun nu exista. În cele din urmă, l-a întrebat pe Tyr, zeul luptei, zeul războiului. Tyr s-a scărpinat în barbă cu mâna stângă, singura lui mână.

— La marginea mării lumii, a spus el, trăiește regele uriaș Hymir. El are un ceaun adânc de cinci kilometri. E cel mai mare ceaun care a existat vreodată.

— Ești sigur? a întrebat Thor.

Tyr a dat din cap.

— Hymir e tatăl meu vitreg. E căsătorit cu mama mea, a spus el. Ea este uriașă. Am văzut ceaunul cu ochii mei. Și, ca fiu al mamei mele, voi fi bine-venit acasă la Hymir.

Tyr și Thor s-au suit în carul lui Thor, tras de țapii Mârâilă și Scrâșnilă, și au călătorit rapid spre imensa cetate a lui Hymir. Thor a legat țapii de un copac, iar cei doi au intrat.

În bucătărie se afla o uriașă care tăia niște cepe cât niște bolovani și niște verze de mărimea unor bărci. Thor nu s-a putut abține să nu se holbeze: bătrâna avea nouă sute de capete, fiecare mai urât și mai îngrozitor decât celălalt. A făcut un pas înapoi. Tyr nu dădea semne de teamă. Tyr a strigat:

— Salutare, bunico! Am venit să vedem dacă putem împrumuta ceaunul lui Hymir ca să facem bere.

— Micuților! Am crezut că sunteți șoareci, a spus bunica lui Tyr, iar vorbele ei au răsunat ca o mulțime care strigă. Dar nu cu mine trebuie să vorbești, nepoate. Trebuie să vorbești cu mama ta.

A strigat:

— Avem oaspeți! Fiul tău e aici, cu un prieten.

În scurtă vreme a intrat o altă uriașă. Era soția lui Hymir, mama lui Tyr, îmbrăcată în haine aurite și, pe cât era soacra ei de urâtă, pe-atât era ea de frumoasă; adusese două dintre cele mai mici degetare de-ale uriașilor, pe care le umpluse cu bere. Thor și Tyr au luat degetarele, mari cât niște cupe, și au băut berea cu poftă.

Era o bere excelentă.

Uriașa l-a întrebat pe Thor cum îl cheamă. Thor era gata să-i răspundă, dar, înainte să apuce, Tyr a spus:

— Numele lui e Veor, mamă. E prietenul meu. Și un dușman al dușmanilor lui Hymir și al uriașilor.

S-a auzit un huruit îndepărtat, ca un tunet care bubuie în crestele munților sau ca niște munți care se prăbușesc sau ca niște valuri uriașe care se izbesc de mal, iar pământul s-a cutremurat la fiecare huruitură.

— Se întoarce soțul meu acasă, a spus uriașa. Îi aud pașii blânzi în depărtare.

Huruitul a devenit mai clar și părea să se apropie cu repeziciune.

— Soțul meu e adesea prost dispus când vine acasă, mânios și sumbru. Își tratează oaspeții cu dispreț, i-a avertizat uriașa. Ce-ar fi să vă ascundeți sub ceainicul acela și să rămâneți acolo până când o să fie suficient de vesel ca să puteți ieși?

I-a ascuns pe podeaua bucătăriei sub un ceainic, unde era tare întuneric.

Pământul s-a cutremurat, o ușă s-a trântit, iar Thor și Tyr au știut că Hymir trebuie să fi sosit acasă. Au auzit-o pe uriașă spunându-i soțului ei că aveau musafiri, fiul ei și un prieten, și că trebuia să se comporte frumos și să nu-i omoare.

— De ce?

Vocea uriașului era puternică și iritată.

— Cel mic e fiul nostru, Tyr. Ți-l amintești. Numele celui mai mare este Veor. Fii drăguț cu el.

— *Thor?* Thor, dușmanul nostru? Thor, care a ucis mai mulți

uriași decât oricine altcineva, chiar și decât alți uriași? Thor, pe care am jurat să-l ucid dacă îl întâlnesc vreodată? Thor…

— Veor, a spus soția lui, ca să-l potolească. Nu Thor. *Veor.* E prietenul fiului nostru și un dușman al dușmanilor tăi, așa că trebuie să te porți frumos cu el.

— Sunt neîndurător și mânios și n-am de gând să mă port frumos cu nimeni, s-a auzit vocea bubuitoare a uriașului. Unde se ascund?

— O, sunt în spatele bârnei de colo, i-a spus soția.

Thor și Tyr au auzit un zgomot ca și cum bârna tocmai ar fi fost făcută bucăți. A urmat o altă serie de zgomote de parcă, unul după altul, toate ceainicele din bucătărie ar fi fost dărâmate și distruse.

— Ai terminat cu distrusul? a întrebat mama lui Tyr.

— Cred că da, a spus Hymir cu părere de rău.

— Atunci uită-te sub ceainicul acela, a spus ea. Cel de pe jos, pe care nu l-ai distrus.

Ceainicul sub care se ascundeau Tyr și Thor a fost ridicat și s-au trezit uitându-se la o față enormă, încruntată și ursuză. Acesta, și-a dat seama Thor, era Hymir, regele uriaș. Barba lui era ca o pădure acoperită de gheață în toiul iernii, sprâncenele erau ca un câmp de ciulini, iar respirația lui era fetidă și împuțită ca a unui cadavru ce zace într-o mlaștină.

— Bună ziua, Tyr, a spus Hymir, fără pic de entuziasm.

— Bună ziua, tată, a spus Tyr, cu și mai puțină plăcere, dacă acest lucru era posibil.

— Sunteți oaspeții noștri la cină, a spus Hymir.

A bătut din palme.

Ușa s-a deschis și a fost adus un bou uriaș cu pielea lucioasă, ochi strălucitori și coarne ascuțite. A fost urmat de un altul, și mai frumos, și apoi de ultimul bou, chiar mai frumos decât primii doi.

— Aceștia sunt cei mai frumoși boi care există. Cu mult mai mari și mai grași decât cei din Midgard sau din Asgard. Sunt, le-a mărturisit Hymir, extrem de mândru de turma mea de vite. Sunt comorile mele și bucuria ochilor mei. I-am tratat ca pe copiii mei.

Și, pentru o clipă, fața lui încruntată a părut să se înmoaie.

Bunica cu nouă sute de capete a ucis toți boii, i-a jupuit și i-a aruncat în oala ei enormă. Oala fierbea și bolborosea pe focul

care trosnea și șuiera, iar ea învârtea în oală cu o lingură cât un stejar. În timp ce gătea, cânta încetișor, și era de parcă o mie de bătrâne ar fi cântat deodată cât puteau ele de tare.

În scurt timp mâncarea a fost gata.

— Sunteți oaspeți. Nu vă rușinați. Luați cât puteți mânca din oală, a spus Hymir plin de viață.

Străinii erau mici, la urma urmei – cât puteau mânca? Iar boii erau enormi.

Thor a spus că e perfect așa și a devorat de unul singur doi dintre boi, unul după altul, lăsând în urmă doar oasele lucioase. Apoi a râgâit satisfăcut.

— Era multă mâncare, Veor, a spus Hymir. Ar fi trebuit să ne ajungă câteva zile. Nu cred că am mai văzut pe cineva, chiar și uriaș, să înfulece doi dintre boii mei deodată.

— Mi-era foame, a spus Thor. Și m-a luat valul. Uite, ce-ar fi ca mâine să ieșim la pescuit? Am auzit că ești un pescar grozav.

Hymir se mândrea cu priceperea lui la pescuit.

— Sunt un pescar excelent, a spus el. Putem prinde cina pentru mâine-seară.

— Și eu sunt un bun pescar, a spus Thor.

Nu mai pescuise niciodată, dar cât de greu putea fi?

— Ne vedem mâine în zori, pe chei, a spus Hymir.

În dormitorul lor imens, în aceeași seară, Tyr i-a zis lui Thor:

— Sper că știi ce faci.

— Sigur că știu, a spus Thor.

Dar nu era adevărat. El făcea doar ce-i trecea prin cap. La asta se pricepea Thor cel mai bine.

În lumina cenușie a zorilor, Thor s-a întâlnit cu Hymir pe chei.

— Ar trebui să te avertizez, micule Veor, a spus uriașul, că vom înainta mult în apele înghețate. Eu pot vâsli mai departe și pot sta mai mult în frig decât o piticanie ca tine. Îți vor apărea țurțuri în barbă și în păr și te vei învineți de la frig. Probabil vei muri.

— Asta nu mă îngrijorează, a spus Thor. Îmi place frigul. Este înviorător. Ce folosim ca momeală?

— Eu am deja momeala mea, a spus Hymir. Trebuie să-ți găsești și tu. Ai putea căuta pe pajiștea boilor. În fond, în bălegarul de bou sunt niște viermi mari și frumoși. Ia ce vrei de-acolo.

Thor s-a uitat la Hymir. S-a gândit să-i tragă una cu ciocanul,

dar atunci n-ar mai fi primit ceaunul – nu fără luptă. S-a întors pe mal.

Pe o pajiște era frumoasa turmă de boi a lui Hymir. Pe jos erau grămezi uriașe de bălegar, în care se fojgăiau și săpau tunele viermi uriași, dar Thor nu s-a atins de ei. S-a îndreptat, în schimb, spre cel mai mare, mai maiestuos și mai gras animal, a ridicat pumnul și l-a lovit între ochi, ucigând-1 pe loc.

Thor a smuls capul fiarei, l-a băgat în sac și a plecat pe mare.

Hymir era în barcă. Deja pornise și vâslea ca să iasă din golf.

Thor a sărit în apa rece și a început să înoate, trăgând sacul după el. S-a prins de partea din spate a bărcii cu degetele amorțite, apoi s-a suit la bord. Era ud leoarcă, iar în barbă avea țurțuri.

— Ah, a spus Thor. A fost distractiv. Nimic nu se compară cu o baie bună de dimineață care să te trezească.

Hymir n-a zis nimic. Thor a luat cealaltă pereche de vâsle și au început să vâslească împreună. În scurt timp, uscatul a dispărut și au rămas singuri pe apele mării nordului. Oceanul era cenușiu, valurile erau agitate și înalte, iar vântul și pescărușii țipau.

Hymir s-a oprit din vâslit.

— Vom pescui aici, a spus el.

— Aici? a întrebat Thor. Păi de-abia dacă am ieșit în larg.

Și punând mâna pe vâsle a început să vâslească singur mai departe.

Barca zbura peste valuri.

— Oprește-te! a tunat Hymir. Aceste ape sunt periculoase. Aici locuiește Jormungundr, șarpele din Midgard.

Thor s-a oprit din vâslit.

Hymir a luat doi pești mari de pe fundul bărcii. Le-a scos mațele cu cuțitul lui foarte ascuțit, a aruncat mațele în mare, apoi a pus peștele în cârligul de la capătul firului de pescuit.

Hymir a aruncat firul cu momeală în apă. A așteptat până când firul s-a smucit și i-a zvâcnit în mână, iar apoi l-a scos: două balene monstruoase atârnau de el, cele mai mari balene pe care le văzuse Thor vreodată. Hymir a rânjit mândru.

— Nu-i rău, a spus Thor.

A scos din sac capul boului. Când Hymir a văzut ochii morți ai boului său preferat, a înlemnit.

— Mi-am luat momeala, a spus Thor îndatoritor. De pe

pajiștea boilor. Așa cum mi-ai spus.

Pe chipul imens al lui Hymir s-au perindat rapid șocul, groaza și furia, dar n-a spus nimic.

Thor a luat firul de pescuit al lui Hymir, a atârnat capul boului de cârlig și a aruncat firul și capul în ocean. A simțit cum se duce la fund.

Apoi a așteptat.

— Pescuitul ăsta, i-a spus el lui Hymir, bănuiesc că te învață ce-nseamnă răbdarea. E cam plictisitor, nu-i așa? Mă întreb ce-o să prind pentru cină.

Și chiar atunci marea a erupt. Jormungundr, șarpele din Midgard, mușcase capul imens de bou, iar cârligul i se înfipsese adânc în cerul gurii. Șarpele se zbătea în apă, încercând să se elibereze.

Thor se ținea de fir.

— O să ne tragă sub apă! a tunat Hymir îngrozit. Dă drumul firului!

Thor a clătinat din cap. S-a prins mai bine de firul de pescuit, hotărât să nu-i dea drumul.

Zeul tunetului și-a băgat picioarele prin barcă și s-a folosit de fundul mării pentru a se propti și a început să-l tragă pe Jormungundr la bord.

Atunci șarpele a scuipat spre ei otravă neagră. Thor s-a aplecat, iar otrava nu l-a nimerit. A continuat să tragă.

— E șarpele din Midgard, prostule! a strigat Hymir. Dă drumul firului! Vom muri amândoi!

Thor n-a spus nimic, doar a continuat să tragă firul, puțin câte puțin, fără să-și scape dușmanul din ochi.

— Te voi ucide, i-a șoptit el șarpelui, în gălăgia produsă de valuri, de vuietul vântului și de zbaterea și țipetele fiarei. Sau mă vei omorî tu pe mine. Ți-o jur!

A spus-o încet, dar ar fi putut să jure că șarpele din Midgard l-a auzit. Acesta l-a fixat cu privirea și următorul jet de otravă a trecut atât de aproape de Thor, încât i-a simțit gustul în briza oceanului. Otrava i-a atins umărul și a simțit o arsură în locul unde l-a atins.

Thor s-a mulțumit să râdă și a tras din nou.

Undeva departe, i s-a părut lui Thor că Hymir bolborosea, bombănea și striga lucruri despre monstruosul șarpe, despre marea care pătrundea cu repeziciune prin găurile din barcă și

despre cum aveau să moară amândoi, în oceanul rece, atât de departe de uscat. Lui Thor nu-i păsa de nimic. El lupta cu șarpele, obosindu-l, lăsându-l să se epuizeze de la atâta zbătut și tras.

Thor a început să tragă firul de pescuit înapoi în barcă.

Capul șarpelui din Midgard era foarte aproape. Thor a întins mâna fără să se uite și degetele i s-au încleștat pe mânerul ciocanului. Știa perfect unde trebuia să lovească pentru a ucide șarpele. Încă puțin și…

Cuțitul lui Hymir a fulgerat, iar firul a fost tăiat. Jormungundr, șarpele, s-a ridicat deasupra bărcii, apoi s-a rostogolit înapoi în mare.

Thor a aruncat cu ciocanul spre el, dar monstrul deja plecase, dispărând în apele cenușii și reci. Ciocanul s-a întors, iar Thor l-a prins. Și-a îndreptat atenția spre barca de pescuit care se scufunda. Hymir scotea disperat apa din ea.

Hymir scotea apa, Thor vâslea înapoi spre mal. Cele două balene pe care Hymir le prinsese mai devreme, aflate la prora bărcii, făceau ca vâslitul să fie mai greu decât ar fi fost în mod normal.

— Uite malul, a icnit Hymir. Dar casa mea e la mulți kilometri distanță.

— Am putea acosta aici, a spus Thor.

— Numai dacă ești dispus să cari barca și pe mine și cele două balene pe care le-am prins tocmai până la mine acasă, a spus Hymir, epuizat.

— Hm. În regulă.

Thor a sărit peste marginea bărcii. Câteva momente mai târziu, Hymir a simțit cum barca se ridică în aer. Thor căra totul în spate: barca, vâslele, pe Hymir și balenele, ducându-le pe pietrișul de la malul mării.

Când au ajuns acasă la Hymir, Thor a pus barca jos.

— Poftim, a spus Thor. Te-am adus acasă, așa cum mi-ai cerut. Acum vreau să-ți cer o favoare.

— Ce anume? a întrebat Hymir.

— Ceaunul tău. Cel uriaș, în care prepari bere. Aș vrea să-l împrumut.

Hymir a spus:

— Ești un pescar grozav și un mare vâslaș. Dar îmi ceri cel mai bun ceaun de bere care există. Berea magică preparată în

el e cea mai bună bere din lume. Îl voi împrumuta doar cuiva care poate sparge cupa din care beau eu.

— Nu pare ceva foarte greu, a spus Thor.

La cina din acea seară au mâncat friptură de balenă, într-o încăpere plină de uriași cu multe capete, care strigau și se veseleau și erau în cea mai mare parte beți. După ce-au mâncat, Hymir a scurs ultima picătură de bere din cupă și a cerut să se facă liniște. Apoi i-a dat cupa lui Thor.

— Sparge-o, a spus el. Sparge această cupă și-ți voi dărui ceaunul în care îmi prepar berea. Dă greș și vei muri.

Thor a dat din cap.

Uriașii s-au oprit din glumit și din cântat. Îl priveau cu atenție.

Cetatea lui Hymir era construită din piatră. Thor a luat cupa, a ridicat-o cu amândouă mâini, apoi a aruncat-o cu toată puterea într-unul din pilonii de granit care susțineau acoperișul sălii de ospețe. S-a auzit un zgomot asurzitor, iar aerul s-a umplut de un praf orbitor.

Când praful s-a risipit, Hymir s-a ridicat și s-a îndreptat spre ce mai rămăsese din pilonul de granit. Cupa trecuse prin primul pilon, apoi prin altul, spărgându-i în mici fragmente de piatră. În molozul celui de-al treilea pilon se afla cupa, puțin prăfuită, dar altfel intactă.

Hymir a ridicat cupa deasupra capului, iar uriașii au aplaudat, au râs și s-au strâmbat la Thor cu toate capetele, făcând gesturi obscene.

Hymir s-a așezat la loc la masă.

— Vezi? i-a spus lui Thor. Nu credeam că ești suficient de puternic ca să spargi cupa.

A ridicat cupa, iar soția lui i-a turnat bere. Hymir a sorbit zgomotos berea.

— E cea mai bună bere pe care o vei gusta vreodată, a spus el. Hai, nevastă, toarnă niște bere pentru fiul tău și pentru prietenul lui, Veor. Să guste cea mai bună bere care există și să se întristeze că nu-mi vor lua ceaunul cu ei și că nu vor mai gusta niciodată o bere atât de bună. În plus, ei se vor întrista și pentru că acum trebuie să-l ucid pe Veor, căci cupa mea a rămas intactă.

Thor s-a așezat la masă alături de Tyr, a luat o bucată de carne de balenă arsă și a mestecat-o nemulțumit. Uriașii erau răgușiți și gălăgioși, iar acum îl ignorau.

Mama lui Tyr s-a aplecat ca să umple cupa lui Thor cu bere.

— Știi, a spus ea încetișor, soțul meu are un cap foarte tare. E încăpățânat și căpățânos.

— Același lucru se spune despre mine, a zis Thor.

— Nu, a spus ea, de parcă ar fi vorbit cu un copilaș. El are un cap *foarte* tare. Suficient de tare ca să spargă până și cele mai rezistente cupe.

Thor și-a băut berea. Era cea mai bună bere pe care o gustase vreodată. S-a ridicat și s-a îndreptat spre Hymir.

— Pot să mai încerc o dată? a întrebat el.

Toți uriașii au izbucnit în râs, și niciunul nu râdea mai tare ca Hymir.

— Sigur că poți, a spus el.

Thor a luat cupa. S-a întors spre peretele de piatră, a cântărit cupa în mână o dată și încă o dată, apoi s-a întors rapid pe călcâie și a izbit-o de fruntea lui Hymir.

Bucățile din cupă au căzut una câte una în poala lui Hymir.

S-a lăsat liniștea, o liniște întreruptă de un gâfâit ciudat. Thor s-a uitat în jur ca să vadă ce era cu zgomotul, apoi s-a întors și a văzut că umerii lui Hymir se ridicau și coborau. Uriașul plângea de mama focului.

— Comoara mea cea mai de preț nu mai e, a spus Hymir. Îi puteam spune să-mi prepare bere, iar ceaunul magic facea cea mai bună bere. Niciodată nu voi mai spune: „Prepară-mi bere, ceaunule."

Thor n-a zis nimic.

Hymir s-a uitat la Tyr și i-a spus cu amărăciune:

— Dacă îl vrei, fiule vitreg, atunci ia-l. E imens și e greu. E nevoie de o duzină de uriași să-l ridice. Crezi că ești suficient de puternic?

Tyr s-a îndreptat spre ceaun. A încercat să-l ridice o dată, de două ori, dar era prea greu chiar și pentru el. S-a uitat la Thor. Thor a ridicat din umeri, a apucat ceaunul de margine și l-a întors cu fundul în sus, intrând în el. Toartele au zăngănit la picioarele lui.

Apoi ceaunul a început să se deplaseze, cu Thor înăuntru. S-a îndreptat spre ușă, în timp ce uriașii cu nenumărate capete se holbau la el cu gurile căscate.

Hymir s-a oprit din plâns. Tyr l-a privit.

— Mulțumesc pentru ceaun, a spus el.

Apoi, cu ceaunul între el și Hymir, Tyr a ieșit.

Thor și Tyr au părăsit castelul împreună, au dezlegat țapii lui Thor și s-au suit în carul lui Thor. Thor continua să care ceaunul în spate. Țapii alergau cât puteau de iute, dar dacă Mârâilă alerga bine și repede, cu toată greutatea ceaunului uriaș în spate, Scrâșnilă șchiopăta și se clătina. Piciorul îi fusese rupt cândva ca să-i fie scoasă măduva, iar Thor îl vindecase, dar țapul nu-și mai revenise pe deplin.

Scrâșnilă alerga și behăia cuprins de durere.

— Nu putem merge mai repede? a întrebat Tyr.

— Putem încerca, a spus Thor și și-a biciuit țapii ca să fugă și mai repede.

Tyr s-a uitat în urmă.

— Ne urmăresc, a spus el. Uriașii ne urmăresc.

Și chiar veneau după ei, cu Hymir în frunte, care îi conducea: toți uriașii din acea parte a lumii, o mulțime monstruoasă cu multe capete, uriași ai pustietății, diformi și periculoși. O armată de uriași hotărâți să-și recupereze ceaunul.

— Mai repede! a spus Tyr.

Chiar atunci, țapul pe nume Scrâșnilă s-a împiedicat și a căzut, azvârlindu-i din car.

Thor s-a ridicat cu chiu, cu vai. Apoi a aruncat ceaunul la pământ și a început să râdă.

— De ce râzi? a întrebat Tyr. Sunt cu sutele.

Thor și-a ridicat ciocanul, pe Mjollnir.

— N-am prins și n-am ucis șarpele, a spus el. Nu de data *asta.* Dar o sută uriași aproape că fac cât el.

Metodic, cu râvnă, unul după altul, Thor a ucis uriașii pustietății, până când pământul s-a înroșit de la sângele lor. Tyr lupta cu o singură mână, dar lupta curajos, și a ucis și el câțiva uriași în acea zi.

Când au terminat și toți uriașii erau morți, Thor s-a ghemuit lângă Scrâșnilă, țapul rănit, și l-a ajutat să se ridice. Țapul șchiopăta, iar Thor l-a blestemat pe Loki, care era de vină pentru că țapul lui era șchiop. Hymir nu se afla printre cei uciși, iar Tyr a fost ușurat, căci nu voia să-i mai provoace și alte suferințe mamei lui.

Thor a dus ceaunul în Asgard, la ceilalți zei.

Aceștia i-au dus ceaunul lui Aegir.

— Poftim, a spus Thor. Un ceaun pentru prepararea berii

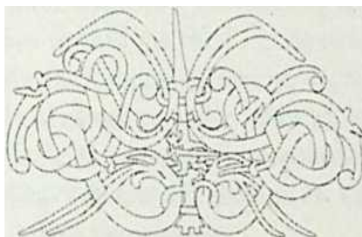
suficient de mare pentru noi toți.

Uriașul mării a oftat.

— Este chiar ce v-am cerut, a spus. Foarte bine! Voi organiza un ospăț de toamnă pentru toți zeii, la mine acasă.

El s-a ținut de cuvânt și, de atunci, în fiecare an, toamna, când se strânge recolta, zeii beau cea mai bună bere care a fost și va fi vreodată, acasă la uriașul mării.

MOARTEA LUI BALDER

I

Nu e nimic pe lume care să nu iubească soarele. El ne oferă căldură și viață; topește chinuitoarea zăpadă și gheața iernii; face plantele să crească și florile să înflorească. Ne oferă serile lungi de vară, când nu se lasă întunericul. Ne salvează de zilele chinuitoare ale iernii, când întunericul e biruit doar câteva ore, iar soarele e rece și îndepărtat, precum ochiul șters al unui cadavru.

Fața lui Balder strălucea ca soarele: el era atât de frumos, încât făcea să se lumineze orice loc în care intra. Balder era cel de-al doilea fiu al lui Odin și era iubit de tatăl lui și de toate lucrurile. Era cel mai înțelept, mai blând și mai iscusit la vorbă din tot tribul Aesir. Când spunea ceva, toți erau impresionați de înțelepciunea și corectitudinea lui. Casa lui, numită Breidablik, era un loc dedicat bucuriei, muzicii și cunoașterii.

Soția lui Balder era Nanna, iar el o iubea pe ea și numai pe ea. Fiul lor, Forsete, urma să devină un judecător la fel de înțelept ca tatăl său. Totul era minunat în viața și în lumea lui Balder, cu o singură excepție.

Balder avea coșmaruri.

El visa lumi care se sfârșeau și un lup care mânca soarele și luna. Visa durere și o moarte nesfârșită. Visa că era întuneric, iar el era prizonier. Frații se omorau între ei în visele lui și nimeni nu se putea încrede în nimeni. În visele lui, o nouă eră se pogorâse asupra lumii – o eră a furtunii și a crimei. Balder se trezea din vise în lacrimi, tulburat dincolo de orice închipuire.

Balder a mers la zei și le-a vorbit despre coșmarurile lui. Niciunul n-a înțeles nimic din vise, fiind la rândul lor tulburați, toți, mai puțin unul.

Când îl auzea pe Balder vorbind despre coșmarurile lui, Loki zâmbea.

Odin era hotărât să găsească pricina viselor fiului său. Și-a pus mantia cenușie și pălăria cu boruri largi, iar când oamenii îl întrebau cum îl cheamă, el le spunea că era Rătăcitorul, fiul Războinicului. Nimeni nu știa să răspundă la întrebările lui, dar i-au vorbit despre o clarvăzătoare, o înțeleaptă care deslușea toate visele. Ea l-ar fi putut ajuta, i-au zis, dar murise de mult timp.

Mormântul înțeleptei era la capătul lumii. Dincolo, spre răsărit, se afla tărâmul morților care nu căzuseră în luptă. Acolo domnea Hel, fiica lui Loki, născută de uriașa Angrboda.

Odin s-a îndreptat spre răsărit și s-a oprit când a ajuns la mormânt.

Tatăl suprem era cel mai înțelept din tribul Aesir și își sacrificase un ochi de dragul înțelepciunii.

A stat lângă mormântul de la capătul lumii și a invocat cele mai întunecate rune și a chemat forțe străvechi, demult uitate. A ars lucruri și a spus lucruri, a făcut farmece și a cerut. Un vânt de furtună i-a bătut în față, apoi vântul s-a oprit și s-a trezit înaintea lui cu o femeie care stătea de cealaltă parte a focului, cu fața în umbră.

— A fost greu să mă întorc de pe tărâmul morții, i-a spus ea. Sunt îngropată aici de atâta timp. Ploaia și zăpada au căzut peste mine. Nu te cunosc, om care m-ai trezit din morți. Cum ți se spune?

— Mi se spune Rătăcitorul, a spus Odin. Războinicul mi-a fost tată. Vreau vești de la Hel.

Moarta cea înțeleaptă s-a uitat la el.

— Balder vine la noi, i-a spus ea. Pregătim mied pentru el. Va fi durere în lumea de deasupra, dar în lumea morților va fi doar bucurie.

Odin a întrebat cine îl va ucide pe Balder, iar răspunsul ei l-a șocat. A întrebat cine va răzbuna moartea lui Balder, iar răspunsul ei l-a nedumerit. A întrebat cine-l va plânge pe Balder, și ea s-a uitat la el peste propriul mormânt, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Nu ești Rătăcitorul, a spus ea.

Ochii ei morți au tremurat și pe fața ei s-a ivit o expresie.

— Ești Odin, cel care s-a jertfit sieși cu mult timp în urmă.

— Iar tu nu ești o înțeleaptă. Ești cea care, pe când erai vie, ai fost Angrboda, iubita lui Loki, mama lui Hel, a lui Jormungundr, a șarpelui din Midgard și a Lupului Fenris, a spus Odin.

Uriașa moartă a zâmbit.

— Du-te acasă, micule Odin, i-a spus ea. Fugi, fugi înapoi acasă. Nimeni nu va veni să mă mai vadă până când soțul meu, Loki, nu va scăpa din prinsoare și nu se va întoarce la mine și nu va veni Ragnarokul, sfârșitul zeilor, care ne va dezbina pe toți.

Și dintr-odată acolo n-au mai rămas decât umbre.

Odin a plecat cu inima grea și cu multe lucruri la care să se gândească. Nici măcar zeii nu puteau schimba destinul, și dacă voia să-l salveze pe Balder trebuia s-o facă cu viclenie, iar pentru asta avea nevoie de ajutor. Un lucru spus de uriașa moartă îl tulbura.

„De ce vorbise despre Loki care avea să scape din prinsoare?“ s-a întrebat Odin. „Loki nu era prins.” Și apoi și-a zis: „Nu încă.”

II

Odin a păstrat secretul, dar i-a spus lui Frigg, soția sa, mama zeilor, că visele lui Balder erau adevărate și că cineva dorea răul fiului lor preferat.

Frigg a căzut pe gânduri. Hotărâtă ca de fiecare dată, a spus:

— Nu cred. Nu vreau să cred. Nu există nimeni care să disprețuiască soarele, căldura și viața pe care le aduce pe pământ și, așa stând lucrurile, nu există nimeni care să-l urască pe fiul meu Balder cel frumos.

Ea și-a propus să se asigure că lucrurile chiar stăteau așa.

A bătut pământul în lung și-n lat și pe toate lucrurile pe care le-a întâlnit le-a pus să-i jure că nu-i vor face rău vreodată frumosului Balder. A vorbit cu focul, care i-a promis că n-o să-l ardă; apa a jurat să nu-l înece; fierul să nu-l taie, și nici celelalte metale. Pietrele au promis să nu-i julească pielea. Frigg a vorbit cu copacii, cu animalele și păsările și cu toate lucrurile ce se târăsc, zboară și mișună, și toate creaturile au promis că neamul lor nu-i va face rău lui Balder. Copacii au fost de acord, pe soiuri, stejar și frasin, pin și fag, mesteacăn și brad, că lemnul lor nu va putea fi folosit pentru a-l răni pe Balder. Ea a invocat bolile și le-a vorbit, iar fiecare dintre bolile și infirmitățile care pot răni sau face rău au fost de-acord să nu se atingă de Balder.

Niciun lucru n-a fost prea insignifiant pentru ca Frigg să nu-i poată adresa rugămintea ei, cu excepția vâscului, o plantă agățătoare ce trăiește pe alți copaci. Părea prea mică, prea tânără, prea inofensivă și zeița a trecut-o cu vederea.

Și, când toate lucrurile au jurat să nu-i rănească fiul, Frigg a revenit în Asgard.

— Balder e în siguranță, le-a spus ea celor din tribul Aesir. Nimic nu-i va face rău.

Cu toții au avut îndoieli, chiar și Balder. Frigg a luat o piatră și

a aruncat-o spre fiul ei. Piatra l-a ocolit.

Balder a râs încântat și a fost de parcă ar fi ieșit soarele. Zeii au zâmbit. Și apoi, unul câte unul, și-au aruncat armele spre Balder și cu toții au rămas înmărmuriți și uimiți. Săbiile nu îl atingeau, lăncile nu-i străpungeau carnea.

Toți zeii se simțeau ușurați și fericiți. Doar două fețe din Asgard n-au radiat de bucurie.

Loki n-a zâmbit și n-a râs. El i-a privit pe zei aruncând în Balder cu topoare și săbii sau azvârlind spre Balder pietre enorme sau încercând să-l lovească pe Balder cu bucăți imense de lemn și izbucnind în râs când lemnele, săbiile, pietrele și topoarele îl ocoleau pe Balder sau îl atingeau ca niște pene ușoare, iar Loki s-a încruntat și s-a furișat la adăpostul întunericului.

Celălalt era fratele lui Balder, Hod, care era orb.

— Ce se întâmplă? a întrebat Hod cel orb. Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă?

Dar nimeni nu i-a răspuns lui Hod. El a rămas ascultând sunetul vesel al petrecerii și dorindu-și să ia și el parte.

— Sigur ești foarte mândră de fiul tău, i-a spus o femeie prietenoasă lui Frigg.

Frigg n-a recunoscut-o pe femeie, dar aceasta a zâmbit când s-a uitat la Balder, iar Frigg chiar era mândră de fiul ei. În fond, toată lumea îl iubea.

— Dar nu va fi rănit, dragul de el? Dacă aruncă lucruri în el? Dacă aș fi mama lui, m-aș teme pentru fiul meu.

— Nimic nu-1 poate răni, a spus Frigg. Nicio armă nu-1 poate răni pe Balder. Nicio boală. Nicio stâncă. Niciun copac. Am pus toate lucrurile care există și care i-ar putea face rău să jure.

— Asta e bine, a spus femeia cea prietenoasă. Mă bucur. Dar ești sigură că n-ai omis vreun lucru?

— Niciunul, a spus Frigg. Toți copacii. Singurul cu care nu mi-am bătut capul a fost vâscul – o plantă agățătoare care crește pe stejari, spre vest de Valhalla. Dar e prea tânăr și prea inofensiv ca să poate face vreun rău. Nu poți face nici măcar o bâtă din vâsc.

— Măi să fie! a spus femeia cea prietenoasă. Vâscul, zici? Bine, ca să fiu sinceră, nici eu nu mi-aș fi bătut capul cu el. E mult prea prăpădit.

Femeia cea prietenoasă începea să-i reamintească lui Frigg

de cineva, dar, înainte ca zeița să-și dea seama de cine, Tyr a ridicat un bolovan enorm cu mâna lui sănătoasă, l-a ținut deasupra capului și l-a prăvălit pe pieptul lui Balder. Acesta s-a făcut praf înainte să-l atingă pe strălucitorul zeu.

Când Frigg a vrut să reia discuția cu femeia cea prietenoasă, aceasta deja plecase, iar Frigg nu s-a mai gândit la ea. Cel puțin, nu pe moment.

Loki, cu forma neschimbată, a pornit spre vestul Valhallei. S-a oprit în dreptul unui imens stejar. Din loc în loc, mănunchiuri de frunze verzi și fructe albicioase de vâsc atârnau de stejar, părând insignifiante în comparație cu măreția stejarului. Acestea creșteau direct din coaja stejarului. Loki a examinat fructele, tulpinile și frunzele. S-a gândit să-l otrăvească pe Balder cu boabe de vâsc, dar părea prea simplu și direct.

Dacă avea de gând să-i facă rău lui Balder, avea de gând să facă rău cât mai multor oameni.

///

Hod cel orb stătea deoparte, ascultând veselia și strigătele de bucurie și de uimire, și ofta. Hod era puternic, chiar dacă era orb, fiind unul dintre cei mai strașnici zei, și de obicei Balder avea grijă să nu fie lăsat deoparte. De data asta chiar și Balder îl uitase.

— Pari trist, a spus o voce cunoscută.

Era vocea lui Loki.

— Mi-e greu, Loki. Toată lumea se distrează. Îi aud cum râd. Și Balder, iubitul meu frate, pare atât de fericit. Aș vrea să particip și eu.

— Acesta e cel mai ușor lucru din lume, a spus Loki.

Hod nu putea vedea expresia de pe fața lui, dar Loki părea foarte îndatoritor, prietenos. Și toți zeii știau că Loki era inteligent.

— Întinde mâna.

Hod s-a supus. Loki i-a pus ceva în ea, apoi a strâns degetele lui Hod.

— E o mică săgeată de lemn pe care am făcut-o. O să te duc aproape de Balder și o să te îndrept spre el, iar tu vei arunca săgeata cât de tare poți. Cu toată puterea. Și apoi toți zeii vor râde și Balder va ști că până și fratele lui orb a luat parte la ziua

lui glorioasă.

Loki l-a condus pe Hod prin mulțime, în mijlocul petrecerii.

— Aici, a spus Loki. Acesta e un loc bun. Când îți spun, aruncă săgeata.

— E o săgeată mică, a spus Hod cu părere de rău. Mi-ar fi plăcut să arunc o suliță sau o piatră.

— Săgeata asta e suficientă, a spus Loki. Are vârful foarte ascuțit. Acum arunc-o așa cum ți-am spus.

S-au auzit un chiot și un hohot de râs: Thor a dat să-l pălească pe Balder în față cu o bâtă din lemn de mărăcine ghintuită. Bâta a sărit în sus și i-a trecut peste cap în ultimul moment, iar Thor părea că dansează. Era foarte amuzant.

— Acum! a șoptit Loki. Acum, când râd cu toții.

Hod a aruncat săgeata de vâsc, așa cum i se spusese. A așteptat să audă urale și râsete. Nimeni n-a râs și nimeni n-a aplaudat. S-a lăsat tăcerea. A auzit icnete și șușoteli.

— De ce nu mă aplaudă nimeni? a întrebat Hod cel orb. Am aruncat o săgeată. Nu era nici mare, nici grea, dar trebuie s-o fi văzut. Balder, fratele meu, de ce nu râzi?

Apoi a auzit hohote puternice, ascuțite și îngrozitoare și a recunoscut vocea. Cea care se văita era mama lui.

— Balder, fiule. O, Balder, o, fiule, se văita ea.

Atunci și-a dat seama Hod ce făcuse săgeata lui.

— Cât de îngrozitor! Cât de trist. Ți-ai ucis fratele, a spus Loki.

Dar nu părea trist. Nu părea trist deloc.

IV

Balder zăcea mort, străpuns de săgeata de vâsc. Zeii s-au adunat, jelind și sfâșiindu-și veșmintele. Tot ce-a mai spus Odin a fost:

— Nimeni nu se va răzbuna pe Hod. Nu încă. Nu acum. Nu în acest moment. Suntem într-un loc al păcii.

Frigg a spus:

— Cine vrea să-mi intre în grații făcându-i o vizită lui Hel? Poate că-l va lăsa pe Balder să revină în lumea asta. Nici măcar ea nu poate fi atât de crudă încât să-l țină acolo…

A căzut pe gânduri un moment. Hel era, în fond, fiica lui Loki.

— Îi vom oferi o recompensă dacă ni-l va înapoia pe Balder. Este vreunul dintre voi dispus să călătorească în împărăția lui

Hel, de unde e posibil să nu se mai întoarcă?

Zeii s-au uitat unii la alții. Și apoi unul dintre zei a ridicat mâna. Era Hermod, numit Cel Sprinten, însoțitorul lui Odin, cel mai rapid și mai îndrăzneț dintre tinerii zei.

— Voi merge eu la Hel, a spus. Îl voi aduce înapoi pe Balder cel frumos.

A fost adus Sleipnir, armăsarul lui Odin, calul cu opt picioare. Hermod a încălecat și s-a pregătit să călărească în jos, tot mai jos, s-o întâlnească pe Hel în sala ei cea mare, unde doar morții ajung.

În timp ce Hermod călărea în întuneric, zeii pregăteau înmormântarea lui Balder. Au luat cadavrul și l-au așezat pe *Hringhorn*, corabia lui Balder. Au vrut s-o lanseze la apă și să-i dea foc, dar n-au putut-o clinti de pe țărm. Cu toții au tras și-au împins, chiar și Thor, dar corabia a rămas pe țărm, neclintită. Numai Balder își putea lansa corabia, iar acum era mort.

Zeii au trimis după uriașa Hyrrokkin, care a venit călare pe un lup imens, cu șerpi în loc de frâie. Ea s-a dus la prora corăbiei lui Balder și a împins cât de tare a putut: a lansat corabia, dar a împins-o atât de puternic, încât rolele pe care era pusă au luat foc, iar pământul s-a cutremurat și valuri înfricoșătoare s-au stârnit.

— Ar trebui s-o omor, a spus Thor, încă supărat că nu reușise el însuși să lanseze corabia, și a apucat pe mânerul ciocanului Mjollnir. E lipsită de respect.

— Ba n-o să faci așa ceva, au spus ceilalți zei.

— Nu sunt deloc mulțumit de ce se petrece, a spus Thor. Voi ucide pe cineva în curând, doar ca să mă liniștesc. Veți vedea.

Cadavrul lui Balder a fost cărat pe prundiș de patru zei; patru perechi de picioare l-au purtat prin fața mulțimii adunate acolo. Odin era în primul rând al mulțimii de persoane îndoliate, cu corbii pe umeri, iar în spatele lui stăteau walkiriile și zeii din tribul Aesir. La înmormântarea lui Balder au venit uriași ai gheții și uriași ai muntelui; au fost chiar și pitici, meșterii vicleni de sub pământ, căci toți și toate au plâns moartea lui Balder.

Soția lui Balder, Nanna, a văzut cum era cărat trupul soțului ei. A jelit, iar inima i s-a oprit în piept și a căzut moartă pe mal. Au dus-o la rugul funerar și i-au pus trupul alături de-al lui Balder. În semn de respect, Odin și-a pus brățara Draupnir pe rug; era brățara miraculoasă, făcută pentru el de piticii Brokk și

Eitri, care la fiecare nouă zile zămislea alte opt brățări de aceeași puritate și frumusețe. Apoi Odin i-a șoptit lui Balder un secret la ureche, iar ce i-a șoptit doar el și Balder știu. Calul lui Balder, gătit, a fost dus la rug și sacrificat pentru a-și putea purta stăpânul în lumea de dincolo.

Au aprins rugul, iar acesta a ars, mistuind cadavrul lui Balder și pe cel al Nannei și calul și bunurile sale.

Cadavrul lui Balder ardea ca Soarele.

Thor s-a oprit în fața rugului funerar și a ridicat ciocanul Mjollnir.

— Sfințesc acest rug, a proclamat, aruncând priviri morocănoase spre uriașa Hyrrokkin, care, i se părea lui Thor, nu părea suficient de respectuoasă.

Lit, unul dintre pitici, a mers în fața lui Thor pentru a vedea mai bine rugul, iar Thor l-a aruncat nervos în mijlocul flăcărilor. Asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine și i-a făcut pe toți piticii să se simtă foarte rău.

— Nu-mi place treaba asta, a spus Thor morocănos. Nu-mi place câtuși de puțin. Sper că Hermod va rezolva lucrurile cu Hel. Cu cât revine Balder mai iute la viață cu atât mai bine va fi pentru noi toți.

V

Hermod a călărit fără oprire timp de nouă zile și nouă nopți. A coborât tot mai adânc și a pătruns printr-o beznă tot mai groasă: de la lumina slabă a amurgului, la noapte și la un întuneric negru, fără stele. Tot ce vedea în întuneric era o sclipire aurie departe, înainte.

Cu cât se apropia mai mult cu atât lumina creștea în intensitate. Era aur și era acoperișul podului de peste râul Gjaller, pe care toți cei care mor trebuie să-l treacă.

L-a domolit pe Sleipnir și au trecut la pas podul care se mișca și se scutura sub ei.

— Cum te cheamă? a întrebat o femeie. Din ce neam ești? Ce cauți pe tărâmul morților?

Hermod n-a spus nimic.

A ajuns la celălalt capăt al podului, unde era o fată. Era palidă și foarte frumoasă și se uita la el de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Numele ei era Modgud și păzea podul.

— Ieri au trecut podul destui morți ca să umple cinci regate, dar tu singur l-ai făcut să se cutremure mai tare ca ei, deși oameni și cai au venit ieri cu nemiluita. Îți văd sângele roșu pe sub piele. N-ai culoarea morților, ei sunt cenușii, verzi, albi și albaștri. Sub pielea ta e viață. Cine ești? De ce ai venit la Hel?

— Sunt Hermod, i-a spus el. Sunt fiul lui Odin și am venit la Hel pe calul lui Odin pentru a-l găsi pe Balder. L-ai văzut?

— Nimeni dintre cei care l-au văzut nu l-ar putea uita vreodată, a spus ea. Balder cel frumos a traversat acest pod acum nouă zile. S-a îndreptat spre sala cea mare a lui Hel.

— Îți mulțumesc, a spus Hermod. Acolo trebuie să ajung și eu.

— Trebuie s-o iei în jos și spre miazănoapte, i-a spus ea. Coboară mai departe și mergi spre nord. Vei ajunge la poarta lui Hel.

Hermod a mers și a tot mers. A mers spre miazănoapte și a coborât până când a văzut în fața lui un zid imens și porțile palatului lui Hel, care erau mai mari decât cel mai înalt copac. Apoi a descălecat și a strâns bine chinga de la șa. A încălecat la loc și, ținându-se bine, l-a zorit pe Sleipnir să meargă tot mai iute și mai iute și în cele din urmă a sărit, un salt pe care niciun cal nu-l mai făcuse și nu-l va mai face vreodată, și a reușit să treacă de porțile lui Hel, aterizând teafăr de cealaltă parte, pe tărâmul lui Hel, unde nicio ființă vie nu poate ajunge.

Hermod s-a dus în marea sală a morților, a descălecat și a intrat. Balder, fratele lui, stătea în capul mesei, la loc de cinste. Balder era palid; avea pielea ca o zi întunecată, când nu strălucește soarele. Stătea și bea miedul lui Hel și îi mânca mâncarea. Când l-a văzut pe Hermod, i-a spus să se așeze lângă el și a petrecut noaptea cu ei la masă. De cealaltă parte a lui Balder stătea Nanna, soția lui, iar lângă ea, și nu în cea mai bună dispoziție, era un pitic pe nume Lit.

În lumea lui Hel, soarele nu răsare niciodată, iar ziua nu poate începe niciodată.

Hermod a aruncat o privire de-a lungul sălii și a văzut o femeie de o mare frumusețe. Partea dreaptă a corpului ei avea culoarea cărnii, dar partea stângă era întunecată și distrusă, ca a unui cadavru vechi de o săptămână, pe care îl găsești atârnat de un copac în pădure sau înghețat în zăpadă, iar Hermod știa că aceasta era Hel, fiica lui Loki, pe care tatăl suprem o pusese stăpână peste tărâmul morților.

— Am venit după Balder, i-a spus Hermod lui Hel. Odin însuși m-a trimis. Toate lucrurile care există îl plâng. Trebuie să ni-l înapoiezi.

Hel n-a scos niciun cuvânt. Se uita la Hermod cu un ochi verde și cu unul afundat în cap, mort.

— Eu sunt Hel, a spus ea simplu. Morții vin la mine și nu se mai întorc pe tărâmul de sus. De ce ar trebui să-i dau drumul lui Balder?

— Toate lucrurile care există îl plâng. Moartea lui ne-a unit întru nefericire, zei și uriași ai înghețului, pitici și elfi. Animalele îl jelesc, și copacii. Până și metalele îl plâng. Pietrele visează că viteazul Balder va reveni pe tărâmul care cunoaște soarele. Îngăduie-i să plece.

Hel n-a spus nimic. L-a privit Balder cu ochii ei diferiți. Apoi a oftat.

— E cel mai frumos și, probabil, cel mai bun lucru care a venit vreodată în regatul meu. Dar dacă e așa cum spui, dacă toate lucrurile îl plâng pe Balder, dacă toate lucrurile îl iubesc, vi-l voi înapoia.

Hermod s-a aruncat la picioarele ei.

— E un gest foarte nobil. Îți mulțumesc! Îți mulțumesc, măreață regină!

Ea l-a privit de sus.

— Ridică-te, a spus ea. N-am spus că vi-l voi da înapoi. Asta e sarcina ta, Hermod. Du-te și întreabă. Pe toți zeii și uriașii, toate pietrele și plantele. Întreabă-le pe toate. Dacă toate lucrurile din lume îl plâng și vor să se întoarcă, îl voi înapoia pe Balder tribului Aesir și tărâmului luminii. Dar, dacă o singură creatură nu-l plânge sau vorbește împotriva lui, atunci rămâne cu mine pentru totdeauna.

Hermod s-a ridicat. Balder l-a condus afară și i-a dat lui Hermod brățara lui Odin, Draupnir, ca să i-o înapoieze lui Odin, ca dovadă că Hermod a văzut-o pe Hel. Nanna i-a dat o haină de mătase pentru Frigg și un inel de aur pentru Fulla, slujnica lui Frigg. Lit s-a strâmbat și a făcut gesturi obscene.

Hermod a încălecat din nou pe Sleipnir. De data asta porțile i s-au deschis când a plecat, iar el a făcut cale întoarsă. A traversat podul și, în cele din urmă, a ajuns iarăși la lumina zilei.

Hermod i-a înapoiat în Asgard brățara Draupnir lui Odin, tatăl suprem, și i-a povestit tot ce se întâmplase și tot ce văzuse.

În timp ce Hermod coborâse în lumea subpământeană, Odin zămislise un fiu care să-l înlocuiască pe Balder; acest fiu, pe nume Vali, era fiul lui Odin și al zeiței Rind. Înainte să împlinească o zi, copilul l-a găsit și l-a ucis pe Hod. Astfel a fost răzbunată moartea lui Balder.

VI

Tribul Aesir a trimis soli în întreaga lume. Solii au călărit ca vântul și au întrebat toate lucrurile pe care le-au întâlnit în cale dacă îl plângeau pe Balder, pentru ca Balder să poată fi eliberat din lumea lui Hel. Femeile îl plângeau, la fel bărbații, copiii și animalele. Păsările zburătoare plângeau după Balder, la fel ca pământul, copacii, pietrele – până și metalele pe care solii le-au întâlnit îl plângeau pe Balder, așa cum o sabie de fier rece plânge când o duci din frig în lumina soarelui și la căldură.

Toate lucrurile îl plângeau pe Balder.

Solii se întorceau din misiune, triumfători și nespus de bucuroși. Balder urma să revină în curând în sânul tribului Aesir.

S-au oprit pe un munte, pe un prag de lângă o peșteră, și au mâncat, au băut mied, au glumit și au râs.

— Cine-i acolo? s-a auzit o voce din peșteră, și a ieșit o uriașă bătrână.

Avea ceva vag familiar, dar niciunul dintre soli nu știa prea bine cine era.

— Eu sunt Thokk, a spus ea, ceea ce înseamnă „recunoștința”. Ce căutați aici?

— Am întrebat toate lucrurile care există dacă îl plâng pe Balder, care a murit. Frumosul Balder, ucis de fratele lui orb. Căci noi toți îi ducem dorul lui Balder, așa cum am duce dorul soarelui de pe cer de-ar fi să nu mai strălucească niciodată. Și noi toți îl plângem.

Uriașa și-a scărpinat nasul, și-a curățat gâtlejul și a scuipat pe stâncă.

— Bătrâna Thokk nu-l plânge pe Balder, a spus ea răspicat. Viu sau mort, fiul lui Odin nu mi-a adus decât suferință și necaz. Mă bucur c-a plecat. Drum bun și cale bătută! Să rămână la Hel.

Apoi a intrat repede înapoi în întunericul peșterii ei și dusă a fost.

Solii s-au întors la Asgard și le-au spus zeilor ce-au văzut și

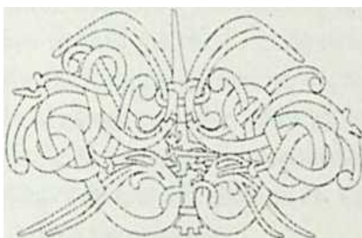
cum au dat greș, fiindcă exista o creatură care nu-l plângea pe Balder și nu voia ca el să se întoarcă: o uriașă bătrână dintr-o peșteră de pe un munte.

Atunci și-au dat și ei seama de cine le amintea bătrâna Thokk: ea mergea și vorbea ca Loki, fiul lui Laufey.

— Bănuiesc că era chiar Loki deghizat, a spus Thor. Bineînțeles că a fost Loki. Întotdeauna e Loki.

Thor și-a ridicat ciocanul, Mjollnir, și a strâns un grup de zei ca să pornească în căutarea lui Loki pentru a se răzbuna, dar vicleanul scandalagiu era de negăsit. Se ascundea, departe de Asgard, felicitându-se pentru propria deșteptăciune și așteptând să se potolească toată zarva.

ULTIMELE ZILE ALE LUI LOKI

I

Balder era mort, iar zeii încă îl plângeau. Erau triști, iar ploile cenușii cădeau fără încetare și nimeni nu se mai bucura.

Loki, care revenise dintr-una dintre călătoriile lui în zone îndepărtate, nu avea niciun regret.

Acasă la Aegir era timpul pentru sărbătoarea toamnei, iar zeii și elfii se adunaseră să bea berea proaspătă a uriașului mării, preparată în ceaunul pe care Thor îl adusese din țara uriașilor cu atâta timp în urmă.

Loki era și el acolo. A băut atât de mult din berea lui Aegir până când s-a îmbătat și i-au dispărut voia bună, bucuria și viclenia, până când mintea i-a fost cuprinsă de o beznă apăsătoare. Când Loki i-a auzit pe zei lăudându-1 pe servitorul lui Aegir, Fimafeng, pentru iuțeala și sârguința lui, a sărit de la masă și l-a înjunghiat pe Fimafeng cu cuțitul, ucigându-l pe loc.

Zeii îngroziți l-au scos pe Loki afară din sala de ospețe, în întuneric.

Timpul s-a scurs, petrecerea a continuat, dar acum era mai potolită.

În prag s-a creat agitație, iar când zeii și zeițele s-au întors să vadă ce se întâmpla au văzut că Loki se întorsese. Stătea la intrarea în palat și-i privea cu un zâmbet sardonic.

— Nu ești bine-venit aici, au spus zeii.

Loki i-a ignorat. S-a îndreptat spre Odin.

— Tată suprem. Sângele nostru s-a amestecat acum mult, mult timp, nu-i așa?

Odin a dat din cap.

— Așa este.

Zâmbetul lui Loki s-a lărgit.

— N-ai jurat tu atunci, mare Odin, că nu vei bea la niciun banchet decât dacă Loki, fratele tău de sânge, va bea cu tine?

Odin a privit cu ochiul lui bun, cenușiu, în ochii verzi ai lui Loki, și Odin a fost cel care a întors primul privirea.

— Să-l lăsăm pe tatăl lupului să petreacă alături de noi, a spus Odin ursuz și l-a dat la o parte pe fiul său Vidar ca să-i facă loc lui Loki să se așeze lângă el.

Loki a rânjit cu răutate și încântare. A mai cerut din berea lui Aegir și a dat-o pe gât în jos.

Niciun zeu sau zeiță nu a scăpat de insultele lui Loki în acea noapte. Le-a spus zeilor că erau niște lași, le-a spus zeițelor că erau credule și desfrânate. În fiecare insultă era țesut un fir de adevăr, suficient cât să-i rănească. Le-a spus că erau proști, le-a amintit lucruri despre care credeau c-au fost demult uitate. I-a batjocorit și i-a luat în râs și a scos la lumină scandaluri vechi și a continuat să facă pe toată lumea să se simtă prost până când Thor a ajuns la petrecere.

Thor a pus capăt vorbăriei foarte simplu: a amenințat că-1 va folosi pe Mjollnir ca să închidă gura spurcată a lui Loki o dată pentru totdeauna și ca să-l trimită la Hel, tocmai în sala morților.

Doar atunci Loki a plecat de la petrecere, dar, înainte să iasă, plin de sine, s-a întors spre Aegir.

— Ai făcut o bere foarte bună, i-a spus Loki uriașului mării. Dar niciodată nu va fi mai fi aici vreo sărbătoare a toamnei. Flăcările vor cuprinde acest palat; focul îți va decoji pielea de pe spate. Tot ce iubești îți va fi luat. Jur!

Și a plecat de lângă zeii din Asgard, pierzându-se în întuneric.

II

A doua zi dimineață, odată trezit din beție, Loki s-a gândit la ce făcuse cu o noapte înainte. N-a simțit nicio rușine, căci Loki nu avea rușine, dar și-a dat seama că întrecuse măsura cu zeii.

Loki avea o casă pe un munte de lângă mare și a hotărât să aștepte acolo până când zeii vor uita de el. Casa era în vârful muntelui și avea patru uși, una de fiecare parte, permițându-i să vadă pericolele care veneau spre el din orice direcție.

Pe timp de zi Loki se transforma într-un somon și se ascundea în iazul de la poalele cascadei lui Franang, o cascadă mare care curgea pe coasta muntelui. Un pârâu lega iazul de un mic râu, iar râul se vărsa direct în mare.

Lui Loki îi plăcea să facă planuri peste planuri. Ca somon, era în siguranță, știa asta. Nici măcar zeii nu puteau prinde somonii în timp ce înotau.

Dar apoi a început să se îndoiască. S-a întrebat: „Este posibil să prinzi un pește în apele adânci ale iazului de sub cascadă?“

Cum ar prinde un somon el, cel mai șiret dintre toți, cel mai viclean dintre uneltitori?

Loki a luat un ghem de fire împletite și a început să facă

noduri și să țească o plasă de pescuit, prima plasă făcută vreodată. „Da“, și-a zis. „Dacă aș folosi această plasă, aș putea prinde un somon.”

„Acum”, și-a zis, „să mă gândesc la un plan de bătaie: ce voi face dacă zeii vor țese o plasă ca asta?”

A examinat plasa pe care o făcuse.

„Somonii pot sări“, s-a gândit. „Ei pot înota în amonte, pot chiar urca în cascade. Aș putea sări peste plasă.”

Ceva i-a atras atenția. S-a uitat mai întâi pe o ușă și apoi pe alta. A rămas surprins: zeii urcau pe munte și aproape că ajunseseră la casa lui.

Loki a aruncat plasa în foc și a privit plin de satisfacție cum arde. Apoi a intrat în cascada lui Franang. Preschimbat în somon argintiu, Loki a fost purtat de cascadă și a dispărut în iazul adânc de la poalele muntelui.

Tribul Aesir a ajuns la casa lui Loki de pe munte. Au blocat toate ușile ca să-l împiedice pe Loki să fugă în cazul în care se afla înăuntru.

Kvasir, cel mai înțelept dintre zei, a intrat pe prima ușă. Cândva murise și din sângele lui se preparase mied, dar acum era din nou în viață. Și-a dat seama după foc și după paharul de vin pe jumătate băut că Loki fusese acolo cu doar câteva clipe în urmă.

Dar nu exista nimic care să le indice locul în care s-ar fi putut afla Loki. Kvasir a cercetat cerul. Apoi s-a uitat în jos, la podea și la șemineu.

— A plecat nevăstuica pipernicită și alunecoasă, a spus Thor, intrând pe una dintre cele patru uși. S-ar fi putut transforma în orice. N-o să-l mai găsim.

— Nu fi atât de pripit, a spus Kvasir. Uite.

— E doar cenușă, a spus Thor.

— Dar uită-te la forma ei, a spus Kvasir.

S-a aplecat, a atins cenușa de lângă foc de pe podea, a mirosit-o, apoi a atins-o cu limba.

— Este cenușa unui fir care a fost aruncat în foc și ars. Seamănă cu ghemul de fire împletite de-acolo din colț.

Thor și-a dat ochii peste cap.

— Nu cred că cenușa unui fir ars o să ne spună unde e Loki.

— Nu crezi? Dar uită-te la model – are formă de diamant. Iar laturile sunt perfect egale.

— Kvasir, îți pierzi vremea admirând formele pe care le ia cenușa. E o nebunie. Cu fiecare moment pe care îl petrecem uitându-ne la cenușă, Loki e tot mai departe.

— Poate că ai dreptate, Thor. Dar pentru ca ochiurile să fie atât de egale, ai nevoie de ceva cu care să le spațiezi, cum ar fi bucata aia de lemn de la picioarele tale. Ar trebui să legi un capăt al firului de ceva în timp ce-l împletești – ceva cam ca bățul care se vede pe podea. Apoi să înnozi și să treci firul, să împletești în așa fel încât firul să formeze o... Hmm. Mă întreb cum i-a zis Loki. Eu i-aș spune *plasă.*

— Ce tot bolborosești acolo? a spus Thor. De ce te holbezi la cenușă, la bețe și la resturi de lemn când l-am putea urmări pe Loki? Kvasir! În timp ce tu stai pe gânduri și vorbești prostii el ne scapă printre degete!

— Cred că o plasă de genul ăsta ar putea fi folosită pentru a prinde pește, a spus Kvasir.

— M-am săturat de voi și de prostiile voastre, a oftat Thor. Deci poate fi folosită pentru a prinde pește? Ghinion! Probabil că lui Loki i s-a făcut foame, așa c-a vrut să prindă pește și să mănânce. Loki inventează lucruri. Asta face el. A fost întotdeauna inteligent. De asta îl ținem mereu prin preajmă.

— Ai dreptate. Dar, întreabă-te, dacă ai fi Loki, de ce ai inventa ceva de prins pește pentru ca apoi să arunci plasa în foc când ți-ai da seama că venim?

— Pentru că... a spus Thor, ridicând o sprânceană și meditând atât de adânc, încât în depărtare, pe crestele munților, s-a auzit un tunet. Aăă...

— Exact. Pentru că n-ai vrea să-l găsim când ajungem. Și singurul motiv pentru care n-ai vrea să-l găsim e ca să ne oprești pe noi, zeii din Asgard, să-l folosim ca să te prindem.

Thor a dat încet din cap.

— Înțeleg, a spus el.

— Da, bănuiesc că așa e, a spus el.

Și, în sfârșit:

— Deci Loki...

— ...se ascunde în iazul adânc de la poalele cascadei, prefăcut în pește. Da, exact! Știam că în cele din urmă o să ajungi la concluzia asta, Thor.

Thor a dat din cap cu entuziasm, fără să-i fie clar cum a ajuns la această concluzie doar privind cenușa de pe podea, însă

fericit să știe unde se ascunsese Loki.
— Voi merge acolo jos, la iaz, cu ciocanul, a spus Thor. Și voi... Voi...
— Va trebui să coborâm acolo cu o plasă, a spus Kvasir, zeul cel înțelept.
Kvasir a luat ce mai rămăsese din firul împletit și bucata de lemn folosită la spațiere. A legat capătul firului de băț și a început să înfășoare firul în jurul bățului și să împletească. Le-a arătat și celorlalți zei cum se face și, în scurt timp, cu toții țeseau și făceau noduri. El a unit plasele pe care le făcuseră până când a făcut o singură plasă lungă cât iazul, apoi au coborât pe lângă cascadă până la poalele muntelui.
Din iaz se forma un pârâu. Pârâul acela dădea în mare.
Când au ajuns la baza cascadei lui Franang, zeii au desfășurat plasa pe care o făcuseră. Plasa era imensă, grea și suficient de lungă ca să ajungă dintr-o parte în cealaltă a iazului. A fost nevoie ca toți luptătorii tribului Aesir să ridice un capăt, iar Thor să-l țină pe celălalt.
Zeii au pornit dintr-un capăt al iazului, începând chiar de sub cascadă, au trecut prin apă până în celălalt capăt. N-au prins nimic.
— Cu siguranță e o ființă vie acolo jos, a spus Thor. Am simțit-o luptându-se cu plasa. Dar a înotat mai adânc, în noroi, iar plasa a trecut pe deasupra ei.
Kvasir s-a scărpinat în barbă gânditor.
— Asta nu e o problemă. Trebuie să încercăm din nou, dar de data asta vom pune greutăți în partea de jos a plasei, a spus, pentru ca nimic să nu poată trece pe sub ea.
Zeii au adunat niște pietre grele, cu găuri, și au legat fiecare piatră de marginea de jos a plasei.
Zeii s-au băgat din nou în iaz.
Loki era mulțumit de cum se descurcase prima dată când zeii intraseră în iazul lui. El înotase pur și simplu până pe fundul noroios al iazului, se băgase între două pietre plate și așteptase în timp ce plasa trecuse pe deasupra lui.
Acum era îngrijorat. Jos, în întuneric și frig, a început să se gândească la un plan.
Nu putea să se transforme în altceva până nu ieșea din apă și, chiar dacă ar fi făcut-o, zeii l-ar fi urmărit. Nu, era mai sigur să rămână somon. Dar, dacă era somon, era prizonier. Trebuia să

facă ceva ce zeii nu se așteptau. Ei se așteptau ca el să se îndrepte spre mare – ar fi fost în siguranță acolo, dacă ar fi ajuns la mare, chiar dacă ar fi fost ușor de văzut și prins în pârâul ce curgea din iaz până în golf.

Zeii nu s-ar fi așteptat ca el să înoate înapoi pe unde venise. In sus, prin cascadă.

Zeii au tras plasa de-a lungul fundului iazului.

Erau concentrați pe adâncurile locului, așa că au fost luați prin surprindere când un pește argintiu, imens, mai mare decât orice somon pe care îl văzuseră vreodată, a sărit peste plasă, bătând din coadă, și a început să înoate în amonte. Uriașul somon a înotat în sus, prin cascadă, suind și sfidând gravitația, ca și cum ar fi fost azvârlit în sus, în aer.

Kvasir i-a strigat pe cei din tribul Aesir, poruncindu-le să formeze două grupuri, unul la un capăt al plasei și altul la celălalt.

— Nu va rămâne în cascadă prea mult. E prea expus. Singura lui șansă e tot să ajungă în mare. Așa că cele două grupuri vor merge de-a lungul apei, întinzând plasa între ele. Între timp, Thor, a spus Kvasir, care era înțelept, vei sta în mijlocul iazului, iar când Loki va încerca din nou șmecheria cu săritul peste, trebuie să-l prinzi din aer, ca un urs care prinde un somon. Nu cumva să-i dai drumul. E un șmecher.

Thor a spus:

— Am văzut urși prinzând somoni din aer. Sunt la fel de puternic și de rapid ca un urs. Îl voi prinde.

Zeii au început să întindă plasa în amonte, spre locul unde imensul somon argintiu aștepta. Loki plănuia și complota.

Pe măsură ce plasa se apropia, Loki și-a dat seama că acesta era momentul critic. Trebuia să sară peste plasă ca mai înainte, și de data asta trebuia să se îndrepte spre mare. S-a încordat, ca un arc întins, apoi a țâșnit în aer.

Thor a fost rapid. A văzut somonul argintiu sclipind în soare și l-a înhățat cu mâinile sale uriașe, așa cum un urs flămând înșfacă un somon din aer. Somonii sunt pești alunecoși, iar Loki era cel mai alunecos dintre somoni; s-a zvârcolit și a încercat să i se strecoare lui Thor printre degete, dar Thor l-a apucat și mai bine și l-a ținut strâns de coadă.

Se spune că de atunci somonii sunt mai înguști în zona cozii.

Zeii și-au adus plasa și au înfășurat-o strâns în jurul peștelui și

l-au luat de-colo. Somonul a început să se sufoce, tânjind după apă, și apoi s-a zbătut și s-a zvârcolit, de până la urmă zeii au ajuns să-l care pe Loki, care de-abia mai sufla.

— Ce faceți? a întrebat. Unde mă duceți?

Thor s-a mulțumit să clatine din cap și să mormăie fără să scoată niciun cuvânt. Loki i-a întrebat și pe ceilalți zei, dar niciunul n-a vrut să-i spună ce se întâmplă și niciunul nu l-a privit în ochi.

III

Zeii au intrat într-o peșteră, cărându-l pe Loki între ei, și au coborât în inima pământului. De tavanul peșterii atârnau stalactite, iar liliecii zburătăceau și băteau din aripi. Au coborât și mai adânc. În scurt timp drumul s-a îngustat prea tare ca să-l poată căra pe Loki, așa că l-au pus să umble între ei. Thor s-a așezat în spatele lui Loki, cu mâna pe umărul acestuia.

Au coborât mult și bine.

În cea mai adâncă dintre peșteri ardeau torțe și trei oameni îi așteptau. Loki i-a recunoscut înainte să le vadă fețele și inima i-a stat în loc.

— Nu, a spus el. Să nu-i răniți. N-au greșit cu nimic.

Thor a spus:

— Ei sunt fiii și soția ta, Loki Mincinosul.

În peșteră erau trei lespezi uriașe. Cei din tribul Aesir le-au așezat pe cant, iar Thor și-a luat ciocanul. A făcut câte o gaură în mijlocul fiecărei lespezi.

— Vă rog! Dați-i drumul tatălui nostru, a spus Narfi, fiul lui Loki.

— E tatăl nostru, a spus Vali, celălalt fiu al lui Loki. Ați jurat că nu-l veți ucide. E frate de cruce și de legământ cu Odin, cel mai mare dintre zei.

— Nu-l vom omorî, a spus Kvasir. Spune-mi, Vali, care e cel mai rău lucru pe care un frate i-l poate face altuia?

— Să-l trădeze, a spus Vali, fără ezitare. Să-l ucidă, așa cum Hod l-a ucis pe Balder. Acesta e un lucru abominabil.

— E adevărat că Loki e frate de cruce cu zeii și nu-l putem omorî, a spus Kvasir. Dar nu suntem legați prin astfel de jurăminte de voi, fiii lui.

Kvasir i-a spus lui Vali cuvinte care preschimbă, cuvinte pline

de putere.

Forma umană a lui Vali a dispărut, iar în locul lui a apărut un lup cu botul plin de spume. Inteligența lui Vali a început să se stingă din ochii lui galbeni, înlocuită de foame, de furie, de nebunie. S-a uitat la zei, la Sigyn, care era mama lui, și în cele din urmă l-a văzut pe Narfi. A scos un mârâit lung și gros din gâtlej și părul s-a ridicat pe el.

Narfi a făcut un pas înapoi, doar un pas, și lupul a fost călare pe el.

Narfi era curajos. Nu a țipat nici măcar când lupul care fusese fratele lui l-a sfâșiat, despicându-i gâtul și scoțându-i măruntaiele pe pardoseala de piatră. Lupul care fusese Vali a urlat o dată, prelung și tare, prin fălcile pline de sânge. Apoi a făcut un salt peste capetele zeilor și s-a adâncit în peșteră, la adăpostul întunericului; nu s-a mai arătat în Asgard până la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Zeii l-au pus cu forța pe Loki pe cele trei lespezi mari: i-au pus una dintre lespezi sub umeri, una sub coapse și una sub genunchi. Zeii au luat măruntaiele împrăștiate ale lui Narfi și le-au vârât prin găurile făcute în lespezi și l-au legat strâns pe Loki de gât și de umeri. Au răsucit măruntaielor fiului său în jurul coapselor și șoldurilor lui, strângându-i genunchii și picioarele atât de bine, că de-abia se mai putea mișca. Apoi zeii au transformat intestinele fiului mort al lui Loki în legături strânse și tari ca de fier.

Sigyn, soția lui Loki, a privit fără să spună nimic cum soțul ei era legat cu măruntaiele fiului lor. A plâns în tăcere pentru durerea soțului ei, pentru moartea și dezonoarea fiilor lor. În brațe ținea un bol, cu toate că nu știa încă de ce. Înainte ca zeii s-o aducă acolo, îi spuseseră să meargă la bucătărie și să aducă cel mai mare bol pe care îl avea.

În peșteră a intrat Skadi, uriașa fiică a lui Thiazi, cel mort, soția lui Njord cel cu picioare frumoase. Ducea cu ea ceva imens, care se zvârcolea și se răsucea. S-a aplecat asupra lui Loki și a pus lucrul acela deasupra lui, înfășurându-1 de stalactitele ce atârnau de tavanul peșterii, astfel încât capul să-i atârne chiar deasupra capului lui Loki.

Era un șarpe cu ochi reci, cu limba neliniștită, din ai cărui colți picura otravă. A șuierat și o picătură de otravă i-a căzut lui Loki pe față, arzându-i ochii.

Loki a țipat și s-a agitat, zbătându-se și răsucindu-se de durere. A încercat să se dea la o parte, să-și miște capul din calea otrăvii. Legăturile care fuseseră măruntaiele propriului fiu îl țineau strâns.

Unul câte unul zeii au plecat, cu niște fețe pe care se citea o satisfacție sinistră. N-a mai rămas decât Kvasir. Sigyn s-a uitat la soțul ei legat și la cadavrul spintecat al fiului ei ucis de lup.

— Ce-ai de gând să-mi faci? a întrebat ea.

— Nimic, a spus Kvasir. Tu nu ești pedepsită. Poți face orice dorești.

Și a plecat și el de acolo.

Încă o picătură de venin a picurat pe fața lui Loki, iar acesta a țipat și s-a zbătut, zvârcolindu-se în legături. Pământul însuși s-a cutremurat în fața suferinței lui Loki.

Sigyn și-a luat bolul și s-a dus la soțul ei. N-a spus nimic – ce mai era de spus? Dar, cu lacrimi în ochi, s-a pus lângă Loki și a adunat fiecare picătură de otravă care cădea din colții șarpelui în bol.

Toate acestea s-au întâmplat cu multă vreme în urmă, în timpuri imemoriale, pe vremea când zeii încă umblau pe pământ. Atât de demult, încât munții din zilele acelea s-au tocit, iar cele mai adânci lacuri au secat.

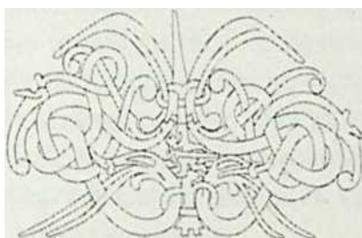
Sigyn, la fel ca atunci, încă așteaptă la căpătâiul lui Loki, uitându-se la fața lui frumoasă și chinuită.

Castronul se umple încet, picătură cu picătură, dar până la urmă otrava umple vasul până la refuz. Atunci și numai atunci Sigyn se îndepărtează de Loki. Ia bolul și varsă veninul și, cât e plecată, otrava șarpelui cade pe chipul și în ochii lui Loki. Atunci el se cutremură, se smucește și se zvârcolește, se trage și se răsucește și se contorsionează cu atâta putere, încât întregul pământ se zguduie.

Când se întâmplă asta, noi cei din Midgard spunem că e cutremur.

Se spune că Loki va rămâne legat în întuneric sub pământ, iar Sigyn îi va sta alături, cu bolul în care adună otrava ce-i picură acestuia pe față, șoptindu-i că-l iubește, până când Ragnarokul va aduce sfârșitul lumii.

RAGNAROK: SFÂRȘITUL ZEILOR

I

Până acum v-am spus lucruri care s-au întâmplat în trecut – lucruri care s-au petrecut cu mult timp în urmă.

Acum o să vă vorbesc despre zilele ce o să vină.

O să vă spun cum se va termina totul și cum va începe din nou. Vor fi zile sumbre cele despre care o să vă vorbesc, zile sumbre și lucruri ascunse, despre sfârșitul pământului și moartea zeilor. Ascultați și veți afla.

Așa vom ști că sfârșitul vremurilor e aproape. Va fi la mult timp după era zeilor, pe vremea oamenilor. Se va întâmpla când zeii vor dormi cu toții, cu excepția lui Heimdall, care le vede pe toate. El va urmări cum începe totul, neputincios în a preveni ceea ce va vedea.

Va începe cu iarna.

Nu va fi o iarnă normală. Iarna va începe și va continua, iarnă după iarnă. Nu va fi nici primăvară, nici căldură. Oamenii vor fi înfometați și le va fi frig și vor fi furioși. Lupte colosale se vor da peste tot în lume.

Frații se vor lupta cu frații, părinții își vor ucide fiii. Mamele și fiicele se vor ridica una împotriva celeilalte. Surorile vor cădea luptând cu surorile și-și vor vedea copiii ucigându-se, la rândul lor, unii pe ceilalți.

Va fi o eră a vânturilor turbate, era oamenilor care se transformă în lupi, care se vor vâna unii pe alții, care nu vor fi cu nimic mai buni decât animalele sălbatice. Amurgul se va lăsa asupra lumii, iar locurile în care oamenii trăiesc vor deveni ruine, vor arde pentru scurt timp, apoi se vor prăbuși și se vor preface în cenușă și praf.

Apoi, când puținii oameni rămași vor trăi precum animale, soarele de pe cer va dispărea, ca înghițit de un lup, și luna ne va fi luată și nimeni nu va mai zări stelele. Bezna va umple aerul, ca o cenușă, ca o ceață.

Va fi vremea iernii îngrozitoare fără sfârșit, Fimbulwinter.

Zăpada va veni din toate direcțiile, vânturile vor fi puternice, iar frigul va fi mai rece decât ne-am fi imaginat vreodată că poate fi frigul, un frig înghețat, atât de rece, încât ne va durea în piept când vom respira, atât de rece, încât ne vor îngheța lacrimile în ochi. Nu va fi nici primăvară care să ne salveze, nici vară, nici toamnă. Doar iarnă, după iarnă, după iarnă.

Apoi va veni vremea marilor cutremure. Munții se vor

zdruncina și se vor nărui. Copacii vor cădea și orice alte locuri în care vor trăi oameni vor fi distruse.

Cutremurele vor fi atât de puternice, încât toate legăturile, cătușele și jugurile vor fi distruse.

Toate.

Fenrir, marele lup, se va elibera din legăturile lui. Gura i se va căsca: falca de sus va ajunge la cer, falca de jos va atinge pământul. Nu va exista nimic ce să nu poată mânca, nimic ce să nu poată distruge. Pe ochi și pe nări va scoate flăcări.

Unde ajunge Lupul Fenris, totul va fi cuprins de flăcări.

Vor fi și potopuri, pe măsură ce mările vor crește și vor cuceri uscatul. Jormungundr, șarpele din Midgard, imens și periculos, se va zvârcoli înfuriat, tot mai aproape de pământ. Veninul din colții lui va ajunge în apă, otrăvind tot ce e viu în mare. Își va împrăștia otrava lui neagră în aer, într-o pulbere fină, ucigând toate păsările mărilor care respiră acel aer.

Nu va mai fi viață în oceane, unde se va zvârcoli șarpele din Midgard. Cadavrele putrezite ale peștilor și balenelor, ale focilor și monștrilor marini vor fi spălate de valuri.

Toți cei care îi vor vedea pe cei de doi frați, Lupul Fenrir și șarpele din Midgard, copiii lui Loki, își vor afla moartea.

Acesta va fi începutul sfârșitului.

Cerul întunecat se va despărți în două, afară se vor auzi copii țipând, iar cei din Muspell vor coborî din ceruri, conduși de Surtr, uriașul de foc, cu sabia ridicată care arde atât de puternic, încât niciun muritor n-o poate privi. Vor trece peste podul-curcubeu, peste Bifrost, iar curcubeul se va prăbuși în timp ce ei îl traversează, iar culorile lui cândva luminoase se vor preface în cărbune și cenușă.

Nu va mai exista niciodată un alt curcubeu.

Stâncile se vor prăbuși în mare.

Loki, care va fi scăpat din legăturile sale de sub pământ, va fi timonierului corăbiei *Naglfar.* Este cea mai mare corabie ce-a existat vreodată, construită din unghiile morților. *Naglfar* plutește pe mările revărsate. Echipajul privește în zare și vede numai lucruri moarte plutind și putrezind pe suprafața oceanului.

Loki cârmește, dar căpitanul va fi Hrym, liderul uriașilor de gheață. Uriașii ghețurilor care au supraviețuit îl vor urma pe Hrym, imenși și potrivnici omenirii. Aceștia sunt soldații lui Hrym

în bătălia finală.

Armata lui Loki este formată din legiunile lui Hel. Din ea fac parte morții cărora le lipsește liniștea, cei care au murit de moarte rușinoasă și care se vor întoarce pe pământ pentru a lupta încă o dată ca niște morți vii, hotărâți să distrugă toate ființele care încă iubesc și trăiesc pe suprafața pământului.

Cu toții, uriașii, morții și fiii înflăcărați ai Muspellului, vor merge spre câmpul de luptă numit Vigrid. Vigrid e imens: are aproape cinci sute de kilometri de-a curmezișul. Lupul Fenris se îndreaptă și el într-acolo, iar șarpele din Midgard va înota prin mările revărsate până va ajunge și el aproape de Vigrid, unde se va arunca pe nisip și se va strădui să ajungă la mal – doar cu capul și primii doi kilometri din trup. Cea mai mare parte a trupului său va rămâne în mare.

Se vor alinia gata de luptă: Surtr și locuitorii Muspellului vor fi acolo, în flăcări, războinicii lui Hel și ai lui Loki vor fi și ei acolo, veniți de sub pământ; uriașii gheții vor fi acolo, armata lui Hrym, iar pământul va îngheța sub picioarele lor. Fenrir le va fi alături, la fel și șarpele din Midgard. Cei mai îngrozitori dușmani la care ne putem gândi vor fi prezenți în acea zi.

Heimdall va fi văzut toate acestea în plină desfășurare. La urma urmei, el vede totul: este paznicul zeilor. Atunci și doar atunci el va trece la acțiune.

Heimdall va sufla în Gjallerhorn, cornul care cândva i-a aparținut lui Mimir, și va sufla cu toată puterea. Asgardul se cutremură și zeii adormiți se vor trezi și se vor repezi la arme și se vor strânge sub arborele Yggdrasil, lângă fântâna lui Urd, pentru a primi binecuvântarea și povețele nornelor.

Odin va călări pe calul Sleipnir până la fântâna lui Mimir pentru a-i cere sfatul capului lui Mimir, în numele lui și al celorlalți zei. Capul lui Mimir îi va șopti lui Odin ce știe despre viitor, așa cum vă șoptesc și eu vouă acum.

Ce-i șoptește Mimir lui Odin îi dă speranță tatălui suprem, chiar dacă totul pare întunecat.

Marele frasin Yggdrasil, arborele lumii, se va clătina ca o frunză în vânt, iar cei din tribul Aesir și einherjarii, toți luptătorii care au murit cu onoare în luptă, se vor pregăti de război și vor porni împreună spre Vigrid, câmpul bătăliei finale.

Odin va călări în fruntea lor, cu armura strălucitoare și un coif de aur de cap. Thor îi va sta alături, cu ciocanul Mjollnir în mână.

Când vor ajunge pe câmpul de luptă, va începe bătălia finală.

Odin se va duce țintă la lupul Fenrir, care e atât de mare, încât depășește orice imaginație. Tatăl suprem strânge în pumn sulița Gungir.

Thor va vedea că Odin se îndreaptă spre marele lup, și Thor va zâmbi și-și va biciui țapii să meargă mai iute și să se îndrepte direct spre șarpele din Midgard, ținând ciocanul în mănușa lui de fier.

Frey se îndreptă spre monstruosul Surtr, care arde.

Imensa sabie în flăcări a lui Surtr arde chiar și când își ratează ținta. Frey luptă cu sârg, însă va fi primul zeu căzut din tribul Aesir: sabia si armura lui nu fac față sabiei în flăcări a lui Surtr. Frey va muri cu dorul și regretul de a-și fi pierdut sabia, cea pe care i-o dăruise lui Skirnir cu multă vreme în urmă, ca să obțină dragostea lui Gerd. Sabia i-ar fi adus salvarea.

Vacarmul bătăliei va fi cumplit; einherjarii, nobilii războinici ai lui Odin, sunt prinși în luptă cu morții malefici, soldații lui Loki.

Câinele infernal Garm va mârâi. Mai mic decât Fenrir, el rămâne în continuare cel mai puternic și mai periculos dintre câini. După ce-și va rupe cătușele cu care a fost prins sub pământ, se va întoarce să le rupă gâtul luptătorilor de la suprafață.

Va fi oprit de Tyr, cel fără o mână, și se vor bate, omul și câinele de coșmar. Tyr luptă vitejește, dar vor pieri amândoi în luptă. Garm moare cu dinții înfipți în gâtul lui Tyr.

Thor îl va ucide în cele din urmă pe șarpele din Midgard, lucru pe care își dorea de mult să-l facă.

Thor zdrobește țeasta marelui șarpe cu ciocanul. Va face un salt înapoi când capul marelui șarpe se prăbușește pe câmpul de luptă.

Thor se află la mai bine de trei metri de capul care se izbește de pământ, însă distanța nu e suficientă. Chiar și pe moarte, șarpele își va goli săculeții cu venin pe zeul tunetului, cu un jet gros și negru.

Thor icnește de durere și se prăbușește fără viață, otrăvit de creatura pe care a răpus-o.

Odin va lupta vitejește cu Fenrir, dar lupul e mai mare și mai periculos decât orice pe lume. E mai mare decât soarele, mai mare decât luna. Odin îi înfige sulița în gură, dar Fenrir clămpănește o dată din fălci și dusă e arma. Încă o mușcătură, o

crănțănitură și o înghițitură și Odin, tatăl suprem, cel mai mare și mai înțelept dintre zei, a dispărut și el și nu va mai fi văzut niciodată.

Fiul lui Odin, Vidar, zeul tăcut, zeu de nădejde, își va vedea tatăl murind. Vidar se va arunca în luptă, în timp ce Fenrir va fi încântat de moartea lui Odin, și-și va înfige piciorul în mandibula lupului.

Picioarele lui Vidar sunt diferite unul de celălalt. Unul dintre ele e încălțat cu un pantof normal. Celălalt e încălțat cu un pantof creat la începuturile timpului. E făcut din toate bucățile de piele pe care le taie oamenii de la vârf și de la călcâi atunci când își fac pantofi noi și pe care le aruncă.

(Dacă vreți să le fiți de ajutor zeilor din tribul Aesir în bătălia finală, nu trebuie decât să aruncați resturile de piele. Toate bucățile de piele aruncate vor deveni parte din pantoful lui Vidar.)

Acest pantof va țintui la pământ mandibula marelui lup, ca acesta să nu poată mișca. Apoi Vidar va întinde o mână și va înhăța maxilarul lupului și-i va rupe gura. Așa va muri Fenrir, iar Vidar își va răzbuna tatăl.

Pe câmpul de luptă numit Vigrid, zeii vor cădea în lupta cu uriașii gheții, iar uriașii gheții vor cădea în lupta cu zeii. Morții vii ai lui Hel vor împânzi pământul când își vor găsi sfârșitul și nobilii einherjari vor zăcea alături de ei pe pământul înghețat, cu toții morți pentru ultima oară, sub cerul cețos lipsit de viață, și nu se vor mai ridica, nu se vor mai trezi să lupte niciodată.

Din armata lui Loki, numai Loki va mai rămâne în picioare, plin de sânge și cu o privire sălbatică, cu un zâmbet de mulțumire pe buzele pline de cicatrice.

Heimdall, paznicul podului, păzitorul zeilor, va rămâne și el în viață. Va rămâne în picioare pe câmpul de luptă, cu sabia Hofud plină de sânge.

Se îndreptă unul spre celălalt pe câmpul de luptă Vigrid, călcând pe cadavre, trecând prin sânge și foc pentru a se întâlni.

— Ah! va spune Loki. Paznicul înnoroiat al zeilor. I-ai trezit prea târziu pe zei, Heimdall. N-a fost o încântare să-i vezi cum mor rând pe rând?

Loki se va uita la chipul lui Heimdall, în căutarea unui semn de slăbiciune, în căutarea unei emoții, dar Heimdall va rămâne impasibil.

— N-ai nimic de spus, Heimdall cel cu nouă mame? Când eram legat sub pământ și pe chip îmi picura otravă de șarpe, iar sărmana Sigyn stătea lângă mine și încerca să adune cât mai mult venin în bolul ei, când eram legat în beznă cu măruntaiele fiului meu, numai gândul la acest moment pe care mi l-am tot derulat înaintea ochilor m-a ajutat să nu-mi pierd mințile închipuindu-mi zilele în care copiii mei frumoși și cu mine vom pune capăt erei zeilor și vom pune capăt lumii.

Heimdall va tăcea în continuare, dar va lovi, va lovi cu putere, sabia i se va izbi de armura lui Loki, care va contracara, și o va face cu ferocitate, inteligență și bucurie.

În timpul luptei își vor aminti de un moment din trecut când au mai luptat, când lumea era mai simplă. Atunci luptaseră transformați în animale, prefăcuți în foci, pentru a pune mâna pe colierul piticilor Brising: Loki îl furase de la Freya la cererea lui Odin și Heimdall îl recuperase.

Loki nu uită niciodată o insultă.

Se vor lupta și vor încerca să se taie, să se înțepe, să se ciopârțească.

Se vor lupta și vor cădea. Heimdall și Loki cad unul lângă altul, fiecare rănit de moarte.

— S-a sfârșit, șoptește Loki, cu viața scurgând-se din el pe câmpul de luptă. Am câștigat.

Dar Heimdall va rânji atunci, în pragul morții, va rânji dezvelindu-și dinții de aur acoperiți cu salivă și sânge.

— Văd mai departe decât tine, îi va spune Heimdall lui Loki. Vidar, fiul lui Odin, l-a ucis pe fiul tău, Lupul Fenris, și Vidar a rămas în viață, asemenea fratelui său Vali, fiul lui Odin. Thor e mort, dar copiii lui Magni și Modi încă trăiesc. Au luat ciocanul Mjollnir din mâna rece a tatălui lor. Sunt suficient de puternici și de nobili să-l mânuiască.

— Nimic din toate acestea nu contează. Lumea arde, spune Loki. Muritorii sunt morți. Midgardul e distrus. Am câștigat.

— Văd mai departe decât tine, Loki. Văd până la arborele lumii, îi va spune Heimdall dându-și ultima suflare. Focul lui Surtr nu poate distruge arborele lumii, și doi oameni s-au ascuns în siguranță în trunchiul arborelui Yggdrasil. Femeia se numește Viață, iar bărbatul se numește Dor de Viață. Urmașii lor vor popula Pământul. Nu e sfârșitul. Nu există niciun sfârșit. E doar sfârșitul vremurilor trecute, Loki, și începutul unor vremuri noi.

Renașterea vine întotdeauna după moarte. N-ai câștigat.

Loki ar spune ceva tăios, inteligent și dureros, dar viața îl va fi părăsit și toată inteligența și cruzimea lui duse vor fi odată cu ea, iar el nu va mai spune nimic, niciodată. Va zăcea nemișcat și rece, lângă Heimdall, pe câmpul de luptă înghețat.

Surtr, uriașul în flăcări, care a existat de dinainte de apariția tuturor lucrurilor, cuprinde cu privirea vasta câmpie a morții și își ridică sabia strălucitoare spre ceruri. Se va auzi un sunet ca și cum o mie de păduri ar lua foc și aerul va începe să ardă.

Lumea va fi arsă de flăcările lui Surtr. Oceanele revărsate vor clocoti. Ultimele focuri vor mistui și vor pâlpâi și apoi se vor stinge. Din cer va cădea o cenușă neagră ca zăpada.

La căderea nopții, acolo unde trupurile lui Loki și Heimdall au zăcut unul lângă altul, nu vor mai fi decât două grămezi de cenușă gri pe pământul înnegrit, iar fumul se va contopi cu ceața dimineții. Nu va mai rămâne nimic din armatele celor vii și ale celor morți, din visele zeilor și curajul războinicilor. Doar cenușă.

La scurt timp, oceanul umflat va înghiți cenușa când va mătura pământul și tot ce trăiește va fi uitat sub cerul fără soare.

Așa vor lua sfârșit lumile, în cenușă și acoperite de apă, în întuneric și gheață. Acesta e sfârșitul zeilor.

II

Acesta este sfârșitul. Dar sfârșitul este întotdeauna urmat de ceva.

Din apele cenușii ale oceanului, pământul verde se va ridica din nou.

Soarele va fi fost mâncat, dar fiul soarelui va străluci în locul tatălui său, iar noul soare va străluci chiar mai puternic decât bătrânul soare, cu o lumină tânără și nouă.

Femeia și bărbatul, Viața și Dorul de Viață, vor ieși din trunchiul frasinului ce ține lumile laolaltă. Se vor hrăni cu rouă de pe pământul verde și vor face dragoste și din dragostea lor se va naște omenirea.

Asgard va dispărea, dar în locul lui va apărea Idavoll, splendid și fără sfârșit.

Vidar și Vali, fiii lui Odin, vor sosi în Idavoll. Apoi vor veni fiii

lui Thor, Modi și Magni. Vor aduce cu ei ciocanul Mjollnir, fiindcă, acum că Thor a murit, e nevoie de doi să-l care. Balder și Hod se vor întoarce din lumea subpământeană și toți cei șase vor sta de vorbă în lumina noului soare, amintindu-și de mistere și discutând ce-ar fi putut face diferit și dacă finalul a fost inevitabil.

Vor vorbi despre Fenrir, lupul care a mâncat lumea, și despre șarpele din Midgard, și-și vor aduce aminte de Loki, care era zeu, dar nu de partea lor, cel care i-a salvat pe zei și care i-ar fi distrus.

Apoi Balder va spune:

— Hei. Hei, ce-i aia?

— Ce? întreabă Magni.

— Acolo. Sclipește ceva în iarba înaltă. Vezi? Și acolo. Uite, încă unul.

Apoi se pun cu toții în genunchi, în iarba înaltă, ca niște copii.

Magni, fiul lui Thor, e primul care găsește unul dintre lucrurile acelea din iarba înaltă. Și, odată ce-1 găsește, știe despre ce e vorba. E o piesă de șah din aur, ca acelea cu care jucau zeii când erau în viață. Este o sculptură mică de aur ce-l înfățișează pe Odin, tatăl suprem, pe tronul său: este regele.

Găsesc mai multe. Uite-l pe Thor, cu ciocanul în mână. Uite-l pe Heimdall, cu cornul în dreptul buzelor. Frigg, soția lui Odin, e regina.

Balder ridică o statuie mică de aur.

— Asta seamănă cu tine, spune Modi.

— Chiar eu sunt, spune Balder. Sunt eu cu mult timp în urmă, înainte să mor, când făceam parte din tribul Aesir.

Vor găsi și alte piese în iarbă, unele frumoase, altele mai puțin. Uite-i aici, pe jumătate îngropați în pământul negru, pe Loki și pe copiii lui monstruoși. Uite un uriaș al gheții. Uite-l pe Surtr, cu fața cuprinsă de flăcări.

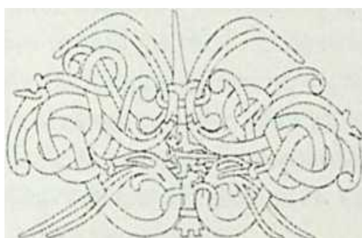
În curând vor descoperi că au toate piesele necesare pentru un joc de șah. Aranjează piesele pentru o partidă: pe tabla de șah, zeii din Asgard își înfruntă eternii dușmani. Noua lumină a soarelui face ca piesele de aur să sclipească în acea după-amiază perfectă.

Balder va zâmbi, ca soarele care răsare, și se va apleca și va face prima mutare.

Iar jocul începe din nou.

GLOSAR

Aegir: Cel mai mare dintre uriașii mării. Soțul lui Ran, tată a nouă fiice, care sunt valurile oceanului.

Aesir: Rasă sau trib sau ramură a zeilor. Trăiesc în Asgard.

Alfheim: Una dintre cele nouă lumi, locuită de elfii luminii.

Angrboda: O uriașă, mama celor trei copii monstruoși ai lui Loki.

Asgard: Sălașul tribului Aesir. Tărâmul zeilor.

Ask: Primul om, făcut dintr-un frasin.

Audhumla: Prima vacă, a cărei limbă a dat formă strămoșului zeilor și dintr-al cărei uger curg râuri de lapte.

Aurboda: Uriașă a munților, mama lui Gerd.

Balder: Cunoscut sub numele de „cel frumos“. Al doilea fiu al lui Odin, iubit de toți, cu excepția lui Loki.

Baugi: Un uriaș, fratele lui Suttung.

Beli: Un uriaș. Frey îl va ucide folosind un corn de cerb.

Bergelmir: Nepotul lui Ymir. Bergelmir și soția lui au fost singurii uriași care au supraviețuit potopului.

Bestia: Mama lui Odin, Vili și Ve, și soția lui Bor. Fiica unui uriaș pe nume Bolthorn. Sora lui Mimir.

Bifrost: Podul curcubeu care leagă Asgard de Midgard.

Bodn: Unul din cele două cazane de mied făcute pentru a păstra miedul poeziei. Celălalt se numește Son.

Bolverkr: Unul dintre numele pe care Odin le folosește când e deghizat.

Bor: Zeu, fiul lui Buri, căsătorit cu Bestia. Tatăl lui Odin, Vili și Ve.

Bragi: Zeul poeziei.

Breidablik: Casa lui Balder, loc al bucuriei, al muzicii și al cunoașterii.

Brokk: Un pitic care poate crea comori neprețuite. Fratele lui Eitri.

Buri: Strămoșul zeilor, tatăl lui Bor, bunicul lui Odin.

Cascada lui Franang: O cascadă înaltă, unde Loki s-a ascuns în chip de somon.

Colierul piticilor Brising: Un colier strălucitor care îi aparține Freyei.

Draupnir: Brățara de aur a lui Odin din care, o dată la nouă

nopți, apar alte opt brățări la fel de frumoase și de valoroase.

Egil: Fermier, tatăl lui Thialfi și al Roskvei.

Einherjari: Morții nobili care au murit vitejește în luptă și care acum se ospătează și luptă în Valhalla.

Eitri: Pitic care născocește comori neprețuite, printre care ciocanul lui Thor. Fratele lui Brokk.

Elli: O dădacă în vârstă, care reprezintă, de fapt, bătrânețea.

Embla: Prima femeie, făcută dintr-un ulm.

Farbauti: Un uriaș, tatăl lui Loki. „Cel care lovește periculos”.

Fântâna lui Mimir: Izvor sau fântână de la rădăcinile arborelui lumii. Odin a renunțat la un ochi pentru a lua o gură de apă scoasă din fântână cu cornul Gjallerhorn al lui Heimdall.

Fântâna lui Urd: Fântâna din Asgard de care au grijă nornele.

Fenrir sau Lupul Fenris: Un lup. Fiul lui Loki și al Angrbodei.

Fimbulwinter: Iarna de dinainte de Ragnarok, care nu se termină.

Fjalar: Fratele lui Galar și ucigașul lui Kvasir.

Fjolnir: Fiul lui Frey și al lui Gerd și primul rege al Suediei.

Frey: Zeu din tribul Vanir, care locuiește cu cei din tribul Aesir. Fratele Freyei.

Freya: Zeiță din tribul Vanir, care locuiește cu cei din tribul Aesir. Sora lui Frey.

Frigg: Soția lui Odin, regina zeilor. Mama lui Balder.

Fulla: Zeiță, slujnica lui Frigg.

Galar: Unul dintre elfii întunericului. Fratele lui Fjalar și ucigașul lui Kvasir.

Garm: Un câine monstruos, care îl ucide și e ucis de Tyr la Ragnarok.

Gerd: O uriașă incredibil de frumoasă, iubită de Frey.

Gilling: Uriaș ucis de Fjalar și Galar, tatăl lui Suttung și al lui Baugi.

Ginnungagap: O prăpastie care s-a deschis între Muspell (lumea focului) și Niflheim (lumea ceții) la începutul creației.

Gjallerhorn: Cornul lui Heimdall, păstrat la fântâna lui Mimir.

Gleipnir: Lanț magic creat de pitici și folosit de zei pentru a-l lega pe Fenrir.

Grimnir: „Cel cu glugă“. Un alt nume al lui Odin.

Gullenbursti: Mistrețul de aur creat de pitici pentru Frey.

Gungir: Sulița lui Odin. Nu ratează niciodată, iar jurămintele făcute pe sulița Gungir nu pot fi încălcate.

Gunnlod: Uriașă, fiica lui Suttung, însărcinată cu paza miedului poeziei.

Gymir: Uriaș al pământului, tatăl lui Gerd.

Heidrun: Capră care dă mied în loc de lapte. Ea hrănește morții din Valhalla.

Heimdall: Paznicul zeilor, clarvăzător.

Hel: Fiica lui Loki și a Angrbodei. Ea guvernează Hel, tărâmul morților lipsiți de glorie, cei care n-au murit cu noblețe în luptă.

Hermod cel sprinten: Fiu de-al lui Odin. Îl călărește pe Sleipnir ca să-i ceară lui Hel să-l elibereze pe Balder.

Hlidskjalf: Tronul lui Odin, de unde poate vedea cele nouă lumi.

Hod: Zeu orb, fratele lui Balder.

Hoenir: Un zeu bătrân, care le-a oferit oamenilor darul rațiunii. Membru al tribului Aesir, trimis la cei din tribul Vanir să le fie rege.

Hrym: Conducătorul uriașilor gheții la Ragnarok.

Hugi: Un tânăr uriaș, capabil să fugă mai iute decât orice. De fapt, e gândul.

Huginn: Unul dintre cei doi corbi ai lui Odin. Numele lui înseamnă „gând".

Hvergelmir: Izvor din Niflheim, aflat sub Yggdrasil, din care izvorăsc multe alte râuri și pâraie.

Hymir: Rege al uriașilor.

Hyrrokkin: Uriașă mai puternică chiar decât Thor.

Idavoll: Câmpia splendidă pe care a fost construit Asgard și unde zeii supraviețuitori se vor întoarce după Ragnarok.

Idunn: Zeiță a tribului Aesir. E deținătoarea merelor nemuririi, care le oferă zeilor tinerețe veșnică.

Insula Barri: O insulă pe care s-au căsătorit Frey și Gerd.

Ivaldi: Unul dintre elfii întunericului. Fiii lui Ivaldi au creat Skidbladnir, nemaipomenita corabie a lui Frey, sulița Gungir a lui Odin și noul, minunatul păr de aur al lui Sif, soția lui Thor.

Jord: Mama lui Thor, uriașă și, de asemenea, o zeiță a pământului.

Jormungundr: Șarpele din Midgard. Unul dintre copiii lui Loki și dușmanul lui Thor.

Jotunheim: Jotun înseamnă uriaș, iar Jotunheim e tărâmul uriașilor.

Kvasir: Zeu născut din scuipatul amestecat al celor din clanurile Aesir și Vanir și care a devenit zeu al înțelepciunii. Kvasir a fost ucis de pitici, care au făcut din sângele lui miedul poeziei. Ulterior, a revenit la viață.

Laufey: Mama lui Loki. Mai era numită și Nal, adică Acul, deoarece era foarte subțirică.

Lerad: Copac care, probabil, era parte din Yggdrasil, din care se hrănește Heidrun, capra care le dă mied luptătorilor din Valhalla.

Lit: Un pitic nefericit.

Loki: Fratele de cruce al lui Odin, fiul lui Farbauti și al lui Laufey. E perspicace, fiind cel mai viclean dintre toți cei ce locuiesc în Asgard. Își poate schimba înfățișarea, iar pe buze are cicatrice. Are niște pantofi care îi permit să se ridice în aer.

Magni: Fiul lui Thor, „cel puternic”.

Mârâilă: Tanngrisnir, ceea ce înseamnă cel care mârâie. Unul dintre cei doi țapi care trag carul lui Thor.

Megingjord: Centura de putere a lui Thor. Când o purta, i se dubla puterea.

Midgard: Tărâmul de mijloc. Lumea noastră. Tărâmul oamenilor.

Mimir: Unchiul lui Odin și paznicul izvorului înțelepciunii din Jotunheim. Uriaș, probabil din tribul Aesir. A fost decapitat de cei din tribul Vanir, iar capul lui încă oferă înțelepciune și veghează izvorul.

Mjollnir: Remarcabilul ciocan al lui Thor și bunul lui cel mai de preț, făcut pentru el de către Eitri. (Brokk a suflat din foale.)

Modgud: „Războinica furioasă”. Era paznica podului ce duce spre tărâmul morților.

Modi: Fiul lui Thor, „cel curajos”.

Muninn: Unul dintre corbi lui Odin. Numele lui înseamnă „memorie”.

Muspell: Lumea de foc care există de la începutul creației.

Una dintre cele nouă lumi.

***Naglfar**:* O corabie construită din unghiile netăiate ale morților. Uriașii și morții din Hel, care vor lupta cu zeii și cu einherjarii la Ragnarok, vor folosi această corabie.

Nal: Acul. Un alt nume al lui Laufey, mama lui Loki.

Narfi: Fratele lui Vali, fiul lui Loki și al lui Sigyn.

Nidavellir sau **Svartalfheim:** Locul unde piticii (cunoscuți și sub numele de elfi ai întunericului) trăiesc sub munți.

Nidhogg: Dragon care devorează cadavre și roade rădăcinile arborelui Yggdrasil.

Niflheim: Un loc rece, cețos, care a existat dintotdeauna.

Njord: Zeu al tribului Vanir, tatăl lui Frey și al Freyei.

Norne: Cele trei surori, Urd, Verdandi și Skuld, care au grijă de fântâna lui Urd, sau soarta, și udă rădăcinile lui Yggdrasil, arborele lumii. Împreună cu alte norne, ele decid ce ni se întâmplă în viață.

Odin: Cel mai puternic și mai bătrân dintre zei. Poartă mantie și pălărie și are un singur ochi, după ce a renunțat la celălalt în schimbul înțelepciunii. Are multe alte nume, inclusiv tatăl suprem, Grimnir și zeul spânzurătorii.

Odrerir: Ceainic în care se prepară miedul poeziei. Oferă extazul.

Ran: Soția lui Aegir, uriașul mării, zeița celor care se îneacă pe mare, mama celor nouă valuri.

Ratatosk: Veveriță care trăiește în ramurile lui Yggdrasil și duce mesaje de la Nidhogg, devoratorul de cadavre, aflat la rădăcini, la vulturul care trăiește în ramurile de sus.

Rati: Sfredelul sau burghiul zeilor.

Roskva: Sora lui Thialfi, servitoarea omenească a lui Thor.

Scrâșnilă: Tanngnjostr, sau „cel ce scrâșnește din dinți”. Unul dintre cei doi țapi care trag carul lui Thor.

Sif: Soția lui Thor. Are părul de aur.

Sigyn: Soția lui Loki, mama lui Vali și a lui Narfi. După ce Loki a fost legat, a rămas cu el sub pământ, ținând un bol cu care protejează fața lui Loki de veninul șarpelui.

Skadi: Uriașă, fiica uriașului Thiazi. S-a măritat cu Njord.

Skidbladnir: Corabie magică, construită pentru Frey de fiii lui Ivaldi. Se împăturește ca o eșarfă.

Skimir: Elf al luminii, servitorul lui Frey.

Skrymir: „Matahala”. Uriaș deosebit de mare, pe care Loki, Thor și Thialfi îl întâlnesc în drum spre Utgard.

Skuld: Una dintre norne. Numele ei înseamnă „ceea ce e plănuit”, iar domeniul ei e viitorul.

Sleipnir: Calul lui Odin. Cel mai rapid cal, are opt picioare, progenitură a lui Loki și a lui Svadilfari.

Son: Cazan pentru mied.

Surtr: Un imens uriaș al focului, care mânuiește o sabie de foc. Surtr există de dinainte de zei. Protector al ținutului focului, Muspell.

Suttung: Uriaș, fiul lui Gilling. Se răzbună pe ucigașii părinților săi.

Svadilfari: Cal ce îi aparține celui care a construit zidul din Asgard. Tatăl lui Sleipnir.

Șarpele din Midgard: Jormungundr.

Thiazi: Un uriaș care se preface în vultur ca s-o răpească pe Idunn. Tatăl lui Skadi.

Thokk: Bătrână al cărei nume înseamnă „recunoștință”, dar e singura ființă vie care nu deplânge moartea lui Balder.

Thor: Fiul cu barbă roșie al lui Odin, zeul tunetului din tribul Aesir. Cel mai puternic zeu.

Thrud: Fiica lui Thor, „cea puternică”.

Thrym: Mai marele peste căpcăuni, care a vrut să se căsătorească cu Freya.

Tyr: Zeul războiului, cu o singură mână, fiu al lui Odin; fiul vitreg al uriașului Hymir.

Ullr: Fiul vitreg al lui Thor. Zeu care vânează cu arcul și săgeata și care schiază.

Urd: „Soarta”. Una dintre cele trei norne. Ea e cea care determină trecutul.

Utgard: Tărâmul de la margine. O regiune sălbatică ce le aparține uriașilor, în centrul căreia se află un castel, numit tot Utgard.

Utgardaloki: Regele uriașilor din Utgard.

Valhalla: Sala lui Odin, unde petrec morții nobili care au murit vitejește în bătălie.

Vali: Există doi zei cu numele de Vali. Unul e fiul lui Loki și al lui Sigyn, care devine lup și îl ucide pe fratele său, Narfi. Celălalt e fiul lui Odin și al lui Rind, conceput pentru a răzbuna moartea lui Balder.

Walkirii: „Cele care îi aleg pe morți". Slujitoarele lui Odin, cele care strâng sufletele celor care mor vitejește pe câmpul de luptă și le aduc la Valhalla.

Vanaheim: Tărâmul tribului Vanir.

Var: Zeița căsătoriei.

Ve: Fratele lui Odin, fiul lui Bor și al Bestiei.

Verdandi: Una dintre norne. Numele ei înseamnă „devenire" și ea e cea care ne determină prezentul.

Vidar: fiul lui Odin. Un zeu tăcut și de încredere. Unul dintre pantofii lui e făcut din toate resturile de piele netrebuincioase rămase de la toți pantofii făcuți vreodată.

Vigrid: Câmpia unde va avea loc marea bătălie a Ragnarokului.

Vili: fratele lui Odin, fiul lui Bor și al Bestiei.

Yggdrasil: Arborele lumii.

Ymir: Prima ființă, un uriaș mai mare decât toate lumile, strămoșul tuturor uriașilor. Ymir a fost hrănit de cea dintâi vacă, Audhumla.